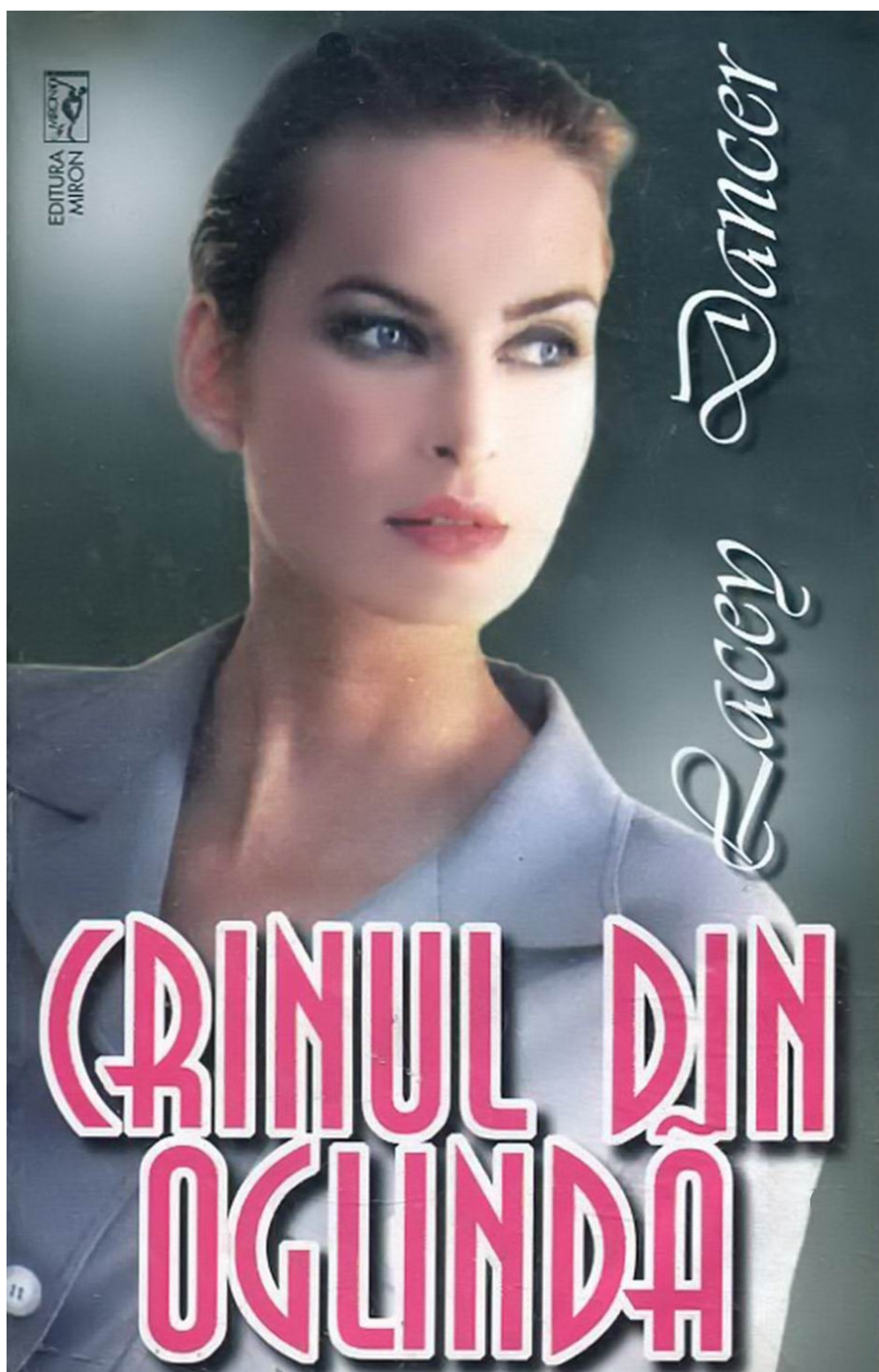

LACEY DANCER

Crinul din oglindă

Titlul original: ***Noelle***
Traducere de Lucia Ion
Editura Miron
1999
ISBN 973 – 95063 – 8 – 1

Prolog

Toată lumea se adunase în jurul fericitei perechi. Toţi zâmbeau, râdeau, urându-le o viaţă fericită împreună, şoaptele de bucurie reuşind parcă să mai încălzească aerul rece de iarnă. Noelle St. James stătea la marginea grupului care-i înconjurase pe sora ei, Leora, şi pe soţul ei, Maximilian Silver.

Ar fi fost binevenită în mijlocul mulţimii, dar ea nu se simţea niciodată în largul ei atunci când exista atâta dragoste şi voie bună răspândite în jur. Învăţase mult prea de timpuriu că nimeni nu putea avea încredere deplină în acest efemer sentiment care era iubirea. Prea mulţi oameni care-i spuseseră că o iubesc o părăsiseră. Prea mulţi promiseseră că vor rămâne alături de ea şi n-o făcuseră. Acum devenise mult mai circumspectă şi nu mai aştepta să vadă nimic permanent în ochii unui bărbat. În loc de asta îşi crease propria ei lume, un univers mirific, unde se bucura de siguranţa că tot ceea ce-i aparţinea putea fi păstrat, că promisiunile făcute nu erau încălcate şi că dragostea reprezenta mai mult decât un cuvânt care să înşele, să trădeze sau să producă suferinţă.

Îşi privi familia cu ochii pierduţi în lunea ei imaginară în care se ţeseau poveşti potrivite dorinţelor ei.

Deodată auzi un strigăt care o smulse din reveria ei.

— Aruncă buchetul!

Noelle se uită la Leora care-şi ridică fruntea scoţând mici hohote de râs ca sunetul unor clopoţei de argint şi apoi aruncă buchetul mare de flori către mulţimea de femei adunate în faţa ei. Buchetul de flori albe şi albastre împodobit cu panglici în aceleaşi nuanţe trecu peste capetele oaspeţilor îndreptându-se spre Noelle.

Noelle privi cascada de flori apropiindu-se, apreciind cu ochii ei de artistă nuanţele culorilor, dar nu făcu nici cel mai mic gest de a încerca să prindă buchetul. Brusc, două mâini puternice apărură din spatele ei prinzând buchetul şi îndesându-i într-un fel florile în mână, deşi ea îşi ţinea degetele împletite fără a face vreo mişcare.

— Ia-le pentru Leora, Noelle, murmură Darian King McCloud cu un glas la fel de enigmatic ca noaptea fără lună, de afară.

Noelle rămase cu buchetul în braţe, datorită tonului poruncitor din glasul bărbatului, care fusese destul de puternic ca să se însoare cu Caprice, sora ei mai mare.

Întoarse capul, zâmbind vag, ca de obicei. Ştia că acest bărbat vedea lucruri pe care alţii nu le observau, dar ei îi era teamă că el va găsi în ea ceva ce altora le scăpa. Învăţase să se ascundă mult prea bine. Uneori chiar se întreba dacă într-adevăr se ascundea sau dacă nu cumva iluzia devenise realitate.

— Îmi plac florile, zise ea absentă, ridicând buchetul şi trăgând adânc în nări mireasma lor parfumată.

— Acum e rândul tău să te măriţi, îi murmură încet la ureche Caprice, care-l ţinea de braţ pe Dare.

Privirea blândă a ochilor ei albaştri se lumină odată cu vorbele rostite, pentru că o iubea mult pe această soră a ei cu privirea pierdută a ochilor ei violeţi. Dintre toate, Noelle era cea mai frumoasă, cea mai fragilă şi cea pe care toată lumea o proteja cât putea de mult. Nimeni nu o înţelegea cu adevărat, dar toţi încercau.

— Oh, nu, şopti Noelle privind peste capetele mulţimii care se pregătea să-şi ia rămas-bun de la mire şi mireasă.

Ea nu va fi iubită. Nu putea fi iubită. Nimeni nu o dorise vreodată. Nici părinţii care o abandonaseră la cinci ani, nici mulţimea de familii cărora le fusese încredinţată spre creştere după aceea şi unde ea încercase să prindă rădăcini, doar ca să afle după aceea că motivul real pentru care era tolerată în casele acelor oameni era alocaţia pe care aceştia o primeau de la stat pentru îngrijirea ei. Chiar şi atunci când în viaţa ei apăruseră Geoffrey şi Lorraine aducându-i confort, siguranţă şi veselie, ea nu fusese în stare să accepte dragostea pe care i-o ofereau pentru simplul motiv că era incapabilă să mai creadă în acest sentiment. Fusese o fiică bună, dând tot ceea ce putea ea să dea, dar nu fusese de ajuns. Le văzuse dezamăgirea întipărită pe chip, atât părinţilor, cât şi surorilor ei şi se aştepta ca şi ei să se îndepărteze de ea, părăsind-o aşa cum făcuseră toţi ceilalţi până acum. Încă mai aştepta.

Nu, ea nu va fi iubită aşa cum era iubită Caprice de bărbatul înalt care se uita la soţia lui cu o expresie hotărâtă, care spunea că niciun efort nu era prea mare pentru el ca să-şi protejeze soţia şi s-o ştie în siguranţă. Nu, ea nu va fi iubită nici ca altă soră a ei, Silke, de către soţul ei, Killian. Ea nu o să vadă niciodată arzând de o dorinţă sinceră pentru ea ochii vreunui bărbat. Nu, ea nu-şi va găsi niciun cavaler în armură care să-i ucidă diavolii ce o chinuiau aşa cum îl găsise Leora pe Max.

Soarele este singur. Luna e solitară, iar marea nu are nici ea pereche. Întoarse capul privind chipurile în treacăt pentru că nu-şi putea permite luxul de a studia în amănunt. Siguranţa însemna să fii de unul singur, ceea ce reprezenta un pas înainte spre libertatea propriu-zisă. *Deci fără pereche. Fără nimeni care să aibă vreun*

drept asupra ei.

Capitolul 1

Sprijinit de perete şi cu braţele încrucişate pe piept, Kit Banyon o urmări intrând în salonul de aşteptare al VIP-urilor. Frumuseţea ei îi atrăsese privirea. Cum se făcea că uneori creatorul universului reuşea să binecuvânteze câte o femeie cu un ten mat în nuanţa celor mai scumpe perle, cu ochi de culoarea ametistului şi cu un păr negru, mătăsos, ce strălucea bogat la lumina lumânărilor? Aşa arăta ea. Era superbă şi orice bărbat ar fi considerat-o o adevărată prinţesă. Numai că această prinţesă arăta de parcă ar fi nimerit din greşeală în basmul altcuiva. Părul ei fin ca mătasea arăta ciudat de dezordonat, de parcă tocmai ar fi coborât din braţele unui misterios iubit. Ochii îi erau opaci, exprimând o ciudată nesiguranţă, de parcă s-ar fi rătăcit, iar acum privea uimită în jur, ceea ce pentru majoritatea oamenilor nu ar fi reprezentat altceva decât agitaţia normală de pe un aeroport aglomerat. Hainele îi erau de bună calitate, dar nu le purta cu dezinvoltura şi eleganţa cuiva obişnuit cu un asemenea lux. Fusta de culoare crem era lungă şi croită astfel încât să-i pună în evidenţă picioarele lungi şi frumoase. Din păcate, părea să atârne exact în locuri nepotrivite. Bluza delicată a costumului avea o croială deosebit de feminină, dar, la fel ca şi fusta, îi stătea aiurea, creând o impresie de dezordine.

El o privi din nou cum se învârte în spaţiul închis, de parcă ar fi vrut să scape. Părea să nu-i observe pe ceilalţi oameni din jur, mai ales pe bărbaţii care îi urmăreau fiecare mişcare.

Kit îşi îngustă ochii brusc, dându-şi seama că de fapt ea nu-i ignora pe cei din jur, ci se afla undeva, într-o lume a ei. În ochii

aceia violeţi, nu se citeau decât confuzie şi un abandon total.

El se ridică fără a-şi da măcar seama că făcuse acest gest şi se îndreptă spre ea. Nimeni, fie el bărbat, femeie sau copil, nu ar fi trebuit să arate vreodată atât de pierdut şi de izolat. Ea privea prin ferestrele mari din fată; cu spatele la el, când Kit veni lângă ea.

— Ce vezi? o întrebă el blând.

Nu era chiar atât de mică de statură cum îşi închipuise. Alături de cei un metru şi nouăzeci de centimetri ai lui, creştetul capului ei îi ajungea până la bărbie.

— Visuri, răspunse ea la fel de încet, fără să se întoarcă spre vocea care-i vorbise cu atâta blândeţe. Oamenii, şi mai ales bărbaţii, i se adresau adesea, deşi arareori stăteau în preajma ei mai mult de un minut.

Kit îşi înălţă sprâncenele uimit de răspunsul ei. Vorbise pe un ton atât de serios şi cu atâta siguranţă în glas, încât reuşise să-l ia prin surprindere.

— Ce fel de visuri?

— Şoapte ale promisiunilor respectate, dorinţe exprimate în tăcere şi speranţe născute din disperare şi nevoi.

Atinse sticla rece a geamului conturând cu vârfurile degetelor silueta uriaşei păsări argintii care aştepta maiestuoasă să-i primească pe toţi cei care urmau să se îmbarce purtând cu ei propriile lor visuri. Chiar dacă nu credea în visuri, Noelle îi înţelegea pe cei care credeau.

Kit privi în zare către scena care părea să-i fi captat întreaga atenţie lui Noelle. Nu văzu nimic deosebit decât imaginea obişnuită a unei zile de muncă. O echipă de mecanici lucra în viteză pentru a pregăti un alt avion pentru cursă, profitând de soarele care îndepărtase puţin frigul. Pista de decolare se întindea ca o panglică neagră legând între ele clădirile aflate în preajma terminalului. El

nu văzu nimic care să-i inspire vreun vis. Dar această femeie ciudată vedea acolo altceva cu ochii aceia superbi ai ei de culoarea ametistului.

— Se anunţă zborul nostru, zise el încet auzind comunicarea la megafoane.

Noelle nu făcu nicio mişcare. Din nou pleca de acasă. Se scutură înfiorată. Nu voia să se urce în avionul acela. Ceva urma să se întâmple. De azi-dimineaţă simţise acest lucru. Ar fi putut amâna călătoria. Şi asta pentru că ştia din experienţă că a se lupta cu destinul însemna să pierzi chiar înainte de a începe bătălia. De aceea venise totuşi aici, dar avusese grijă să-şi ia rămas-bun acasă de la ceilalţi ca să nu vină însoţită, asigurându-se că nu va exista niciun martor la ceea ce simţea ea că se va petrece.

Kit îi atinse braţul surprins de fermitatea muşchilor ei. Pe undeva, se aşteptase la o carnaţie mai moale şi la o mai mare doză de feminitate.

Noelle se întoarse privind în ochii lui verzi şi citindu-i nedumerirea din privire, aşa cum se întâmpla de fiecare dată când cineva o atingea.

Era înalt, la fel ca Dare, Killian şi Max, dar pe chipul lui existau urme ale unei vieţi trăite din plin. Ar fi fost un subiect bun pentru o pictură. Trăsăturile sale exprimau caracter şi putere. Îi plăceau.

— Există o soţie? Copii? Cineva care te iubeşte?

Pe chipul lui se înregistră la început surpriză, apoi curiozitate şi, în final, veni şi răspunsul.

— Nu. Are vreo importanţă?

Ea aruncă o privire peste umăr către avion.

Din nou o încercă aceeaşi senzaţie de frig. I-ar fi putut spune şi lui despre asta, dar n-ar fi crezut-o.

Arareori i se mai întâmpla să aibă asemenea senzaţii. Acum nu mai avea nevoie de acele instincte care o ajutaseră să supravieţuiască în copilărie, astfel încât se retraseseră undeva în adâncul memoriei şi nu mai apăreau decât atunci când avea cel mai mult nevoie de ele, în clipele când un pericol ascuns o ameninţa în vreun fel.

— Rămâi aici. Ia un alt avion.

Kit aşteptă până când se termină şi ultimul anunţ, după care zise:

— Nu pot să rămân. Am o întâlnire importantă la Denver, mâine după-amiază la două, răspunse el pe un ton la fel de serios ca al ei.

Ea era o persoană destul de ciudată, dar nu chiar atât de tulburată cum părea la prima vedere. Era cu siguranţă uimitoare, dar parcă nu-i venea să plece totuşi de lângă ea.

— Dar dacă ţi-e teamă să zbori există şi alte mijloace cu care poţi ajunge unde doreşti.

Noelle îl privi zâmbindu-i uşor fără să ştie de ce. Ei îi era doar teamă să nu fie abandonată, de moarte nu-i era frică.

— Nu mi-e teamă să zbor.

Kit se încruntă. Zâmbetul era acelaşi pe care i-l observase mai devreme, blând, dar absent şi deloc personal.

— Vrei să stai lângă mine? o întrebă el surprins de propriile-i cuvinte pentru că nu se gândise în mod conştient s-o roage aşa ceva, dar şi mai uimit să descopere că de fapt îşi dorea foarte mult acest lucru.

— Dacă vrei şi dacă se poate aranja, murmură ea într-o doară îndreptându-se spre uşa ce dădea către tunelul de îmbarcare.

Îi simţi mâna pe mijloc, dar nu o deranja căldura atingerii lui. Nu era altceva decât încă un străin aflat în preajma ei pentru o

scurtă perioadă şi care va dispărea peste două-trei ore. În ochii ei apăru o scurtă sclipire care nu-şi găsi însă calea şi către trăsăturile elegante ale chipului ei ciudat de tânăr. Sau poate că acest străin va rămâne pentru totdeauna în viaţa ei.

Senzaţia de frig o cuprinse din nou prevestind iminenţa unui pericol. Continuă să meargă. Oamenii puteau scăpa de lucrurile provocate de semenii lor. Dar cele dirijate de mâna divină care împodobise cerul cu stele nu puteau fi ocolite sau împiedicate de jalnica intervenţie umană.

* * *

Kit o privi aşezându-se pe scaunul de lângă fereastră. Deşi avionul era arhiplin, majoritatea pasagerilor fiind însoţiţi de familii şi copii mici, el reuşise destul de repede să-şi schimbe locul pentru a sta lângă ea. Când se aşeză, îşi dădu seama că nici măcar n-o întrebase cum o cheamă. Ciudat.

— Nu ne-am prezentat, zise el încet.

— Noelle, răspunse ea continuând să se uite pe fereastră unde erau atât de multe de văzut pentru cine avea ochi să vadă.

— Doar Noelle? ridică el din sprâncene iritat pe undeva că ea încă nu era conştientă de interesul lui.

Nicio femeie nu putea fi atât de vagă, mai ales una atât de frumoasă ca aceasta care probabil că încă de la naştere auzise mereu acelaşi refren referitor la cât de rară şi de unică era ca persoană.

Ceva din vocea lui o făcu să întoarcă deodată capul. Ciudat. Aruncă o privire în jur şi-l văzu uitându-se la ea cu intensitate. Un experiment mental de a-şi scoate la iveală secretele.

— St. James.

— Noelle St. James. Frumos.

Ea zâmbi din nou, iar în ochi îi apăru o licărire de amuzament care însă dispăru atât de repede, încât aproape că putea trece neobservată.

El aştepta să i se pună aceeaşi întrebare şi, când văzu că nu există nicio şansă, răspunse totuşi:

— Kit Banyon.

— Destinaţia?

El strânse din buze auzind răspunsul telegrafic. La o altă femeie ar fi exprimat dezinteresul, dar la ea nu prea ştia sigur şi de aceea continuă să insiste încercând să-i provoace un interes cât de mic.

— Acasă.

Din nou nu veni nicio întrebare legată de informaţia pe care intenţionat o lăsase incompletă. Şi iarăşi el răspunse fără a fi întrebat.

— La Denver. Tu?

Noelle îi simţi interesul. De câte ori oare nu se înşelase până acum găsind doar indiferentă şi durere acolo unde prezuse că va afla iubire şi înţelegere? Dragostea ei îi făcea pe oameni să dispară. Apropierea ei îi făcea să lupte pentru a-şi rupe lanţurile iubirii cu care-i înconjurase ea. Nu înţelegea motivele, dar învăţase să accepte situaţia aşa cum era. Aşa că renunţase să mai iubească. Nu se mai apropia de nimeni, devenind nepăsătoare. Singurătatea era propria ei alegere, nicidecum ceva impus din afară pentru că nu avea resurse cu care să supravieţuiască. Aşa că privi în ochii acestui bărbat care aveau culoarea ierbii primăvara. Îi ascultă glasul care-i amintea de vântul care foşnea printre copacii din jurul cabanei aflate în vârf de munte şi care ei îi plăcea atât de mult. Îi simţi curiozitatea ca pe o ploaie blândă ce cădea pe pământul

uscat. Dar ea nu voia să bea aceste picături de ploaie. Nu-şi dorea acest lucru şi nu visa la aşa ceva. Pur şi simplu se retrase şi mai mult în spatele armurii pe care şi-o construise, lăsând iluzii confuze să-i domine sufletul şi inima şi aşteptând ca această curiozitate să moară ucisă de frustrare.

— În munţi.

— Unde?

— Dincolo de vale, pe acoperişul lumii, acolo unde cerul leagănă stâncile şi răspândeşte aripi de curcubeu pe zăpadă.

Frumos. Cuvinte simple care descriau frumuseţea acestui loc ciudat. Kit privi adânc în ochii ei negăsind însă acolo niciun semn că ea ar fi devenit conştientă de el ca bărbat. Îşi ţinea braţul pe spătarul fotoliului doar la câţiva centimetri de trupul ei. Cu fiecare respiraţie îi simţea în nări parfumul pe care aproape că-l putea gusta.

Auzi foşnetul hainelor când ea se aşeză mai bine în fotoliu. Avu o senzaţie de teribilă dorinţă, aproape dureroasă în intensitatea ei.

— Povesteşte-mi despre curcubee, îi ceru el brusc fără a-l mai interesa deloc întrebările normale pe care le-ar fi pus un bărbat într-o asemenea situaţie.

Indiferent cine era ea, făptură reală sau de vis, pe durata zborului urma să se afle alături de el.

— Şi despre visuri.

Ea clătină din cap în timp ce coama mătăsoasă, neagră ca pana corbului, îi mângâia obrajii şi umerii.

— Eu nu am niciun fel de visuri. Dar tu ai.

Uimit, Kit ezită. Ea vorbea despre visuri, dar pretindea că nu le are. Schiţa o lume aparte prin cuvinte, dar refuza ca imaginaţia să aibă viziuni încă neatinse.

— Trebuie să existe totuşi ceva ce îţi doreşti.

Ea privi dincolo de el, în viitorul plin de promisiuni niciodată împlinite.

— Există cineva care te iubeşte?

El îşi ţinu respiraţia ciudat de tulburat de imaginea ei în braţele altuia.

Ea râse încet, sincer amuzată. Ştia ce substrat are întrebarea lui. Nu despre familie era vorba, aceasta se putea citi cu uşurinţă în privinţa lui. Era vorba despre un bărbat; despre braţe care s-o legene, despre un trup care se putea contopi cu al ei şi despre un glas care să-i şoptească la ureche cuvinte ce nu erau altceva decât minciuni.

— Oh, nu. Pentru mine nu există aşa ceva.

Dintr-odată ametistul din ochii ei nu mai era atât de vag. Pentru câteva clipe apăru o sclipire de inteligenţă. Uluit de transformare, Kit se întrebă dacă nu cumva această făptură exotică nu se lăsase condusă de un joc sofisticat în care el îi devenise partener de bunăvoie. Avu o senzaţie de mânie amestecată ciudat cu dorinţa de a afla mai multe despre ea. O cercetă îngustându-şi privirea. Nu era un bărbat lipsit de experienţă care să poată cădea pradă uşor unei asemenea intrigi, chiar dacă femeia era atât de frumoasă.

— De ce?

Doar două cuvinte atât de simple şi totuşi atât de pline de realitate. Nu exista niciun motiv pentru care să nu-i ofere acestui străin ceea ce îşi dorea. O viaţă întreagă sau doar câteva ceasuri.

— Întotdeauna voi fi liberă.

Zâmbetul efemer al unei alte lumi şterse sclipirea de inteligenţă din ochii violeţi al căror irişi deveniseră acum blânzi şi senini, iar clipa de realitate rămase o amintire.

Kit urmări transformarea, iar întrebările lui primiră răspunsuri fără cuvinte.

Această femeie, Noelle, nu juca niciun joc, cel puţin nu unul dintre acelea în care femeile deveniseră adevărate maestre de-a lungul secolelor. Deşi era destul de bănuitor din fire faţă de ciudăţeniile oamenilor şi deşi nu refuzase niciodată să facă faţă imposibilului, Kit îşi dădu seama că de data asta nimerise în mijlocul unei poveşti cu zâne alături de o prinţesă adevărată. Poate însă că totuşi el nu era atât de pierdut ca ea în acest tărâm de basm. Sau poate că, dimpotrivă, ea deţinea secretul revenirii în lumea reală şi nu el. Însă, indiferent de situaţie, el era hotărât să rămână până la capăt pentru a da ochii cu vrăjitoarea cea rea care o făcuse pe prinţesă prizoniera propriei ei lumi iluzorii.

Odată luată această decizie, Kit se lăsă pe spate în fotoliul lui ignorând hârtiile pe care ar fi trebuit să le studieze şi concentrându-se exclusiv asupra femeii care nu-l privea ca pe un bărbat. Şi, în timp ce aştepta să vorbească folosind acele fraze enigmatice, dar totuşi pline de înţeles, încercă să-şi facă un plan în cap pentru a descifra aceste misterioase indicii care-i parveniseră din partea ei şi pe care încerca să le aşeze într-o anumită ordine pentru a descoperi imaginea acestui basm în bucăţele. Pe moment nu reuşi să dezlege niciunul dintre mistere, dar asta nu făcu altceva decât să-i sporească hotărârea de a le rezolva.

În timp ce avionul zbura înspre vest, gonind către soare, el îşi făcu un plan. Îi cunoştea numele. Avea posibilitatea de a afla dacă măcar ceea ce-i spusese până acum era adevărat. Era atât de adâncit în gândurile sale, încât nu observă că afară cerul îşi schimbase culoarea şi că, brusc, pasagerii începuseră să se simtă neliniştiţi. Copiii fură primii care începură să se agite. Pe chipurile adulţilor apăru îngrijorarea în timp ce părinţii încercau fără succes

să-şi liniştească odraslele.

Brusc avionul căzu într-un gol de aer. În spate se auzi ţipătul unui copil urmat imediat de altele.

Kit se uită pe hublou afară şi văzu cerul acoperit de nori negri de furtună. Nu apucă să spună nimic pentru că se aprinse imediat beculeţul care-i atenţiona pe pasageri să-şi pună centurile de siguranţă, urmat imediat de vocea căpitanului care-i anunţa că vor trece printr-o zonă de turbulenţă. Kit nu ascultă asigurările venite din partea căpitanului, ci se uită în schimb la Noelle dându-şi seama că ea nu auzise avertismentul. Părea fascinată de furtuna de afară fără a observa deloc spaima celor din jur.

— Pune-ţi centura, Noelle, murmură el şi întinse mâna să i-o prindă pentru că ea nu făcu nicio mişcare.

Avionul pierdu din nou din înălţime şi se zgudui. Cerul se înnora mult prea repede.

Noelle îşi întoarse capul. El părea atât de îngrijorat din pricina ei, încât îi zâmbi ca să-l liniştească:

— Nu mi-e teamă. Doar ţi-am zis.

Pe Kit îl îngrijoră acel zâmbet. Exista un fel de resemnare pe chipul ei, ceva numai de ea ştiut care-l făcu să simtă fiori de gheaţă pe şira spinării.

Pe vremea când participa la curse de viteză cu hidroavioane, doar din plăcerea de a învinge toate pericolele, arareori îi fusese dat să vadă pe cineva care să accepte cu atâta seninătate o posibilă moarte. Nu-i plăcuse nici atunci acest lucru, iar acum cu atât mai puţin.

— O să treacă, zise el cu încredere, conştient că pasagerii din jur nu-i împărtăşeau părerea.

Chiar şi cei care călătoreau în mod curent pe această rută începură să se agite din cauza pierderii de altitudine a avionului.

Ea zâmbi din nou şi se întoarse să privească furtuna ce încerca să le împiedice trecerea temerarilor care îndrăzniseră să bată la porţile cerului.

— Îţi faci prea multe probleme în legătură cu lucrurile care nu pot fi schimbate.

Kit se încruntă. Nimeni nu-l acuzase vreodată că ar fi fost vreun alarmist. De fapt el era exact invers. I se spusese nu o dată că avea nervi de oţel şi că nimic nu părea să-l impresioneze. Până acum crezuse şi el acelaşi lucru. Dar văzând-o pe Noelle cum priveşte furtuna şi simţind avionul cum se smuceşte din ce în ce mai tare, începu să se întrebe oare cât sânge rece îi mai rămăsese. Pentru el ca persoană, nu-i prea păsa în mod deosebit. E drept că mai avea de făcut încă multe pe lumea asta, dar nimic chiar atât de important încât să influenţeze în vreun fel viitorul omenirii. Dar familia lui ar suferi cumplit dacă el dispărea. Asta îl deranja cel mai mult. Privi în jur la copiii care mai aveau încă atâţia ani de viaţă în faţa lor şi la cei căsătoriţi ce aveau pe cineva care-i aştepta acasă cu dragoste şi nerăbdare. În cele din urmă privirea să se fixă asupra lui Noelle, femeia care declarase că nu o iubea niciun bărbat. Fără să se gândească prea mult la gest, se întinse şi o luă de mână. Părul ei superb, negru, flutură ca un drapel când îşi întoarse capul aruncându-i o privire.

— Te deranjează?

Noelle tocmai era pe punctul de a spune da, însă după aceea se uită în ochii lui. Teama oglindită acolo faţă de soarta ei era dezarmantă. Cu bună ştiinţă ea îşi îndepărtă unul din straturile protectoare. La fel ca şi cu Leora, cu mult timp în urmă, Noelle simţea durerea altcuiva şi-i oferea ceea ce putea ea să ofere pentru a-i uşura povara suferinţei. Mişcându-şi degetele în palma lui, îl strânse la rândul ei cu putere.

Atenţia lui Noelle însă începu să fie atrasă de strigătele copiilor şi de spaima care începuse să-i cuprindă pe toţi ceilalţi aflaţi în avion. Se încruntă uşor. Ştia prea bine cât de distrugător poate fi sentimentul de teamă. Niciun copil nu merita să trăiască o asemenea senzaţie.

Nu-şi dădu seama că privirea ei nu mai era vagă ca până atunci. Ochii violeţi străluceau de un foc lăuntric şi de o putere pe care nu le-ar fi recunoscut nici în ruptul capului dacă ar fi fost conştientă de faptul că se trădase de una singură.

Privi în jur văzând chipurile speriate ale copiilor care se agăţau înspăimântaţi de părinţii lor. Îi văzu pe cei mai mărişori care-şi ţineau buzele strânse în timp ce bărbiile le tremurau încercând să fie curajoşi. Simţi şi spaima părinţilor speriaţi de avionul care se zguduia înainte şi înapoi într-o mare de aer. Teama căpătase gustul metalic al iadului.

Brusc avionul păru să geamă jalnic, iar copilul aflat pe fotoliul din faţa lui Noelle scoase un ţipăt, înşfăcând-o de păr pe mama lui. Noelle întinse mâna şi, cu blândeţe, desfăcu strânsoarea copilului, zâmbind în ochişorii plini de lacrimi.

— Vrei să-ţi spun o poveste despre marele dragon? murmură ea, dar ridicând puţin glasul ca să fie auzită şi de ceilalţi copii din jur.

— Era un dragon deosebit care fusese fermecat într-un loc vrăjit.

Copilul o privi cu ochi mari, uimit, mai ales de tonul glasului ei decât de cuvinte.

Noelle îşi dădu seama că-i stârnise interesul după cum îşi slăbise strânsoarea din mâna ei.

— A fost odată ca niciodată o pasăre mare. Avea aripi de argint şi semăna cu un dragon care însă era blând şi bun şi-i lua pe

prietenii lui să călătorească în văzduh, să vadă soarele de aproape şi să se joace cu stelele, iar pe drum să-i poată asculta pe zeii tunetului şi ai ploii, a căror muzică divină te înfiora.

Ţinând-o în continuare de mână, Kit rămase cu ochii aţintiţi asupra ei fără a mai fi în stare să se mire de glasul ei atât de blând, atât de limpede şi de o tonalitate atât de deosebită, încât simţea fiori pe şira spinării. Ea spunea povestea părând că se adresează doar copilului din faţa ei şi, totuşi, unul câte unul, copiii tăcură şi la fel şi adulţii, în timp ce dragonul se înălţase în cer, fără teamă de vântul care urla turbat de supărare pentru că dragonul era mai puternic şi mai iute decât el.

Ea începu să recite cu glas scăzut o incantaţie pe care o şopteau copiii purtaţi în văzduh de dragonul cel bun şi blând. Glasuri mici de copii începură să repete cuvintele fermecate în timp ce povestea îşi urma cursul.

Atent să nu o deranjeze pe Noelle care-şi ţesea povestea frumoasă, Kit se aplecă şi trase storul de la hoblou, ca să ascundă furtuna de afară, măcar în această zonă a avionului.

Câţiva pasageri făcură şi ei la fel, iar însoţitoarele de bord avură grijă de restul. Afară părea că se dezlănţuise iadul, dar înăuntru se ţesea un basm care anihila magia neagră a naturii furioase.

Kit privi în jur, în timp ce avionul gemea din toate încheieturile, luptând cu elementele naturii şi parcă protestând împotriva dificultăţilor pe care trebuia să le depăşească.

Micii pasageri zâmbeau acum, când avionul se zguduia cu ei. Nu era nimic altceva până la-urmă, decât dragonul jucându-se cu vântul.

Povestea se întrerupse doar o dată, când se auzi glasul căpitanului care-i anunţa că vor ateriza în curând pe un alt

aeroport. Apoi dragonul se mai zgudui o dată, învârtindu-se în înaltul cerului, înainte de a-i doborî pe pământ şi de a câştiga bătălia cu vântul furios. Copiii aşteptau nerăbdători, cu ochii mari şi curioşi. Vântul urla cu furie, iar avionul se clătină, în timp ce maşinăria creată de om câştiga bătălia cu capriciile naturii.

Toată lumea simţi când atinseră pământul cu o smucitură care semnala că ajunseseră pe sol, în siguranţă, chiar dacă nu la destinaţia dorită. Dragonul îi adusese acasă după cum promisese. Vântul fusese învins. Copiii scoaseră strigăte de bucurie, râzând, în timp ce adulţii înălţau o rugăciune către cer că nu se întâmplase nicio nenorocire şi că, datorită unui noroc formidabil sau destinului, o tânără iubea îndeajuns de mult copiii, încât să le şteargă din minte o spaimă cumplită ce le-ar fi putut rămâne pentru totdeauna în memorie.

Capitolul 2

Kit rămase lângă Noelle în timp ce majoritatea pasagerilor se opreau înainte de a coborî din avion ca să-i mulţumească lui Noelle pentru ceea ce făcuse.

Ea le răspundea cu blândeţe şi amabilitate, dar, cu fiecare compliment primit, Kit o simţea cum se încordează, retrăgându-se din punct de vedere psihic, undeva, în interiorul propriei fiinţe. În cele din urmă, după ce toată lumea din avion se îngrămădi în tunelul terminalului, Kit şi Noelle se ridicară să plece.

Stewardesa-şefă se apropie de ei adăugând mulţumirile ei şi ale echipajului. Zâmbetul lui Noelle rămase acelaşi, dar el avea senzaţia că ea şi-ar fi dorit să se afle la o sută de mile distanţă de acest loc. O apucă de cot şi-i zise încet:

— Cred că ar trebui să vedem unde am putea rămâne peste

noapte.

Stewardesa clătină din cap.

— Nu este nevoie. Compania aeriană a asigurat deja cazarea pentru amândoi. La ieşire vă aşteaptă o limuzină şi cineva se va îngriji de bagajele dumneavoastră.

Ea zâmbi cu ochii plini de recunoştinţă.

— E cel mai mărunt lucru pe care-l puteam face. Erau atâţia copii în avion azi, încât am fi avut probleme mari dacă n-ar fi fost minunata poveste a domnişoarei St. James.

Se uită la Noelle.

— Sunteţi scriitoare? Nepoatelor mele le-ar face mare plăcere să citească nişte cărţi asemănătoare.

Noelle clătină din cap.

— Eu pictez.

Deşi avionul aproape se golise, ea se simţea de parcă ar fi fost înconjurată de o mare de oameni. Din locul unde se afla nu vedea nicio cale de a scăpa. Oricât de mult încercase să judece la rece nevoia de libertate, nu reuşise până acum să şi-o stăpânească prea bine. Situaţii de genul acesta îi reînviau în memorie trecutul, când se aflase abandonată într-o mulţime imensă, simţindu-se complet neajutorată şi îngrozită că se rătăcise.

Încercând să se concentreze asupra prezentului, Noelle privi chipul plăcut din faţa ei. Ştia că femeia era doar amabilă, apreciind ceea ce făcuse şi fiindu-i recunoscătoare. Dar ea nu făcuse nimic în avion pentru ea sau pentru adulţi, ci doar pentru copii, aceste suflete nevinovate care n-ar fi putut uita această cumplită spaimă niciodată, oricât de multe explicaţii ar fi primit din partea părinţilor.

— Zău? Ar trebui să vă apucaţi şi de scris. Sunteţi atât de talentată.

Kit îşi drese glasul conştient de încordarea ce pusese stăpânire pe Noelle.

— Credeţi că am putea ieşi de aici fără prea multă agitaţie? întrebă el puţin cam dur.

Femeia se încruntă uşor, apoi zâmbi din nou.

— Îmi pare rău, dar nu putem să nu ne manifestăm recunoştinţa, murmură ea.

Privi peste umăr la cei care mai erau de coborât.

— Vreţi să mergeţi împreună cu echipajul? Ninge foarte tare, dar…

Kit se uită la Noelle înţelegându-i nevoia de a scăpa cât mai repede de aici, deşi nu-i cunoştea motivele.

— Ar fi foarte bine.

— Atunci, poftiţi cu mine.

Stewardesa îi conduse către ieşirea din faţă. Prin ninsoarea care cădea cu furie se zărea microbuzul care aştepta să-i ducă spre capătul terminalului.

— Aveţi grijă la coborâre, îi avertiză ea.

Kit se uită la Noelle, asigurându-se că avea toţi nasturii de la haină încheiaţi. Părul şi-l strânsese sub o căciuliţă de aceeaşi culoare vişinie ca şi a paltonului. Faţa însă nu-i era protejată împotriva vântului şi a viscolului de afară, iar el simţi nevoia să o ia în braţe ca să coboare cu ea, adăpostindu-i pielea fină la piept. Dar gheaţa de pe scări făcea ca gestul lui romantic să nu fie deloc practic.

— Cobor eu primul, zise Kit păşind în faţa lui Noeile. Ţine-mă de mână.

Noelle îl privi cum întinde mâna către ea. Fusese uşor să-l atingă atunci când îi citise teama din privire. Acum însă nu văzu decât îngrijorare şi blândeţe.

Kit strânse din dinţi dându-şi seama că deşi mai devreme îl ţinuse de mână, acum nu mai avea de gând s-o facă. Acum, el era cel care trebuia s-o strângă de mână pentru a o ajuta să coboare în siguranţă pe scările alunecoase din cauza gheţii.

Vântul bătea cu furie, iar Kit o proteja cu trupul lui, ca un scut, cât de mult putu. Când ajunseră cu bine jos, o ridică în microbuz şi apoi o urmă şi el. Se întoarse către ea în întuneric, simţind mirosul iernii, al gerului de afară şi al trupului ei lipit de al lui.

— Te simţi bine?

— Dar tu?

— Cam ud la extremităţi.

Noelle îşi strânse mai bine paltonul în jurul corpului, acceptând căldura pe care i-o oferea şi dorindu-şi să fi purtat pantaloni în loc de rochie.

— Şi eu la fel.

— Plecăm imediat, zise şoferul pe care nu părea să-i deranjeze cei doi civili din maşină. O să dau drumul la căldură cât aşteptăm. E o noapte afurisită, de asta sunt sigur.

Noelle începu să tremure de frig. Imediat simţi cum o înconjoară braţul lui Kit trăgând-o la pieptul lui.

— Nu, încercă ea să protesteze.

— Mie mi-e frig şi ţie la fel. Hai să ne încălzim atunci unul pe altul, zise el şi o trase hotărât lângă el.

Noelle rămase rigidă la pieptul lui încercând să nu dea importantă modului în care trupul lui părea să se potrivească perfect cu al ei. Niciun bărbat nu o mai ţinuse în braţe aşa până acum.

Niciunul nu ajunsese vreodată atât de aproape de ea. Niciun bărbat nu-i vorbise vreodată mai mult de câteva secunde înainte de

a se lăsa păgubaş şi a pleca. Dar Kit reuşise până acum toate aceste trei performanţe. Pe el nu-l deranjau poveştile ei şi nu se uita la ea de parcă ar fi văzut doar un trup de care ar fi putut să profite.

Când refuzase să-i ia mâna, el nu se simţise jignit de gestul ei, ci, dimpotrivă, o apucase el de mână şi o protejase cu trupul lui în timp ce coborau pe scări.

Noelle reflectă puţin asupra acestor fapte precum şi asupra căldurii răspândite de trupul lui lipit de al ei şi descoperi că nu are nicio obiecţie împotriva lui. Se încruntă meditând câteva clipe asupra acestui fenomen. Dar, înainte de a putea ajunge la vreo concluzie, portiera se deschise din nou aducând un curent de aer rece ca gheaţa împreună cu restul echipajului. Oamenii începură să le vorbească, dar Kit continuă să o ţină strâns lipită de el.

Noelle le răspunse cât mai puţin posibil, dar se îndoia că cineva observa acest lucru pentru că el făcea în aşa fel, încât tăcerile ei să pară absolut normale. Îi ţinu la distanţă pe cei care încercau să comenteze asupra a ceea ce făcuse ea în avion, cu amabilitate, dar şi cu fermitate, împiedicându-i astfel s-o deranjeze cu complimente pe care nu le dorea sau pe care simţea că nu le merită. Iar când ajunseră la coborâre, el continuă s-o ţină lângă el.

— Te simţi în stare să zbori din nou mâine? Eu trebuie să iau, un avion înainte de prânz. Am putea călători împreună.

Kit se opri la aproape un metru de biroul unde se făceau rezervări. Mai erau şi alte persoane în faţă, dar el nici măcar nu le observă. Era mai interesat să afle reacţia lui Noelle la propunerea lui.

— Da, sunt de acord, murmură ea, apoi privi la rândul din faţa casei de bilete şi în jur prin holul aeroportului. Asta dacă ai să găseşti bilete.

Încerca să se eschiveze acum, pentru că se aştepta ca el s-o lase în pace după ce furtuna trecuse, aflându-se deja în siguranţă. Emoţia îi alungă seninătatea din ochi lui Noelle, pentru că-şi dădea seama că el nu avea de gând să rupă puntea de legătură ce se formase între ei. Acest lucru o deranja pe undeva, dar cel mai mult o intriga faptul că ei începuse să-i placă această legătură; îi plăcea, de asemenea, senzaţia trupului lui lipit de al ei, căldura braţului cu care o ţinea pe după umeri, privirea blândă din ochii lui şi tonul grav al vocii când i se adresa. Kit o strânse mai tare la piept.

— Ce s-a întâmplat?

Noelle recepta întrebarea prin mai multe feluri de reacţii. Nu-i putea spune adevărul pentru că acesta ar fi atras după sine mai multe întrebări, de data asta unele la care nu ar fi putut răspunde şi la care probabil că nici nu ar fi vrut să-i răspundă chiar dacă ar fi putut…

Astfel încât recurse la o scuză:

— Familia mea. Vor fi îngrijoraţi.

Kit îi urmări privirea spre telefoanele publice.

— Vrei să-i suni acum? Nici măcar nu eram programaţi să aterizăm la ora asta.

Noelle încercă să se desprindă de el, de data asta cu mai multă fermitate.

Privind-o în ochi, Kit îi dădu drumul cu greu.

— Ai fise? Sau o cartelă, ceva?

Noelle îl privi vag retrăgându-se în carapacea ei cu fiecare cuvânt pe care el îl rostea. Nu înţelegea cum şi de ce acest bărbat o putea atinge. O făcea să dorească să-i vorbească, să fie aproape de el. O cuprinse brusc o senzaţie de teamă, dar şi de dorinţă, ceea ce reprezenta o capcană care mutila sufleteşte. El oftă, băgă mâna în buzunar şi scoase mai multe fise. Îi ridică mâna şi-i puse

monedele în palmă. Ea avea de gând să se îndepărteze de el în mai multe moduri, iar el nu putea face absolut nimic în această privinţă, deocamdată.

— Du-te şi dă telefon, iar eu mă ocup în timpul ăsta de rezervări.

Noelle încuviinţă depărtându-se încet în timp ce toate instinctele o îndemnau să fugă cât mai departe. Simţea în monedele din palmă căldura mâinii lui răspândindu-i-se în tot trupul şi amintindu-i de ceea ce dorea să uite. Încruntată, se opri în dreptul primului telefon şi ridică receptorul.

Kit oftă adânc, privind-o cum introduce fisele în aparat. Se îndepărtase de el fără să fi părut că l-a auzit. Unde mergea ea oare? se întreba el aşteptând să-i vină rândul. De ce se îndrepta într-acolo? Pentru o clipă, el reuşise să zărească în spatele aparenţtelor o femeie fascinantă, cu o mare capacitate de iubire şi foarte puternică. Văzuse de asemenea la ea inteligenţă, imaginaţie şi compasiune. O privise cum e în stare să transforme teama în râs şi sentimentul de condamnare într-o senzaţie de linişte şi pace. Astăzi crease un vis, deşi nega că ea credea în vise. Iar paradoxul era că el se simţea din ce în ce mai atras de ea, de-a-dreptul captivat de personalitatea ei. Raţiunea îl îndemna să se îndepărteze de ea. Noelle era un amestec straniu ce nu putea fi descifrat în doar câteva ore. Zâmbi uşor şi privi peste umăr ca s-o vadă formând numărul de acasă. Însă de când oare raţiunea îi conducea lui viaţa? îşi zise el în gând. Se născuse datorită unei şanse, trăise neratând nicio şansă şi-şi câştigase banii datorită norocului, dar niciodată nu-şi alesese femeile la întâmplare. Asta până azi când o pereche de ochi violeţi şi un glas catifelat îl impresionaseră atât de profund. Ar fi vrut să poată îndepărta pentru totdeauna din privirea aceea durerea ascunsă care o făcea

să pară atât de pierdută. Dar mai întâi trebuia să descopere ce sau cine i-o provocase.

— Cu ce vă pot servi?

Kit se răsuci dându-şi seama că îi venise rândul.

— Am nevoie de două bilete la cursa de mâine la prima oră, îi zise el funcţionarei de la ghişeu.

* * *

Noelle aştepta ascultând târâitul telefonului. Nu trebuia să ai prea multă imaginaţie ca să prevezi care vor fi întrebările care vor veni în următoarele câteva minute.

— Reşedinţa familiei St. James, se auzi glasul familiar al majordomului Steiner.

— Noelle sunt, Steiner, zise ea încet.

— Domnişoară Noelle, s-a întâmplat ceva? Puteţi aştepta o clipă până o chem pe mama dumneavoastră? Sau preferaţi să vorbiţi cu domnul Geoffrey?

— Nu s-a întâmplat nimic. Şi poţi chema pe oricare dintre ei.

După câteva secunde se auzi în aparat glasul lui Lorraine.

— Draga mea, ce s-a întâmplat? Avionul tău încă nici nu era programat să aterizeze.

— O furtună. Sunt bine.

— Dar unde te afli?

Noelle se încruntă dându-şi seama că nu era prea sigură.

— Nu ştiu. Dar compania aeriană ne-a asigurat cazarea. Iar Kit se ocupă să ia bilete pentru zborul de mâine.

— Kit? Cine e Kit? întrebă Lorraine, aruncând o privire către ceilalţi care începuseră să se adune în încăpere.

Aceasta urma să fie ultima masă pe care o luau în familie

înainte de plecarea fiecăruia înapoi către casă mâine dimineaţă.

— Banyon.

— E un prieten de-al tău, draga mea?

— Nu ştiu. Poate, răspunse vag Noelle.

Lorraine se încruntă şi-i făcu semn lui Geoffrey să ridice receptorul celuilalt telefon.

— Tatăl tău vrea să-ţi vorbească, draga mea. Ai nevoie de ceva? De bani? Am putea trimite avionul companiei după tine.

— Înţelegerea a fost ca eu să nu beneficiez de privilegii speciale în anul care vine, mamă, zise Noelle zâmbind slab, neştiind ce să facă pentru a şterge îngrijorarea din glasul mamei sale adoptive. Kit va avea grijă de tot. Nu-ţi face griji.

— Fetiţo, cine-i acest Kit? întrebă Geoffrey încercând să-şi ascundă îngrijorarea din glas.

Noelle nu obişnuia să fie prietenoasă cu cei din jur. Acesta era mai degrabă stilul lui Silke. Noelle oftă aruncând o privire peste umăr către locul unde Kit, din fericire, cumpăra bilete pentru zborul lor de a doua zi. N-ar fi trebuit să-i pomenească numele.

— E un bărbat pe care l-am întâlnit în holul aeroportului. Simpatic.

Îl văzu pe Kit semnând ceva.

— Trebuie să plec. Vine Kit. Nu vă faceţi griji pentru mine, zău, sunt bine.

Fără a mai da timp cuiva de vreo replică, închise telefonul încet şi se îndreptă spre Kit. Nici nu-l observă pe bărbatul care-şi prelungise convorbirea special ca să rămână alături de ea câteva minute în plus. Nu băgă de seamă că o urmăreşte până când nu simţi pe braţ o atingere străină. Se întoarse, iar în ochii ei apăru ca la comandă cea mai vagă dintre priviri, gata să reacţioneze pentru a se păzi de ceea ce dorea acest om de la ea.

— Voiam să-ţi spun cât de minunată a fost povestea ta, zise bărbatul cu un zâmbet care voia să-i spună că o găseşte frumoasă şi sexy. Eşti foarte talentată.

Noelle nici măcar nu clipi.

— Oh!

— Aş vrea să-ţi ofer ceva de băut şi să-ţi mulţumesc.

— Ce anume?

— Orice doreşti.

— Limonada purpurie.

Uluit, el se uită după ea dându-şi seama că, de fapt, ea nu-l privea deloc. Se încruntă supărat.

— Asta e ceva nou? N-am auzit de aşa ceva până acum, murmură el aşteptând ca privirea ei să se oprească asupra lui.

— Îţi plac copiii? Mie da. O să am şase. Trei băieţi şi patru fete.

— Asta fac şapte, murmură el dându-i încet drumul la braţ şi făcând un pas înapoi.

— Nu mă prea pricep la numere, răspunse ea cu glas blând, în timp ce îşi concentra ochii aceia superbi, dar lipsiţi de orice expresie, asupra chipului lui.

El reuşi să mai facă încă doi paşi înapoi, până când bărbatul care o însoţea pe această femeie ciudată se apropie şi o luă de mână.

Kit de-abia se stăpâni să nu izbucnească în râs văzând chipul complet nedumerit al presupusului curtezan al lui Noelle. Sărmanul rămăsese cu gura căscată şi arăta de parcă s-ar fi trezit cu coada unui tigru în mână şi nu ştia cum să-i dea drumul.

— Eşti gata, Noelle? o întrebă el încet, luând-o de braţ.

Noelle îşi ridică fruntea, iar expresia goală din ochii el fu înlocuită de ceva nou ce exprima o uşurare amestecată cu

recunoştinţă.

— Ai cumpărat bilete?

El o trase de lângă bărbatul năuc ce rămăsese pe loc şi o împinse uşor către şirul de oameni ce se îndrepta către ieşire.

— Avem două locuri împreună. Plecarea e mâine dimineaţă la opt.

— Mie foame.

— Atunci o să mâncăm.

Apropiindu-se de limuzină el îi făcu semn şoferului care deschise portiera din spate. Kit intră după Noelle.

— Ce ţi-ar plăcea la cină?

Noelle se aşeză pe bancheta pluşată, prea obişnuită cu luxul ce o înconjura ca să mai observe cu câtă uşurinţă trecuse de la o stare la alta.

— Pui.

Kit o privi cuibărindu-se pe banchetă, gândindu-se cât de bine i se potrivea.

— E ceva uşor de găsit. Vreo preferinţă, ceva, a modului în care să fie gătit?

Ea ridică delicat din umeri.

— Oricum.

Privi o clipă în ochii lui mirată de felul în care o urmăreau mereu cu privirea. N-o deranja faptul că se uita mereu la ea, însă asta îi dădea de gândit.

Sprâncenele i se încruntară uşor. Încercă să-şi folosească privirea inexpresivă la care putea recurge cu atâta uşurinţă fată de cei din jur, dar de data asta nu reuşi. Rămase uimită şi tulburată, iar încruntarea aceea se accentua. Oare aceste ultime ceasuri deja îşi puseseră chiar atât de mult amprenta asupra modului ei de manifestare? Era de-a dreptur şocată. Kit ridică mâna uşor

atingându-i cuta dintre sprâncene.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă el cu grijă, pe un ton scăzut, care să-i inspire încredere acestei prinţese determinând-o să-i mărturisească secretele ei.

Ea vru să clatine din cap, dar se opri încântată de senzaţia pe care i-o dădea căldura degetelor lui.

— Nimic, şopti ea.

— Te-am speriat? o întrebă el cercetând adâncul violet al ochilor ei pentru a putea ghici adevărul.

— Nu.

De fapt, nu o speria bărbatul ca atare, ci reacţia ei faţă de el.

— Vrei să mănânci singură?

El n-ar fi vrut să-i facă această ofertă, dar era obligat să-i propună aşa ceva de dragul ei.

— Nu.

— Atunci, de ce te-ai încruntat?

Noelle simţi întrebarea într-un mod pe care nu-l mai experimentase până atunci. Şi alţii îi puseseră întrebări, dar de fiecare dată fusese în stare să se retragă în tărâmul ei de basm şi în adâncul propriilor gânduri. Dar când îi vorbea Kit, descoperise uluită că mintea ei îl asculta, iar în inimă simţea ceva deosebit.

— Te uiţi la mine, zise ea în cele din urmă.

După ce rosti cuvintele îşi dori să le fi putut retrage.

— Eşti foarte frumoasă, o adevărată încântare pentru ochi.

Kit îi simţi încordarea şi-i văzu îngrijorarea din ochi. I-ar fi putut spune mai multe, dar atunci ar fi trebuit să recurgă la întrebările care îl chinuiau de când o văzuse prima dată. Niciunul dintre ei însă nu era pregătit pentru aşa ceva.

— Frumos înveliş.

El îşi înclină capul cuprinzându-i obrazul în palmă şi ţinând-o

nemişcată în cazul în care ea ar fi vrut să privească în altă parte. Nu era un idiot care să poată fi înşelat chiar atât de uşor de modul absurd în care ea încerca să-l evite.

— Categoric, e un înveliş frumos. Dar mai există şi altceva.

Altceva. Un singur cuvânt. O sabie cu două tăişuri. Şoapta unei promisiuni niciodată împlinite.

Altceva.

— Nu.

El zâmbi atunci şi în ochi îi apăru un licăr de amuzament care-i lumină adâncul privirii de un verde crud.

— Să-ţi spun ce anume?

— Nu.

Ea ridică mâna cuprinzându-i încheietura ca să-i îndepărteze palma de pe obrazul ei. Dar când îi simţi pulsul, se opri pentru că năvalnica bătaie a inimii pe care o simţise făcea mai mult decât orice cuvinte.

— Eu nu sunt ca idiotul acela care s-a speriat de tine acum câteva minute. N-ai să mă poţi alunga cu imaginaţia ta şi nici cu dialogurile absurde, cu ciudăţeniile sau cu privirea ta inexpresivă. Mi-ai deschis o uşă, nu ştiu dacă ştii sau nu, ori dacă vrei să recunoşti sau nu acest lucru. Mi-am băgat călcâiul acolo şi să ştii că se află într-un pantof foarte rezistent.

Nimeni până acum, nici cei din familie, nici aşa-zişii prieteni sau îndrăgostiţi, nu-i vorbise vreodată atât de direct, provocând-o atât de sincer. Noelle îşi ridică bărbia şi, brusc, privirea goală din ochii ei dispăru făcând loc inteligenţei care aprinse o flacără în adâncul violet de culoarea ametistului.

El încuviinţă mai încântat decât lăsa să se vadă transformarea apărută în ochii ei.

Catifea şi oţel. Mângâiase doar catifeaua în ultimele câteva

ceasuri, iar acum îşi dorea să guste din tăria oţelului.

— Nu.

— Văd că acesta e un cuvânt preferat pentru o femeie care poate transforma teroarea în fantezie. Ciudat.

— Şi eu sunt ciudată.

El râse încet.

— Eşti unică. Ceva extrem de rar.

Cuvintele lui o provocau delicat. În privirea ei inteligenţa începu să lase loc supărării până atunci inexistente. Noelle îl studie văzând lucruri care îi scăpaseră. Trăsăturile feţei care-i arătaseră iniţial putere şi o viaţă trăită din plin ascundeau mult mai mult: caracter, umor şi o capacitate deosebită de a-l ironiza şi pe diavolul însuşi, dar şi de a sta la masă cu zeii pentru a bea o cupă de nectar cu ei.

— Nu-mi placi, afirmă ea clar, uitând pentru prima dată în viaţa ei de adult toate lecţiile trecutului.

El zâmbi şi mai tare.

— Foarte bine. Nici n-aş fi preferat contrariul. E o dulcegărie verbală.

Ea clipi nedumerită de modul în care fusese parată prima insultă din viaţa ei.

— Eşti nebun.

El râse şi-şi retrase mâna de pe obrazul ei. Îi lipsea căldura, dar privirea din ochii ei superbi compensa din plin acest lucru. De data aceasta, Noelle îl vedea că pe un bărbat. Iar el, la rândul său, vedea adevărata femeie.

În ochi îi scapără o flacără vie, iar cuvintele căpătaseră o nouă nuanţă în pronunţare.

— Atunci înseamnă că facem o pereche bună, murmură el ştiind că acum era de-a dreptul neruşinat.

Erau ani de zile de când nu mai riscase nimic altceva decât bani. Pericolul drumului pe care-l alesese îl atrăgea însă mai puţin decât femeia în sine.

Cu fiecare pas pe care îi făcea, dincolo de barierele pe care singură şi le ridicase, Noelle descoperea că următorii paşi erau mai uşori şi mai siguri.

— Nu suntem o pereche.

— Vrei să facem pariu?

Tonul blând al vocii ei nu se schimbă, dar uşoara accentuare a sfârşitului fiecărui cuvânt era ceva nou:

— Eu nu pariez.

Limuzina opri în faţa hotelului. Kit nu aşteptă şoferul şi, deschizând portiera, ieşi afară. Întinse mâna.

Ea o privi de parcă n-o mai văzuse niciodată până

— Mândrie sau curaj, Noelle?

Noelle înţelese întrebarea şi-i cercetă chipul în lumina reflectoarelor puternice de la intrare. Cel mai inteligent lucru ar fi fost să se retragă. Dar chiar în timp ce se gândea la asta, îi întinse mâna. Zâmbetul lui o scăldă într-o căldură fierbinte în aerul îngheţat al nopţii.

— Poate că nu pariezi, frumoasa mea povestitoare, dar de jucat îţi place să joci, murmură el încet în timp ce o conducea către intrarea în hotel. Noelle se gândi la cuvintele lui în timp ce Kit se ocupa de înregistrarea lor la recepţie. Aveau camere alăturate, îl vedea că aşteaptă din partea ei să spună ceva, dar adevărul era că ea pur şi simplu nu ştia cum reuşise el s-o atragă pe un teritoriu atât de străin pentru ea. Se simţea de parcă ar fi pornit într-o călătorie fără destinaţie. N-avea niciun punct de referinţă şi niciun control asupra metodei de a călători.

Singura certitudine: era bărbatul care urma în tăcere acelaşi

drum ca şi ea. *Oare putea avea încredere în el? Dar şi mai important, putea oare avea încredere în ea însăşi?*

Capitolul 3

Kit privea pe fereastră, conştient cât de aproape se afla Noelle de el. Nu simţise un asemenea interes faţă de o femeie de foarte multă vreme sau poate chiar niciodată până acum. Ştia foarte bine că reuşise să treacă prin sistemul de apărare al lui Noelle, sistem extraordinar de bine pus la punct, de altfel. Mai ştia, de asemenea, că existau şanse mari ca ea să-şi reconstruiască acest sistem mult mai bine de astă dată, chiar înainte de a o întâlni pentru a merge la masă. Nu conta, însă. Nu avea de gând să se lase alungat de comportarea ei neobişnuită, de răspunsurile vagi sau de modul ei de a ignora faptul că el era vizibil atras de ea. Reuşise să depisteze cum era sau cum ar putea fi. Nu intenţiona să dea înapoi tocmai acum când îi observase focul lăuntric şi flacăra inteligenţei în ochii aceia extraordinari. Nu putea decât să aştepte lăsând ca timpul şi apropierea să lucreze în favoarea lui.

Cunoştea bine puterea răbdării, valoarea riscurilor şi ştia să-şi acopere bine spatele. Dacă va fi necesar, va folosi orice mijloace.

* * *

— Când ai să afli cine este acest Kit Banyon, Killian? întrebă Lorraine îngrijorată.

— De îndată ce computerul va încheia verificarea, răspunse el calm în timp ce se întreba dacă avusese până acum o sarcină atât de grea.

Paza celor patru fiice ale lui Geoffrey şi Lorraine nu

reprezentase pentru el chiar slujba ideală, dar nici nu se aşteptase ca sarcina aceasta să devină atât de periculoasă. Aruncă o privire către soţia lui, prima fiică a lor care păşise pe calea măritişului. Aproape că-şi pierduse viaţa ca să ajungă în braţele lui. Privi apoi către Caprice, cea de-a doua fiică; ea îşi găsise un partener de viaţă şi care stătea strâns lipită de soţul ei, Dare. Leora, cea de-a treia soră prin adopţiune, lipsea doar pentru că ea şi Max plecaseră în luna de miere.

— Iubitule, încetează să mai faci figura asta de parcă ai vrea să renunţi la această sarcină, îi murmură Silke pe un ton senzual şi tărăgănat.

— Nu-l mai întărâta, Silke, zise Caprice încet. Nu ştiu cum vă simţiţi voi, dar mie mi se face pur şi simplu rău la gândul că Noelle goneşte prin lume cu un bărbat pe care nimeni dintre noi nu-l cunoaşte şi care, după câte se pare, a agăţat-o pur şi simplu într-un aeroport.

— Eşti sigură că nu este din cauza copilului? o întrebă Dare, punând mâna pe pântecul ei rotund.

Caprice îşi sprijini capul de umărul lui puternic zâmbindu-i liniştitor pentru a-i alunga îngrijorarea.

— Mă simt bine, zău. Noelle e de vină, nu copilul. Pe cuvântul meu.

Lorraine se ridică agitată îndreptându-se spre fereastră şi privi la peisajul alb de afară pe care nu era în stare, în clipa de faţă, să-l aprecieze la justa lui valoare.

— Dacă i se întâmpla ceva, n-o să mi-o iert niciodată.

Geoffrey se încruntă şi veni în spatele soţiei lui. O cuprinse de talie, oferindu-i mângâiere, în ciuda propriei îngrijorări.

— Şi eu am fost de acord cu asta, îi aminti el.

— A fost o idee bună, mamă, adăugă Silke, încruntându-se

uşor din cauza încordării, ceea ce ei i se întâmpla foarte rar.

O privi pe Caprice.

— Nimeni dintre voi nu regretă planul tău, continuă sinceră Caprice. Sunt sigură că nici Noelle.

Lorraine se întoarse dorind să creadă acest lucru din tot sufletul. Însă, înainte de a apuca să deschidă gura, sună telefonul.

Răspunse Killian care începu să-şi noteze ceva repede, fără ca pe chipul lui să se poată citi ceva.

— Ei bine? îl întrebă Silke în clipa când el închise. Ce-ai aflat?

— Cred că putem renunţa la ideea că acest Kit Banyon ar putea fi cineva care urmăreşte banii lui Noelle. Stă foarte bine din punct de vedere financiar, deşi averea nu îi provine dintr-o moştenire. A fost un foarte bun pilot de hidroavioane care a participat la multe competiţii. Este, de asemenea, inventatorul unor sisteme de siguranţă. Are un lanţ de magazine cu echipament sportiv, mai exact şase, specializate în sporturile acvatice. Acum doi ani s-a retras din competiţii. Este însă destul de bun pentru că o serie de mari companii vor să-l determine să revină, sponsorizându-l, dar până acum nu a cedat. Nu e căsătorit. Nu există niciun indiciu care să ateste că nu ar avea un stil de viaţă normal şi sănătos pentru un bărbat. Nu bea în exces şi nici n-a folosit niciodată droguri. Are două case: una în Denver, se pare că e schior amator, şi alta în Orlando, Florida. Are permis de zbor pe avioane particulare…

— E un sportiv, spuse pe scurt Caprice. Şi e cu Noelle? Simt că mă apucă ameţeala. Ideea ei de a face sport înseamnă să picteze.

— Sportivii de obicei însă nu reuşesc să pună pe picioare un mic imperiu, din câte am auzit destul de respectabil, comentă sec Dare.

Caprice îl privi fix.

— Eşti în stare să ţi-o imaginezi pe Noelle alături de un om ca ăsta?

— Nu ştim dacă ea se află într-adevăr împreună cu el. Din câte am aflat până acum s-ar putea să fie pur şi simplu doi străini care stau alături datorită unor împrejurări de circumstanţă. Ştii doar cât de neajutorată e Noelle. S-ar putea ca acest Kit, pur şi simplu, s-o facă doar pe cavalerul.

— În zilele noastre? răspunse Caprice sceptică.

Silke se încruntă gânditoare.

— Dare s-ar putea să aibă dreptate. Nu cunosc niciun bărbat care să poată rezista privirii ochilor lui Noelle. Dacă aş fi încercat şi eu aşa ceva, probabil că am fi murit de râs ori eu ori bărbatul la care m-aş fi uitat, dar ea o face cu nevinovăţie.

Se uită la mama ei sperând ca informaţia obţinută de Killian să-i alunge îngrijorarea.

— Acest Kit Banyon mi se pare un bărbat amabil, în fond, Noelle se va afla din nou în avion, mâine cel târziu. Apoi, omul lui Killian îi va lua urma după ce ea va părăsi aeroportul ca să meargă acasă şi totul va reintra în normal, adăugă ea.

Lorraine oftă încet, încercând să zâmbească.

— Bănuiesc că ai dreptate, dar pur şi simplu nu mă pot abţine să nu fiu îngrijorată. Noelle nu e genul care să se poată adapta la lumea reală aşa de bine ca tine sau Caprice.

— Nu, dar seamănă destul de bine cu Leora, zise blând Geoffrey, iar ea s-a descurcat destul de bine până la urmă.

Îi luă mâna soţiei lui şi i-o duse la buze.

— Am făcut tot ce am putut ca să o creştem cum se cuvine, oferindu-i protecţia necesară până când a considerat că e destul de pregătită pentru a-şi lua zborul. A reuşit aproape opt luni să se

descurce singură. Sunt sigur că va reuşi şi acum.

— Sper, zise Lorraine resemnată, neştiind că şi ceilalţi gândeau cu toţii acelaşi lucru.

* * *

Se auzi o bătaie uşoară la uşa camerei lui Noelle. Ea tresări, trezită din gânduri, deşi până acum nu reuşise să ajungă la vreo concluzie şi nici nu-i făcea vreo plăcere să-şi continue meditaţia asupra celor petrecute până în prezent. Kit o aştepta probabil pe culoar. Vor lua cina împreună, după care se vor întoarce în camere aşteptând naşterea unei noi zile. Mii de cupluri din lumea întreagă făceau acelaşi lucru. Şi ea putea face la fel. Se auzi din nou un ciocănit şi-şi dădu seama că de fapt nu răspunsese la primul. Se îndreptă spre uşă şi o deschise. El o aştepta în prag, după cum bănuise, căutându-i privirea cu ochii lui verzi, imediat cum o zări.

— Încercai să-ţi găseşti scuze ca să nu mai vii cu mine? o întrebă el încet, observându-i hotărârea din privire şi uşoara nervozitate. Într-adevăr, dorise ca acea privire vagă să-i dispară pentru totdeauna din ochi, dar nu dorea nici s-o vadă astfel.

Pentru că era o întrebare neaşteptată, dar şi pusă pe un ton neutru, ea răspunse sincer:

— Da.

El zâmbi uşor, bucuros că ea nu încercase să se ascundă în spatele vreunui tertip. Dorea ca ea să aibă încredere în el şi asta era un lucru nou şi pentru el în privinţa relaţiilor pe care le avusese până acum cu femeile. Niciodată nu considerase că o relaţie cu o femeie poate fi extrem de simplă. Acum însă tresări auzindu-i cuvintele, iar modul în care ţinea uşa barându-i calea îi arăta că încă mai avea de lucru până reuşea s-o convingă să aibă

încredere în el.

— Dar te-ai îmbrăcat totuşi, văd, zise el privind combinaţia de mătase şi sifon care se unduia în jurul trupului ei suplu la fiecare mişcare.

Rochia era de culoarea untului şi se potrivea minunat eu pielea ei fină, iar croiala reprezenta o adevărată provocare pentru un bărbat, obligându-l în permanenţă să privească silueta femeii, pentru că nu descoperea decât atât cât era necesar pentru a-i trezi interesul. Dar oricât de încântător era tabloul pe care ea i-l oferea, Kit descoperi din nou că existau şi mici imperfecţiuni care deveneau cu atât mai atrăgătoare pentru că se potriveau de minune cu restul înfăţişării ei splendide, făcând-o să pară mai umană.

Privi din nou în ochii ei ştiind că putea rămâne pe hol, dacă aceasta era neapărat dorinţa ei. Sau, dimpotrivă, ar putea risca. Fără a-şi desprinde ochii de pe chipul ei păşi încet înainte căutând să afle din semne nu numai ce gândea, ci şi ce simţea urmărindu-i atent limbajul trupului. Dacă într-adevăr îi va opune rezistentă, atunci se va opri. Dar ea nu o făcu, ci se dădu într-o parte lăsându-l să intre.

Uşurat, simţindu-se mai încrezător în forţele sale, îşi permise o uşoară relaxare, imperceptibilă pentru un ochi neavizat.

Noelle se dădu înapoi simţindu-se puţin iritată de insistenţa lui, dar fără a avea senzaţia că trebuie să se ascundă. Ceva din privirea lui îi spunea că el nu va face nimic din ceea ce ea nu dorea. Nu era prea sigură dacă se putea încrede în această promisiune, dar în timp ce el se apropia de ea, descoperi că era dispusă să-i acorde o şansă acestui om şi promisiunii ale. Aşa că rămase pe loc, aşteptând curioasă să vadă ce va urma.

— Ţi-am adus ceva, zise Kit scoţând mâna de la spate.

În mână avea un buchețel de violete legate cu o panglică trandafirie.

Noelle rămase cu ochii pironiţi asupra florilor delicate, ştiind că aveau exact culoarea ochilor ei.

— Cum?

El zâmbi auzindu-i întrebarea formată dintr-un singur cuvânt. Era atât de deosebită şi de ciudată. Nu semăna deloc cu alte femei.

— Oricare altă femeie probabil că mi-ar fi mulţumit sau m-ar fi întrebat „de ce”, nu „cum”.

Ea îşi ridică ochii spre el încruntându-se uşor, dar îi zări apoi în privire aprobarea şi continuă să rămână încruntată din alte motive, de astă dată.

Era obişnuită ca toţi din jur să-şi manifeste dezaprobarea sau dezamăgirea amestecate probabil la membrii familiei ei şi cu un fel de dragoste faţă de comportamentul ei ciudat. Dar străinii nu se apropiau niciodată atât de mult de ea, aşa cum o făcuse Kit.

El nu spuse nimic aşteptând ca ea să afle motivele care o determinaseră să aibă cuta aceea dintre sprâncene.

Arăta ca un înger nedumerit. Ar fi vrut să o mângâie într-un fel, dar rămase pe loc aşteptând.

În cele din urmă, Noelle încuviinţă dând uşor din cap şi întinse mâna, ezitând să mângâie micile petale ale unei flori. Era impresionată de acest dar şi de efortul pe care-l făcuse el să găsească o florărie de unde să poată cumpăra aşa ceva la ora asta.

— Cum de le-ai găsit? repetă ea completând întrebarea iniţială.

— Datorită norocului, destinului sau poate chiar sorţii a vrut să se întâmple aşa. Contează? Le-am luat pentru tine.

Spera ca ea să ia florile şi, când o văzu că ezită, îi luă mâinile şi i le aşeză în jurul buchetului.

Noelle rămăsese cu ochii aţintiţi asupra violetelor, incapabilă să-şi desprindă privirea de la florile delicate.

Bărbaţii îi oferiseră până acum trandafiri sau orhidee splendide. Membrii familiei îi oferiseră bijuterii, iar prietenii îi făcuseră tot felul de cadouri. Toate acesfe gesturi frumoase o impresionaseră într-un fel, dar niciunul nu reuşise s-o emoţioneze atât de adânc ca aceste floricele mici legate cu o panglică şi care îi umpluseră sufletul de o căldură fără seamăn, dorindu-şi pentru câteva clipe să facă un pas înainte doar pentru a fi ţinută în braţe cu aceeaşi delicateţe cu care Kit îi dăduse acest bucheţel.

— Îţi plac? o întrebă el încet, văzându-i emoţia întipărită pe chip, precum şi întrebările pe care şi le punea în gând şi la care nu avea încă răspuns.

Probabil că mai târziu va simţi dorinţa să capete lămuriri. Acum însă el nu-şi dorea nimic altceva decât zâmbetul ei şi glasul şoptit plin de plăcere.

— Oh, da! rosti ea, ridicându-şi ochii luminoşi spre el şi zâmbind uşor. Sunt minunate.

— Ţi se potrivesc.

El îi atinse obrazul cu vârfurile degetelor bucurându-se de zâmbetul pe care sperase să i-l provoace. De obicei, cu un buchet de flori câştiga din partea unei femei un sărut şi poate chiar mai mult. Dar zâmbetul lui Noelle era o recompensă mult mai mare, la fel de delicat ca şi petalele florilor din palma ei. Să oferi trandafiri sau orhidee era uşor. Dar să găseşti violete în mijlocul iernii era greu. Iar el reuşise.

— Oare?

El încuviinţă şi-şi plecă încet fruntea cu ochii aţintiţi asupra gurii ei. Nu dorea decât să poată gusta puţin din acel zâmbet. Va fi foarte atent, îşi zise el în gând. Mâna îi alunecă pe gât mângâindu-i

uşor pielea delicată şi fină.

Noelle respiră adânc în timp ce emoţii stranii începură să-şi facă loc în sufletul ei.

— Kit?

— Un sărut, Noelle. Doar un mic sărut.

Îşi ridică şi cealaltă mână cuprinzându-i obrajii în palme.

— Lasă-mă, te rog, să mă bucur măcar de atât.

Era atât de aproape de ea, încât simţea în nări parfumul violetelor şi mireasma trupului ei de femeie. Atât de aproape, încât îi simţea căldura din corp care-l atrăgea ca un magnet invizibil.

— Doar un sărut?

— Da.

Noelle respiră adânc şi buzele i se uscară. Cu vârful limbii şi le umezi din nou.

— Bine, se arătă ea de acord, vorbind cu glas răguşit şi simţindu-se uşor încordată când îl privi cum se apropie de ea.

Pe chipul lui trecu un zâmbet fugar de uşurare şi încântare. Nu apăru nicio clipă vreo expresie de triumf sau de dorinţă în ochii lui verzi şi strălucitori. Fără să-şi dea seama, Noelle scăpă de încă o îndoială şi-şi ridică puţin bărbia ca lui să-i vină mai uşor.

— Minunat. Cu adevărat minunat, şopti el, după care îi acoperi gura cu buzele lui.

Îi savura gustul delicat ca pe un vin mult prea scump pentru a fi irosit. Se lăsă cuprins de mireasma trupului ei şi-i pipăi delicat obrajii catifelaţi.

Noelle scoase o exclamaţie uşoară la primul contact al buzelor lui. Mai fusese sărutată şi înainte de bărbaţi care însă doreau s-o cucerească, nu să-i trezească simţurile. Câştigase acele bătălii cu o rigiditate a trupului şi a inimii care-i descurajase pe doritori. Dar nu şi de această dată. Kit nu căuta să cucerească ceva cu orice

preţ. Nu voia să jefuiască sau să fure ceva ce nu-i aparţinea.

El oferea. Oferea blândeţe, delicateţe şi căldură.

O invita să-l sărute şi ea. Îşi şoptea în tăcere încântarea pe care o simţea. O strângea cu aceeaşi grijă cu care ţinuse în mâini mai devreme florile pe care i le dăruise.

Când îşi ridică fruntea, ea îl privi uimită văzându-l într-o lumină nouă, aşa cum nu-l mai zărise până atunci. Emana din plin putere şi forţă, dar în spatele lor se ascundea ceva mult mai impresionant. O fineţe şi o subtilitate nemaiîntâlnite.

— Ţi-a plăcut? o întrebă el cu o şoaptă catifelată, mai emoţionantă decât cuvintele.

— Da.

Atunci el îi zâmbi, iar ea îşi primi recompensa pentru şansa pe care i-o acordase.

— Mai ţi-e foame? o întrebă el pe acelaşi ton.

Noelle clipi, reflectă asupra întrebării, apoi îl privi îndeaproape.

— De mâncare? zise ea încercând să limpezească întrebarea.

El râse, luându-şi mâinile de pe faţa ei şi retrăgându-se cu părere de rău de lângă căldura trupului ei.

— De mâncare, aprobă el trecând cu uşurinţă peste faptul că ea îi deschisese o nouă poartă a sufletului.

Alţii poate că s-ar fi lăsat înşelaţi de remarca ei şi ar fi tachinat-o pe această temă, dar Noelle nu era genul care să accepte o conotaţie sexuală a vorbelor rostite.

— Vrei să iei florile cu tine, să le porţi, sau le laşi aici?

— Pot să le port? întrebă ea privind bucheţelul şi dându-şi seama că de fapt se putea prinde uşor la corsaj având un ac de siguranţă de cristal ataşat la panglică.

— Mi-ar plăcea.

— Sper că n-o să-ţi păteze rochia, nu?

— Nu, am să fiu atentă.

Se întoarse cu spatele la el şi se duse să-şi prindă florile în faţa oglinzii.

Kit se sprijini cu spatele de perete, privind-o, uimit să simtă că-i vine foarte uşor şi-i face mare plăcere să se afle în preajma ei în ciuda dorinţei nesatisfăcute care-i cuprinsese trupul. S-ar fi putut oferi să-i prindă el bucheţelul, dar din nou preferase să se abţină în a face uz de metodele lui mai sofisticate de a cuceri o femeie. Cunoştea la perfecţie fiecare mişcare şi gest, pentru că le practicase ani de zile. Niciodată nu folosea cuvinte pentru a înşela sau a seduce. Îi plăceau foarte mult femeile, dar le şi respecta. Îi făcea însă plăcere să se prindă în jocurile lor, să tachineze sau să uzeze de nuanţe şi subtilităţi.

Aceste jocuri însă nu erau pentru Noelle. Ca şi florile care o împodobeau acum putea foarte uşor fi rănită şi avea nevoie de multă atenţie şi grijă pentru a rămâne ea însăşi şi a evolua după dorinţă.

— Cum arată? întreba ea încet învârtindu-se în faţa lui în valuri de mătase şi şifon.

— Frumos.

El se desprinse de lângă perete şi se apropie.

— Mă bucur că îţi plac.

Îi ridică mâna şi i-o puse la braţul lui.

— Eşti gata? Mi-e o foame de lup.

Ea râse, un sunet ciudat de delicat care-i învălui pe amândoi ca nişte aripi de catifea. Amuzamentul ei îl impresiona adânc. Această prinţesă pe care o curta nu mai era evazivă acum. Dacă era foarte atent, înţelept şi rapid poate că reuşea să o câştige.

— Sunt gata, recunoscu ea surprinsă. Şi de obicei nu sunt.

Probabil că totul se trage de la aerul de munte.

El o conduse spre uşă.

— Poate, murmură el întrebându-se dacă dorinţele unui bărbat care arareori îşi permitea să viseze ar putea fi auzite de cei care i le-ar putea îndeplini. Spera că da.

Noelle descoperi că-i place să se afle în preajma lui Kit. El avea grijă de ea fără a părea că face vreun efort anume. Braţul lui se afla întotdeauna sub mâna ei şi chiar dacă nu se afla acolo îi simţea palma pe spate, un gest absolut normal în public pe care n-ar fi îndrăznit nimeni să-l comenteze.

Ea avea nevoie de aşa ceva, deşi nu ar fi recunoscut în faţa nimănui o asemenea dorinţă. Din copilărie încă frumuseţea ei îi atrăsese pe bărbaţi, întotdeauna fusese atinsă sau auzise cuvinte care o indispuneau. Dar alături de Kit nu trebuia să treacă prin aşa ceva. Era limpede că-i plăcea de ea cum arată, dar nu era insistent încercând s-o înghesuie în primul colţ întunecat.

Kit se încruntă uşor când se aşeză în faţa lui Noelle. Din nou ea se retrăsese undeva într-o lume a ei. Îi cuprinse mâna. Aşteptă până când se uită la el, apoi îi zise:

— Unde ai plecat?

Îşi ascunse iritarea cât de bine putea, deşi nu era supărat pe ea, ci pe el, pentru că acest lucru reuşea să-l tulbure atât de mult.

— Să plec? întrebă nedumerită Noelle.

— Nu eşti aici cu mine, spuse el dându-şi seama că ea nu realiza încă faptul că din când în când dispărea în lumea ei.

Se întreba de ce oare se întâmpla acest lucru, dar era convins că a o întreba reprezenta un risc mai mare decât îşi putea asuma deocamdată. Nu putea insista să afle motivele pentru care ea devenea brusc distrasă de parcă n-ar fi interesat-o nimic altceva.

— Îmi pare rău, murmură ea oftând şi privi într-o parte. Mi se

întâmpla des. Prietenii mei s-au obişnuit

Ridică uşor din umeri fără a-l privi în ochi. Nu dorea să vadă acolo ceea ce observa de obicei în privirile celor care o cunoşteau.

— Încerc să mă dezvăţ de acest obicei, dar nu reuşesc.

— Uită-te la mine, Noelle.

Cu greu ea îşi întoarse ochii uluită să descopere că în privirea lui nu apăruse acea expresie de care se temea. În ochii lui nu exista nici dezamăgire, nici dezaprobare. Orice altceva, dar nu aşa ceva.

De aceea făcu un efort pentru a-i răspunde la întrebare.

— Ai observat că, un obiect, cu cât e mai frumos cu atât oamenii îi apreciază mai puţin calitatea, utilitatea şi locul unde se află?

Kit clipi nedumerit şi surprins în acelaşi timp de formularea frazei. Nu apucă să-i răspundă, că ea continuă:

— Colecţionarii cumpără obiecte şi le aşază pe rafturi sau în vitrine doar ca să le privească. Oare ce gândesc acele lucruri? Nu cumva se simt inutile tocmai pentru că nu sunt folosite pentru ceea ce au fost create să facă? Oare nu urăsc privirile acelora care le pizmuiesc frumuseţea, textura, culoarea şi forma care au fost create de alte mâini decât ale lor? Oare nu simt nevoia unor defecte care să le întineze perfecţiunea, făcându-l astfel pe colecţionar să înţeleagă că perfecţiunea nu e ceva uman, că există mai mult decât simpla plăcere a ochiului care face din ele doar un trofeu care să poată fi vânturat în faţa altor colecţionari?

Kit o privi atent pe măsură ce rostea cuvintele. Tonul blând rămase acelaşi, nemarcat de mânie sau de ură. Pe chip nu i se citea nicio expresie a tumultului sufletesc care determinase apariţia acestor gânduri.

— Semăn eu a colecţionar? o întrebă el încet aproape speriat

că trebuia să rostească această inevitabilă concluzie. Dacă spunea că da?

Noelle îi cercetă privirea şi descoperi în ochii lui o suferinţă la care nu se aşteptase. Ar fi vrut să-i cruţe această durere. Dar el o întrebase şi brusc ea simţi nevoia să-i fie auzite îndoielile ca el s-o poată înţelege.

— Nu ştiu. Eşti? Oare eşti mai deştept decât restul? Sau poate mai subtil?

Kit îi dădu drumul încet la mână, şocat să descopere că acum şi-ar fi dorit ca ea să se retragă în lumea aceea a ei ca înainte. Crezuse că până acum reuşise s-o înţeleagă cât de cât, chiar dacă nu în totalitate. Se înşelase. De-abia atinsese suprafaţa acestei femei. În ochii ei violeţi se afla mai mult decât inteligentă. Înţelegea perfect ce se întâmpla în jurul ei, iar asta era ceva îngrozitor atunci când o priveai mai de aproape.

— Nu sunt colecţionar, zise el încet, privind-o drept în ochi şi lăsând-o să judece singură adevărul. Nu posed nimic care să nu-şi justifice scopul. Şi nici nu-mi împart viaţa sau timpul cu o femeie doar datorită felului în care arată.

Se opri puţin, apoi adăugă clar şi răspicat:

— M-am apropiat de tine la aeroport doar pentru că păreai atât de singură. Nu mi-a plăcut acest lucru deloc, dar, dacă trebuie să-ţi dau un motiv clar de ce atunci sau de ce acum, pur şi simplu nu ştiu. Ştiu însă că există o mie de lucruri despre care aş vrea să te întreb. Dar mai ştiu şi că nu am acest drept. Ştiu că vreau să te înţeleg. Ştiu că nu mi-am făcut în viaţa mea atâtea probleme în privinţa unei femei câte mi-am făcut de când te cunosc pe tine. Ştiu că sper să mă laşi să mă apropii de tine. Şi mai ştiu că am să fac tot ce-mi stă în putinţă ca să te fac să te răzgândeşti, dacă nu eşti de acord.

Se aplecă pentru a-i lua din nou mâna întorcând-o astfel încât palma ei catifelată să stea întinsă în mâna lui mare.

— Tu mi-ai pus întrebări. Am şi eu una pentru tine. Dacă într-adevăr ai crezut că sunt un vânător, un colecţionar de trofee, de ce m-ai lăsat să mă apropii de tine? Probabil că eşti cea mai bine apărată femeie din câte cunosc.

O privi fix cu toată forţa ochilor lui verzi.

— Ai un răspuns la asta?

Noelle îi cercetă chipul văzând în ochii lui nevoia de a afla. Cuvintele cereau răspuns, iar glasul blând implora. O combinaţie ciudată faţă de puterea bărbatului aflat în faţa ei.

— Nu. La fel ca şi tine, nu ştiu de ce.

— Îţi place să rişti?

Ea clătină din cap.

— Mie da.

— Adică?

— Acordă-mi o şansă.

— Ce fel de şansă?

— Vorbeşte cu mine şi am să vorbesc şi eu cu tine. Fără ascunzişuri.

— Tu nu ai aşa ceva.

— Toată lumea are.

Aşteptă, conştient de cât de dificil era pentru ea să-i accepte o asemenea propunere.

— Sincer, cinstit şi cu orice risc.

El zâmbi uşor din cauza scepticismului ei. Se potrivea de fapt cu al lui.

— Am să încerc, dacă şi tu eşti de acord s-o faci.

Noelle reflectă asupra acestei probleme, dându-şi seama că dorea mai mult decât ceea ce de-abia apucase să întrevadă. Deşi

până acum niciodată nu simţise nevoia cuiva, acest bărbat o intriga suficient cât să o facă să-şi pună întrebări despre cum ar putea fi altfel.

— Cred că n-ai să încerci să faci…

Ezită, întrebându-se cum să-şi exprime îngrijorarea.

Kit îi înţelese teama din indiciile pe care ea i le dăduse până acum. Prea mulţi oameni din existenţa ei o judecaseră doar prin prisma aspectului fizic, luând sau încercând măcar să profite de ceea ce ea nu putea sau nu voia să ofere.

— N-am să te oblig să faci nimic, Noelle, indiferent cât de mult mi-aş dori acest lucru, oricare ar fi el. Dacă ai să spui nu, o să mă retrag. Îşi dau cuvântul meu.

Noelle îi primi promisiunea cu o emoţie mai mare decât simţise vreodată. Se simţea bine în lumea pe care şi-o crease. Îi cunoştea regulile şi riscurile, precum şi puţinele avantaje. Kit îi oferea un univers plin de pericole, de riscuri necunoscute care s-ar putea dovedi prea puternic pentru ea. Supravieţuise la cinci ani când fusese un copil abandonat. Supravieţuise calvarului perechilor de părinţi adoptivi care o alegeau dintr-un grup de copii doar datorită înfăţişării ei. Supravieţuise chiar şi faptului că tot înfăţişarea ei îi atrăsese şi pe Lorraine şi Geoffrey când o adoptaseră oferindu-i iluzia că e iubită pentru ceea ce reprezintă ea ca om şi bucurându-se de condiţiile de viaţă deosebite pe care el i le creaseră, încercase să fie pentru ei fiica pe care şi-o doreau, deşi nu fusese destul de curajoasă ca să se apropie de ei. Încercase chiar să împrumute câte ceva şi din însuşirile surorilor ei mai mari, deşi îi venise destul de greu. Totuşi de fiecare dată nu reuşise mare lucru şi trebuise să recunoască faptul că nu era atât de dotată ca rudele ei. Nu avusese suficient curaj pentru a întâmpina viitorul aşa cum era el. Nu fusese în stare să devină pe parcurs fiica pe

care Lorraine şi Geoffrey crezuseră că o vor avea în clipa când o aleseseră pe ea din grupul destul de mare de copii orfani. Iar mai târziu, când era suficient de mare ca să înţeleagă motivele pentru care fusese adoptată şi de ce surorile ei încercau s-o iubească, răul fusese deja făcut, apărarea pe care şi-o construise era mult prea puternică pentru a putea fi distrusă, iar calea pe care mergea îi era prea cunoscută ca să se mai poată rătăci.

— Nu ştiu dacă am să pot face aşa ceva, recunoscu ea pe un ton ce exprima toată disperarea unei vieţi petrecute în încercări. Aş putea să încerc, bineînţeles, dar dacă n-am să pot?

Kit îi duse mâna la buze, privind-o. În loc să-i răspundă, dându-i asigurări care nu ar fi reprezentat decât cuvinte goale, el o întrebă:

— Dar dacă n-am să pot *Eu*?

Ea clipi surprinsă. Nici nu-i trecuse prin cap aşa ceva.

— Nici eu nu sunt prea sigur de ceea ce fac. S-ar putea să mă împiedic pe drum. De ce ai crede tot ceea ce spun eu? Sau oricare alt bărbat care nu e orb? Văd foarte bine că eşti o femeie splendidă. Dar dacă n-am să pot să-ţi dovedesc că tu reprezinţi mai mult pentru mine?

Încruntată, ea îşi alese cu grijă cuvintele:

— Dar eu nu ţi-am cerut nicio dovadă.

— Eşti sigură, Noelle?

Capitolul 4

Noelle se gândea la acele cuvinte în timp ce stătea în pat încercând să adoarmă, dar fără succes.

În ochii lui văzuse o amărăciune, o durere şi o anume frustrare la care nu se aşteptase. Continuă să se foiască în pat

simţindu-se vinovată şi totodată tulburată de emoţii necunoscute până atunci precum şi de faptul că le-ar putea cădea pradă.

„Eşti sigură, Noelle?" o întrebase Kit.

O propoziţie simplă care ar fi putut fi trecută cu vederea în altă situaţie, probabil, dar care de data asta prin cele trei cuvinte stârnise tot felul de întrebări la care ar fi trebuit găsite răspunsuri de multă vreme.

Într-adevăr, ea îi ceruse lui Kit să-i dovedească faptul că pentru el nu conta înfăţişarea ei şi că nu se va mulţumi doar să o admire pentru un timp, iar după aceea să dispară din viaţa ei lăsându-i-o la fel de pustie cum fusese înainte de apariţia lui. Poate că fără să ştie, exact asta le ceruse tuturor celor cu care venise în contact până acum.

Se gândi la perioada pe care o petrecuse în orfelinat până la apariţia lui Lorraine. De atâtea ori auzise cum diverse cupluri îşi manifestau dorinţa de a o înfia pe ea doar pentru că era atât de frumoasă, cu ochii ei violeţi, părul negru şi tenul alb.

Pe vremea aceea ajunsese să-şi urască înfăţişarea, în miez de noapte, când nimeni nu putea s-o vadă, îşi plângea cu lacrimi amare drăgălăşenia care le făcea pe toate mamele vitrege s-o îmbrace ca pe o păpuşă ca să se laude cu ea în faţa prietenelor lor. Plângea şi pentru că alţi, copii o invidiau pentru frumuseţea ei şi-i făceau viaţa un iad. Dar cel mai mult o afectase ceea ce auzise din partea unei femei pe care o considerase o adevărată zână bună şi care se exprimase referitor la frumuseţea ei.

Într-una din zile, când se afla pe un hol întunecos, auzise glasul cultivat al lui Lorraine lăudându-i virtuţile şi calităţile de parcă ar fi vorbit despre ceva total lipsit de sentimente. O auzise spunându-i soţului ei că pur şi simplu simţea că nu o putea lăsa acolo. Ea merita mai mult decât atât, merita un loc unde să i se

poată dezvolta frumuseţea cu care era înzestrată.

Lorraine reuşise să-şi atingă scopul şi ea plecase să trăiască alături de familia St. James. Devenise şi mai frumoasă şi se învârtise printre oameni frumoşi, purtând haine frumoase şi bijuterii scumpe. Viaţa ei era ca un basm cu zâne în ochii tuturor celor care priveau lucrurile doar la suprafaţă.

Îi trebuiseră ani de zile până când, ajunsă la maturitate, să poată înţelege că lui Lorraine, departe să fi fost atrasă de frumuseţea ei pentru ca familia St. James să se poată lăuda cu ea, îi fusese teamă pentru ea, teamă de ceea ce i-ar fi putut face alţii datorită înfăţişării şi vulnerabilităţii ei. Dar din păcate Noelle înţelesese prea târziu acest lucru. Comportamentul faţă de familia ei era deja programat şi nu mai ştia cum să-i schimbe configuraţia.

Apoi, zâna cea bună le ceruse ca fiecare dintre ele, atât surorile ei, cât şi Noelle să înveţe să trăiască departe de averea şi influenţa familiei St. James.

Era pentru prima dată când Lorraine le cerea ceva în schimbul generozităţii ei. Aşa că ea plecase de acasă şi se aventurase în lume ca să descopere că aceasta era în continuare un loc unde frumuseţea era văzută mai repede chiar şi decât aurul!

Până când îl întâlnise pe Kit. El vedea frumuseţea, dar căuta mai mult. Ridicase oglinda şi o invitase să vadă dincolo de propria imagine. O provocase să păşească alături de el îndemnând-o să rişte întunericul necunoscutului pentru curcubeul pe care l-ar putea vedea arcuit pe cer. Singura lui promisiune fusese cuvântul pe care şi-l dăduse că întotdeauna el o va întreba şi niciodată nu va lua de la ea ceea ce nu putea sau nu voia să dea.

Noelle rămase cu ochii deschişi în întuneric văzând mai mult decât umbrele de abanos care semănau atât de mult cu petele ce-i umbreau sufletul. Singurătatea reprezenta mai mult decât un

simplu cuvânt. Însemna un pat rece, o tăcere fără sfârşit şi lacrimi pe care nu le vedea şi nu i le putea şterge nimeni. Aşa fusese viaţa ei până când îl cunoscuse pe Kit. Ea alesese această variantă. Dar acum se gândea la o alta. Un joc nebunesc ce nu era bazat pe fapte reale.

— Trebuie să încerc, şopti ea cu un amestec de înfrângere şi triumf. Trebuie să încerc.

Cuvintele rămaseră în tăcerea din jur ca o declaraţie de intenţie şi necesitate. Teama însă îi dădea necontenit târcoale. Dar curajul reuşi în cele din urmă să coloreze totul îndepărtând cenuşiul. Mişcarea ei necontenită în pat încetă odată cu un oftat adânc de uşurare. Pleoapele îi căzură încet.

Somnul veni cu blândeţe să-i aducă binemeritata pauză de odihnă până când va trebui să ia viitorul în piept mâine în zori împreună cu bărbatul care o provocase să se vadă pe ea însăşi şi lumea din jur într-o nouă lumină.

* * *

Norii erau mai jos acum împiedicând vederea la distanţă şi de aceea conturul pământului părea să se confunde cu înaltul cerului destul de aproape.

Zăpada era destul de groasă, întreruptă ici-colo de cărări lucii de gheaţă pe şosele şi pe trotuare.

Soarele îşi trimise câteva săgeţi luminoase, ameninţând cu încălzirea timpului care însă deocamdată se dovedea o promisiune deşartă. Noelle ieşi din holul hotelului foarte conştientă de prezenţa lui Kit alături de ea. Venise la uşa ei aproape imediat după ce se trezise. N-o atinsese, n-o sărutase, dar ea îi văzuse dorinţa oglindită în ochi.

Luaseră micul dejun împreună şi vorbiseră puţin. Chiar şi acum nu era sigură a cui fusese această decizie. Asta nu pentru că nu ar fi avut vreo importantă, îi plăcea compania tăcută pe care i-o oferea el şi căldura din ochi când o privea.

— Crezi că vom putea zbura azi? întrebă ea mai mult din dorinţa de a spune ceva decât pentru că ar fi interesat-o în mod deosebit acest lucru. Spre deosebire de el, ea nu avea un program anume de respectat.

— Sper că da, zise Kit uitându-se lung la cer. O luă de braţ. Fii atentă pe unde calci, o atenţiona, uitându-se la porţiunile de gheaţă din faţa lor.

Pe chipul lui Noelle trecu un zâmbet fugar.

— Eu sunt din Philadelphia. Ştiu ce înseamnă zăpada şi gheata.

Zâmbetul lui Noelle îl surprinse ca atacul unei săbii ascuţite în mâna unui maestru. O strânse de braţ din reflex atât de repede, încât nu avu timp să se oprească. Preţ de o clipă savura atingerea trupului ei, apoi îi dădu drumul slăbind strânsoarea, astfel încât să-i acorde spaţiul necesar. Kit îşi propusese nişte lucruri noaptea trecută. Unul dintre ele era şi acela de a înceta s-o mai împingă pe Noelle pe calea dorită de el. O dorea, era adevărat, dar nici înainte când simţise ceva asemănător faţă de vreo femeie nu se grăbise. Ştia foarte bine câtă valoare avea răbdarea şi câtă importanţă avea să lase femeia să se implice într-o relaţie atât cât voia ea. Niciodată nu recursese la forţă sau la grabă. Şi totuşi acum, paradoxal, ar fi dorit să profite de ambele în relaţia cu Noelle. Voia să pună mâna pe ea înainte de a-i aluneca printre degete, s-o facă să vadă cât de bine se potriveau şi s-o convingă să-i împărtăşească secretele ei.

— Nu vreau să păţeşti ceva, murmură el în cele din urmă întorcându-şi privirea de la zâmbetul acela care dispărea încet

înlocuit de curiozitatea ce-i apăru în ochi datorită răspunsului lui întârziat.

Noelle îi cercetă chipul preţ de o clipă. Avea senzaţia că el nu se afla în întregime alături de ea.

— Eşti altfel în dimineaţa asta, murmură Noelle, în timp ce el o ajuta să urce în microbuzul hotelului ce urma să-i ducă la aeroport.

Kit urcă şi el, apoi îi răspunse:

— Poate că nu sunt o persoană vioaie, dimineaţa.

Noelle oftă adânc, ştiind că el evita să-i dea un răspuns direct.

— Nici eu n-am dormit prea bine, recunoscu ea. Kit o privi surprins de onestitatea ei, deşi trebuia să recunoască faptul că până acum ea fusese întotdeauna sinceră cu el. Nedumerirea şi timiditatea ciudată din ochii ei îl făcură să-şi dorească s-o poată lua în braţe ca să-i îndepărteze îngrijorarea ce-şi croia drum în sufletul ei.

Pentru că senzaţia era prea mare îşi băgă mâinile adânc în buzunare şi se lăsă pe spate în scaun.

— Zău?

Ea încuviinţă. Ar fi fost mai uşor să-i vorbească dacă ar fi ţinut-o în braţe.

— Nu sunt curajoasă. Mi-am făcut griji.

— Te-ai răzgândit?

Chiar în clipa când puse întrebarea simţi cum se încordează ca un arc în aşteptarea răspunsului.

— Nu, zâmbi ea uşor, fără amuzament, ci mai degrabă preocupată. Am vrut, dar n-am făcut-o.

El oftă adânc, îndepărtând tensiunea ce-l cuprinsese, apoi surâse cu o expresie de uşurare întipărită pe chip.

— Mă bucur.

Se aplecă şi o sărută uşor pe obraz.

— Mă bucur foarte mult, repetă el, apoi o cuprinse cu braţul pe după umeri şi o trase aproape.

Noelle se cuibări la pieptul lui şi un zâmbet adevărat îi ridică puţin colţurile gurii.

— Şi eu, murmură ea în timp ce alte două grupuri de călători se apropiară de microbuz şi începură să urce.

Niciunul dintre ei nu vorbi prea mult în drum spre aeroport, spre deosebire de ceilalţi care vorbiră şi pentru ei. Kit continuă s-o ţină pe după umeri şi când se aşezară la rând ca să-şi ia biletele pentru restul călătoriei până la Denver. După câteva clipe însă zâmbetele le dispărură de pe chip.

— Cum adică nu aveţi biletele noastre? Compania aeriană s-a ocupat de asta. Am fost anunţat că totul a fost aranjat pentru ora opt în dimineaţa asta.

Ochii lui Kit se îngustară de iritare, deşi tonul îi era mult mai politicos decât ceea ce gândea.

Femeia din spatele ghişeului încercă o privire înţelegătoare.

— Nu pentru dimineaţa asta, domnule, ci pentru astă seară. Biletele sunt pentru ora opt seara, nu dimineaţa.

Kit strânse din dinţi pentru a nu da drumul înjurăturii care-i stătea pe limbă. Când se mai calmă puţin, spuse:

— E imposibil. Trebuie să fiu în Denver la ora două azi după-amiază.

Chipul femeii reflectă îngrijorarea în timp ce încerca să-i explice:

— Cu plăcere v-aş da bilete la o altă cursă, dar nu există niciun zbor mai devreme. Avionul dumneavoastră n-a fost singurul obligat să aterizeze aici, iar aeroportul nostru nu este atât de mare ca acela din Denver. Îmi pare rău, zise ea neputincioasă.

Kit se uită la ea câteva clipe gândindu-se. Posibilităţile erau limitate. Trebuia să facă totul pentru a încerca să ajungă la timp în Denver.

— Există vreun serviciu de închiriat avioane pe aici?

Ea încuviinţă, uşurată, şi îi dădu repede instrucţiuni.

Kit se uită la Noelle. Ideea de a o lăsa de una singură aici nu-i surâdea deloc, dar nu-i putea cere să-l însoţească.

— Vrei să aştepţi până diseară să ajungi acasă sau vrei să vii cu mine?

Noelle se uită la el lung observându-i furia datorită situaţiei create precum şi îngrijorarea faţă de ea. Ea nu avea un program anume şi putea pleca oricând dorea. Promisiunea lui precum şi hotărârea ei o făcură să se decidă.

Kit dădu drumul unui oftat de uşurare. Sperase ca ea să meargă cu el, dar nu fusese sigur. O luă de braţ şi se îndreptară împreună spre biroul de închirieri.

— Sper doar să aibă un pilot disponibil, zise ea după câteva clipe.

— Dacă nu au, am să pilotez eu.

Ea îi aruncă o privire chiar înainte de a trece pragul biroului de închirieri.

— Ştii să pilotezi?

El zâmbi larg.

— Pe legea mea că da. Ai avea încredere să zbori cu mine dacă trebuie?

Ea nu ezită niciun moment.

— Da.

Poate că din punct de vedere emoţional îi era teamă şi era îngrijorată, dar fizic nu-i era teamă să-şi încredinţeze viaţa în mâinile lui Kit.

* * *

— E prima dată când zbor într-un avion particular, zise Noelle privind în jur cu interes.

Cerul ce se întindea în faţa lor era relativ senin, iar soarele strălucea blând deasupra norilor de dedesubt. Printre ei se zărea verdele copacilor ca nişte smaralde împrăştiate pe o mantie albă de catifea. Peisajul era străbătut de panglicile cenuşii ale şoselelor şi de albastrul ca safirul al râurilor şi lacurilor.

— Înţeleg că-ţi place ce vezi? murmură Kit privind la expresia ei încântată.

Era ca un copil care se entuziasma mereu de tot ceea ce vedea. Ochii îi zâmbeau ceea ce dovedea că prinţesei lui îi plăcea călătoria pe aripile micului dragon.

— Categoric. E mai linişte decât mă aşteptam şi mai confortabil.

El râse încet.

— Aş fi vrut să-ţi pot face o poză când ai realizat că acesta va fi avionul cu care vom zbura.

Ea strâmbă din nas prea încântată de zbor ca să-i mai ia în seamă ironia.

— Tot mai cred că arată ca o jucărie şi categoric aşa şi este.

Arătă în jur către cabina mică. El ridică uşor din umeri.

— După cum ai subliniat tu atât de corect înfăţişarea nu reprezintă totul.

— Aşa este, zise Noelle ciudat de încântată că el se arăta de acord cu acel comentariu al ei.

Brusc o mişcare de jos îi atrase privirea.

— Uite! Ce-o fi acolo?

Kit se uită în jos, încercând să-şi dea seama de forma animalului înainte de a intra într-un nor.

— Nu ştiu. S-ar putea să fi fost o căprioară.

Noelle se lasă pe spate zâmbind.

— Am o cabană pe culmea unui deal. Speram să văd nişte căprioare astă vară, dar n-am avut noroc. Poate că am acum.

Ea privi pe geam gândindu-se la toate lucrurile pe care dorea să le facă în iarna asta. Unul dintre cele mai importante era să se pregătească pentru Crăciun. Era sărbătoarea ei preferată, deşi avea prea puţine amintiri despre ea înainte ca Lorraine şi Geoffrey să-i ofere acele Crăciunuri de neuitat. Nu conta. Ei îi plăcea la nebunie. Îi plăceau culorile, veselia şi aura de fantastic care reuşeau să înmoaie şi cele mai dure inimi.

De Crăciun putea merge acasă. Bineînţeles că fusese invitată, dar ideea de a petrece acele zile într-o atmosferă de perechi care se iubeau n-o prea atrăgea. Îi plăceau în schimb cabana pe care o avea, singurătatea, pădurilor şi slujba pe care şi-o găsise într-un magazin de artă.

— Cred că o să-mi cumpăr un brad argintiu de Crăciun, zise ea gândind cu glas tare.

Kit de-abia dacă o auzi. Era îngrijorat privind la brusca schimbare a vremii care nu fusese anticipată, în buletinele meteorologice pe care le citise înainte de a decola.

— Pune-ţi centura de siguranţă, îi ceru el cu glas scăzut.

Noelle tresări din visare şi se uită la el. Brusc deveni atentă zărindu-i expresia feţei.

— Ce s-a întâmplat?

— Asta, zise el arătându-i către frontul atmosferic ce se apropia cu rapiditate, fără a-şi lua mâinile de pe aparatele de control.

— Ce-i asta?

Noelle privi către zidul negru de nori din faţă. Ameninţători şi întunecaţi, promiteau o furtună pe cinste.

— Necaz mare.

— Dar ai zis că vremea va fi bună, replică ea în timp ce-şi verifica centura de siguranţă.

— Aşa ar fi trebuit să fie, rosti el cu dinţii încleştaţi în timp ce avionul se zguduia iritat că era forţat să intre în întuneric.

— Se pare că nu vom putea ocoli furtuna. Ne-am putea întoarce, încercând s-o depăşim, dar nu cred că vom reuşi. Şi apoi suntem mai aproape de Denver acum decât de baza de unde am plecat.

Noelle se apucă de scaun cu amândouă mâinile când avionul se zgudui atât de tare, încât ameninţa să o azvârle în geam.

— Atunci cred că n-avem încotro şi va trebui să trecem prin ea, zise Noelle cu ochii aţintiţi asupra mantiei cenuşii ce îi învăluia ca un duh rău.

Kit îi aruncă o scurtă privire, uluit de calmul cu care ea accepta situaţia. Din cauza întâlnirii lui se aflau în această conjunctură.

În calitate de pilot acum vieţile lor depindeau de îndemânarea lui. Pentru el însuşi nu-şi făcea griji pentru că ştia care sunt riscurile şi-şi acceptase propria moarte de foarte mult timp. Dar nu suporta ideea de a fi cauza morţii sau a rănirii altcuiva.

— O să reuşim, murmură el cu maxilarele încleştate şi o expresie de hotărâre întipărită pe chip.

Ea îşi întoarse capul văzând ceea ce poate altcineva s-ar fi prefăcut că nu există.

— Indiferent ce se va întâmpla ştiu că vei face tot ce-ţi va sta în putinţă. Nu regret deloc că am venit cu tine.

Nici nu apucă să termine, că elementele naturii se dezlănţuiră. Fulgerele brăzdau tot cerul ca nişte săbii strălucitoare îndreptate spre ei. Urmară tunetele cu un zgomot asurzitor. Cenuşiul din jur se transformă în negru, iar mantia duhului celui rău îi înfăşură strâns între faldurile ei.

Noelle se ţinea bine de scaun, fără să spună nimic, dar conştientă de războiul pe care-l purta Kit împotriva naturii. În cabină aerul se încălzi brusc parcă din cauza violenţei furtunii care creştea în jurul lor. Broboane de transpiraţie îi apărură pe frunte şi se apucă şi mai zdravăn cu mâinile de perna scaunului de sub ea. Îşi muşcă buzele în timp ce avionul continua să se zvârcolească aproape dureros în aer.

O dureau umerii şi tot corpul de încordare precum şi locurile unde era strânsă centura de siguranţă. Ştia că dacă va scăpa cu viaţă mâine va avea vânătăi.

Kit scoase o înjurătură în timp ce se lupta să menţină avionul pe direcţia de zbor.

— Porneşte radioul, Noelle, şi fă ce-ţi spun, îi zise el dându-şi seama că avionul nu va mai rezista mult timp într-o asemenea furtună. Trebuia să găsească un loc de aterizare dacă putea, înainte ca unul dintre fulgerele ce brăzdau cerul sau forţa crescândă a uraganului să distrugă aparatul.

Noelle întinse mâna şi luă microfonul urmând instrucţiunile lui exact în timp ce lansa apelul de ajutor. Frica i se cuibări în suflet ca o bestie hidoasă, aşteptând doar un moment de slăbiciune pentru a ţâşni la suprafaţă. Ignoră pericolul concentrându-se asupra lui Kit care se lupta să coboare pe pământ în siguranţă. Norii căpătaseră culori ameninţătoare, iar fulgerele luminoase păreau adevărate limbi de foc care-i urmăreau neîncetat.

Zgomotul din jur era atât de puternic, încât nu l-ar fi auzit pe

Kit nici dacă ar fi strigat. Apoi, brusc, în jurul lor explodă o lumină orbitoare, nepământească, urmată de un tunet asurzitor.

Noelle simţi cum avionul cade cu ei către sol. Mai degrabă simţi decât auzi blestemele lui Kit. Chipul lui era o mască împietrită, atât de împietrită, încât nici măcar nu îndrăzni să-l întrebe ce s-a întâmplat. Continuă să se ţină strâns de scaun în timp ce pământul se apropia cu repeziciune de ei. Copacii păreau nişte giganţi întunecaţi, aliniaţi ca nişte furci caudine gata să-i distrugă când se vor apropia de ei. Ramurile se repezeau asupra lor cu zgomot neputând să-i reţină.

Furtuna de zăpadă se învârtea în jurul lor într-un dans drăcesc. Contactul cu pământul fu dur şi zgomotos. Şi totuşi nu se opriră cu totul pentru că aripile avionului erau distruse în cădere de copaci. Fuselajul alunecă printre copaci până când se opri cu botul într-un brad gros. Metalul nu rezistă impactului şi botul avionului se distruse în timp ce zăpada îi acoperea din toate părţile.

Noelle fu aruncată înainte, apoi înapoi şi se lovi cu capul de geamul din faţă, rămânând cu el într-o parte. Văzu stele verzi, după care în jur se instala o linişte nefirească parcă, după bubuiturile îngrozitoare de până atunci. Înmărmurită, rămase atârnată în centura de siguranţă care o salvase de la lovituri mai serioase. Cu ochii închişi ascultă liniştea din jur şi zgomotul îndepărtat al furtunii. Era ca şi cum, odată ce-şi încheiase misiunea, uraganul se îndepărta ca să-şi caute o nouă pradă. Încet, Noelle îşi ridică pleoapele şi-şi mişcă uşor capul.

Primul lucru pe care-l simţi fu răceala zăpezii care pătrundea înăuntru prin geamul spart din faţă. În mod ciudat, însă, primi senzaţia de frig ca pe o binecuvântare care-i dovedea că se afla încă în viaţă. Îşi mişcă încet mâinile şi picioarele şi văzu că nu-şi

rupsese nimic.

Apoi îşi întoarse capul aşteptându-se să-l vadă pe Kit mişcându-se. Scoase o exclamaţie de teamă când văzu că el atârna ca o păpuşă de cârpă suspendat de centura de siguranţă care ar fi trebuit să-l protejeze. De pe tâmplă i se scurgea încet un firicel de sânge. Era alb la faţă, iar genele întunecate contrastau vizibil cu paloarea chipului.

— Kit? şopti ea, scoţându-şi mănuşile şi atingându-i faţa cu grijă.

El stătea absolut nemişcat şi doar faptul că respira arăta că mai era încă în viaţă. Corpul îi era cald, deşi probabil că nu va mai rămâne aşa mult timp dacă vântul rece de afară continua să pătrundă înăuntru. Desfăcându-şi centura de siguranţă, se ridică de pe scaun şi făcu o nouă descoperire.

Avionul nu stătea drept. Era înclinat spre stânga, aşa încât ea aproape că îi căzu în braţe lui Kit când vru să facă primul pas.

Bombănind o înjurătură printre dinţi pe care nici măcar nu-şi dăduse seama că o ştie, se sprijini de bord şi cu cealaltă mână examina rana de la cap a lui Kit. Văzu că era superficială, putând să aştepte până când îl va trage din calea vântului. Începu să-i desfacă încet centura. Apoi simţi mirosul combustibilului. De undeva curgea combustibil.

Foc! În minte cuvântul îi apăru brusc făcând-o să se grăbească în timp ce-l elibera din chingi. Trebuia să-l scoată de acolo.

În cele din urmă reuşi să desfacă şi ultima curea, îl împinse încet către uşă, apoi îşi muşcă buzele. Dacă nu cobora ea întâi, el probabil că se va lovi din nou în cădere la cap. După ce mai bombăni câteva înjurături, alunecă pe jumătate afară în zăpadă ţinând cu trupul ei uşa deschisă pe care vântul de afară o împingea

neîncetat. Avuseseră noroc: deşi avionul fusese înclinat spre stânga, uşa totuşi nu se blocase. Scuipând zăpada care-i intra în gură mai spuse câteva cuvinte care i-ar fi şocat pe membrii familiei dacă ar fi auzit-o şi apoi îşi puse picioarele pe pământ. Fără să se gândească la ce va face mai departe, Noelle se concentra asupra sarcinii de a-l scoate cât mai repede pe Kit afară din avion.

— Eşti greu, murmură ea câteva minute mai târziu în timp ce ţinea trupul inert al lui Kit în braţe, folosindu-şi propriul corp ca pe o pernă în timp ce cădea cu el pe pământ. Îi simţi gura caldă pe gâtul ei în timp ce gemea încet la urechea ei. Îşi ţinu respiraţia o clipă şi, auzind cum lichidul continua să se scurgă din rezervor, renunţă să-şi mai tragă sufletul şi se chinui cu mare greutate să iasă de sub Kit.

Se ridică privind în jur ca să vadă încotro se putea îndrepta mai repede ca să găsească un adăpost atât împotriva gerului, cât şi a unei eventuale explozii a avionului.

— Mă întreb cât de departe ar trebui să ajungem pentru a fi în siguranţă, murmură ea privind în jur.

Cam la cincizeci, şaizeci de metri distanţă se vedea un pâlc de copaci lângă o colină. Acolo era bine, se hotărî ea. Putea constitui cât de cât un adăpost, iar distanţa era convenabilă.

Apucându-l de haină, se lăsă pe spate puţin şi începu să-l târască. Era foarte greu pentru că terenul nu era plat, iar trupul lui inert părea să cântărească o tonă. Dacă nu i-ar fi fost teamă de focul ce ar fi putut izbucni poate că atunci ar fi avut timp să-l examineze pe Kit mai îndeaproape.

Când reuşi să ajungă cu Kit la o distanţă confortabilă, abia mai respira şi era udă de transpiraţie ceea ce pe un asemenea viscol constituia un real pericol. Se aplecă obosită sub un copac şi săpă o gaură în zăpadă pentru Kit sub ramurile dese ca să-l aşeze

la adăpost. Nu era mare lucru dar ţinând cont de împrejurări reprezenta totuşi ceva. Îl rostogoli uşor în gaură, îi băgă mâinile cu tot cu mănuşi în buzunare şi îi aranja mai bine pe cap fesul pe care i-l pusese în avion. Citise undeva că omul pierde mult din căldura corpului când nu are capul acoperit.

Noelle se aşeză pe vine după ce termină şi se uită la el studiindu-l. Era foarte obosită, dar nu se putea gândi încă la odihnă. Mai avea multe de făcut, îi venea greu să-l lase singur acolo, dar făcu un efort să se ridice şi porni abia târându-şi picioarele înapoi către avion. Conta fiecare minut. Nu se ştia cât timp avionul va mai rămâne cât de cât întreg. Mirosul combustibilului era şi mai puternic avertizând în tăcere despre pericolul de a se apropia prea mult. Ea ignoră ameninţarea şi urcă din nou în cabină pentru a căuta şi alte lucruri ce le-ar fi folosit. Găsi o trusă de prim-ajutor şi o casetă mică ce conţinea alimente. Le aruncă pe amândouă în zăpadă cât de departe putu, apoi se întoarse către radio. O singură privire fu de ajuns ca groaza să pună stăpânire pe ea. Aparatul era mort, distrus de o ramură a copacului ce pătrunsese prin fuselaj.

Oftând şi fără ca măcar să-şi dea seama că înjura din ce în ce mai mult şi mai des, îşi dădu drumul jos din cabină şi ocoli avionul pentru a ajunge la locul unde se puteau depozita mărfuri şi bagaje.

Uşile erau încuiate cu zăvorul. Minute preţioase trecură până când reuşi să-l deschidă şi apoi se chinui trăgând de uşă.

În cele din urmă găsi înăuntru valizele ei şi pe a lui Kit, o cutie mică cu scule, un ghem de sfoară destul de mare, ceva ce semăna cu nişte pături sau poate că erau doar nişte valuri de pânză şi două recipiente cu apă de mărime mijlocie. Se întrebă preţ de o clipă de ce oare compania mai pusese apa acolo, din moment ce în jur se afla atâta zăpadă ce putea fi topită, apoi ridică

din umeri şi-şi văzu de treabă. Simţea deja cum puterile încep să o părăsească. Până acum avusese noroc şi avionul încă nu explodase.

— Doar încă vreo câteva minute, se încuraja ea în timp ce scotea din avion în ordinea importanţei lucrurile de care avea nevoie, după care se apucă să le care la locul unde se afla Kit.

Când termină era epuizată. Căzu în genunchi lângă Kit nedorindu-şi nimic altceva decât să se aşeze lângă el prefăcându-se că nu s-a întâmplat nimic şi că totul e doar un vis urât din care se va trezi curând.

Brusc observă că el nu se mai afla în aceeaşi poziţie în care îl lăsase ea. Noelle îl pusese cu faţa în sus. Acum el se afla pe o parte, într-o poziţie mai naturală, ca şi cum ar fi dormit sub copaci. Atingându-i cu blândeţe rana de la cap se simţi uşurată când descoperi că sângerarea încetase. Spera ca el să fi adormit într-adevăr şi nu să se afle în continuare în stare de inconştienţă. Blestemând în gând lipsa ei de cunoştinţe, îşi scoase mănuşa şi-i puse palma pe frunte să vadă dacă nu are febră. Era rece. Fără a se putea mişca singur ca să se încălzească, pericolul era mai mare pentru el să îngheţe decât pentru ea. Trebuia să găsească o soluţie pentru a-l proteja mai bine de frig.

— Niciodată n-am fost în stare să învăţ cum să ridic un cort în curtea din spate, murmură ea, ridicându-se cu greutate în picioare. Ce bine mi-ar fi prins acum.

Desfăcu valul de pături şi le folosi pe primele două pentru a-l înveli pe Kit cât de bine putu. Când o desfăcu pe următoarea găsi înăuntru o surpriză plăcută:, un fel de cort. Fu greu până reuşi să-l desfacă, dar şi mai greu să-şi dea seama cum l-ar putea instala. Curând însă găsi din fericire o foaie cu instrucţiuni ataşată, într-un colţ al genţii în care se aflase strâns.

Cu ajutorul ei reuşi surprinzător de repede să-l monteze puţin

mai încolo lângă o stâncă flancată de brazi uriaşi. Nu era sigură dacă locul ales era foarte bun, dar mai mult de atât nu putea face.

Brusc, vântul se stârni din nou cu putere, biciuindu-i faţa cu furie. Noelle îşi ridică uimită ochii şi văzu cum cerul îşi schimba din nou culoarea.

— Nu acum, se răsti ea uitându-se urât în sus.

Îşi simţea picioarele ca de plumb din cauza extenuării. Era stoarsă de puteri şi conştientă că nu mai era în stare să facă mare lucru. Dar afurisită să fie dacă va renunţa tocmai acum, când se afla atât de aproape. Şi Kit ar fi avut grijă de ea cu aceeaşi hotărâre.

— Tu ne-ai adus aici, se adresă ea furtunii. Ai putea măcar acum să ne laşi în pace ca să ne putem feri din calea ta.

Cu o izbucnire de energie de care nici nu bănuia că mai era capabilă, se duse până la Kit şi din nou îl înşfacă de haină, târându-l centimetru cu centimetru până la noul adăpost. Înainte de a-l trage cu totul în cort îl scutură cât de bine putu de zăpadă.

Din câte îşi dădea seama cortul avea pe jos material plastic şi îi era teamă ca zăpada topită să nu-i ude hainele sau să provoace umezeală în acest adăpost improvizat în care urmau să rămână până soseau ajutoare.

Intră pe genunchi în cort şi-şi adună ultimele puteri pentru a-l trage pe Kit. Îşi înfipse mâinile în umerii lui şi trase.

În clipa aceea Kit scoase un geamăt adânc, de parcă l-ar fi durut ceva foarte tare.

— Kit? şopti ea dând drumul la haină şi aplecându-se deasupra lui.

El deschise ochii şi gemu din nou. Scoţându-şi mănuşile, Noelle îi atinse faţa.

— Vorbeşte, Kit, spune ceva. Trezeşte.

El scoase iar un geamăt şi-şi mişcă uşor capul. Bucuroasă că el dădea semne că-şi revine, Noelle se aplecă şi mai mult.

— Kit! Deschide ochii, Kit!

— Nu mai ţipa aşa la mine şi poate-i deschid, murmură el clipind ameţit şi apoi uitându-se la ea. Eşti frumoasă. Cine eşti tu?

Noelle privi în adâncul ochilor lui verzi şi simţi cum o îneacă lacrimile, la care nici nu se gândise până acum. Dintre ei, el era cel care ştia mai multe lucruri despre cum se poate supravieţui în asemenea condiţii grele.

— De ce oare n-am fost eu aceea cu capul spart? Cel puţin tu ai fi ştiut ce să faci…

Kit se încruntă uşor.

— Nu vreau să păţeşti ceva. Eşti prea frumoasă. Ca un înger.

El vru să-şi ridice mâna dreaptă, apoi gemu din nou şi braţul îi căzu inert pe zăpadă.

— Nu te mişca, zise Noelle amintindu-şi că ea îl trăsese de umeri.

Nici nu voia să se gândească la cât de rău i-ar fi putut face fără să-şi dea seama.

— Am reuşit să încropesc un adăpost. Aproape că am ajuns acolo.

Privi peste umăr muşcându-şi buzele. Cum naiba putea să-l mai tragă acum, dacă-l durea atât de tare umărul?

— Trebuie să te trag puţin mai departe, murmură ea, întorcându-se cu spatele la el.

— De ce?

Ea clipi nedumerită.

— Pentru că nu poţi să mergi.

— Ba pot.

El se rostogoli pe partea stângă, clătinând din cap încet.

Noelle îl cuprinse în braţe, ţinându-l pe loc.

— Fii atent, Kit, îi murmură ea la ureche.

— Aş vrea să mă joc cu tine, iubito, dar mă simt ca dracu' în clipa de faţă, zise el sprijinindu-se uşor de ea. Mi-e şi frig.

Lui Noelle nu-i păsa ce zice el atâta timp cât reuşea să-l ducă la adăpost unde să-i poată cerceta mai bine rănile.

— Lasă-mă să te ajut ca să nu te doară.

— Sunt prea mare.

Noelle era de acord, dar se simţea foarte bine cu el alături, simţindu-i trupul cald, solid şi masculin.

— Ar trebui să-mi fac un examen psihiatric, bombăni ea dându-şi seama încotro o bătea gândul.

Kit îşi ridică fruntea spre ea privind-o printre gene.

— Şi tu eşti rănită?

Îngrijorarea din ochii lui era la fel de blândă şi de tandră ca în noaptea, trecută. Noelle ar fi vrut să rămână aşa cu el în braţe, uitând de ceea ce mai avea de făcut, de pericolul situaţiei în care se aflau şi care ameninţa să devină imposibil de stăpânit.

— Nu. Doar obosită.

Îi îndepărtă şuviţele de păr de pe frunte ce-i alunecaseră de sub fes.

— Atunci odihneşte-te.

Ea zâmbi epuizată.

— După ce ajungem înăuntru.

— Bine, îi zâmbi el. O să te ajut şi eu.

Ea se încruntă.

— Eşti sigur?

Îl privi neliniştită pentru că avea o privire ciudată. Totuşi pupilele erau normale şi părea să nu fi păţit mare lucru în afară de această pierdere a memoriei despre care ea spera să fie ceva

temporar.

— Categoric.

Îi zâmbi din nou, apoi o sărută.

— Arăţi ca un înger îngrijorat. Îngerii n-ar trebui să-şi facă griji.

Protejându-şi umărul drept, el se ridică în genunchi alături de ea, văzând pentru prima dată intrarea în cort în faţa căreia îngenunche. Se încruntă.

— Ar fi trebuit să fie un castel.

Noelle clătină din cap descoperind că necazurile ei erau departe de a se fi încheiat. Crezuse că prăbuşirea avionului era cel mai rău lucru ce se putuse întâmpla. Acum, însă, când îl vedea pe Kit comportându-se aşa, realiză că putea fi şi mai rău.

— Haide, Kit. O să înceapă să ningă din nou.

— Bine.

Ea se lăsă puţin pe spate ca să-l sprijine. Reuşiră până la urmă să intre în cort şi după aceea îl înveli pe Kit bine cu păturile. Imediat ce îl aranja, el adormi. Sau cel puţin aşa spera ea. Deşi n-avea ce face nici dacă era altfel. Folosindu-şi bruma de energie care-i mai rămăsese în trupul secătuit de puteri, Noelle adună toate lucrurile pe care le adusese din avion şi le băgă în cort, trăgând apoi fermoarul de la intrare. Apoi se prăbuşi alături de Kit, abia respirând de oboseala ce pusese stăpânire pe ea.

Aveau hainele relativ uscate şi începuseră să se încălzească puţin. Aveau mâncare, apă şi puteau face foc cu chibriturile pe care le descoperise în cutia de alimente precum şi trusa de scule. În lumea în care trăise până acum aceste câteva lucruri nu reprezentau mai nimic, dar în situaţia actuală le considera o adevărată comoară în acest mediu ostil în care forţele naturii deţineau puterea supremă.

Capitolul 5

Kit se foi fără încetare până în clipa când simţi durerea din umărul drept. Deschise ochii încet încercând să-şi dea seama de unde provine culoarea albastră de deasupra care în niciun caz nu era cerul. Îl durea îngrozitor capul. Se încruntă realizând că era un fel de acoperiş, ceea ce n-avea niciun sens pentru el. Nu era acasă, de asta era sigur. Şi nici în spital, deşi era conştient că acolo ar fi trebuit să fie. Îl dureau capul şi umărul. Cu grijă îşi ridică mâna stângă, pipăindu-şi tâmpla. Avea un cucui cât o minge de golf şi nu ştia de ce. În timp ce-şi atingea umflătura începu să-şi aducă aminte.

— Noelle, murmură el amintindu-şi brusc de prăbuşirea avionului şi de femeia care se aflase în acelaşi pericol ca şi el. Noelle, repetă el mai tare.

Folosindu-şi braţul sănătos, îşi dădu păturile deoparte şi dădu să se ridice. Atunci o văzu. Zăcea pe spate cam la o jumătate de metru distanţă, cu ochii închişi şi cu faţa palidă. Nu era învelită ca el, deşi avea mănuşile în mâini şi o căciuliţă pe cap.

— Noelle, zise el din nou.

Se târî cu greutate lângă ea, scoţându-şi mănuşile ca să-i verifice temperatura corpului. Într-o astfel de situaţie, hipotermia era un risc foarte mare. Când ea îşi flutură pleoapele simţindu-i atingerea, el respiră uşurat.

— Haide, prinţesă, deschide ochii.

O mângâie pe obraz ignorând durerea din partea dreaptă. Pleoapele ei se mişcară din nou. Noelle îşi întoarse capul către blânda mângâiere de pe obraz. Era plăcută, caldă şi-i dădea un sentiment de siguranţă. Nu voia să deschidă ochii, dar îşi auzi

numele rostit din nou, mai încet de astă dată, dar la fel de hotărât.

Deschise ochii şi-l văzu pe Kit aplecat deasupra ei. Arăta atât de îngrijorat, încât, deşi nu simţea nevoia, îi zâmbi.

— Ţi-ai revenit.

Kit nu dădu importanţă cuvintelor pentru că altceva era mai important pentru el.

— Eşti rănită?

Când îi auzi întrebarea, mintea înceţoşată de somn începu să i se limpezească. Îi spusese pe nume. Ştia cine este. Indiferent de situaţie, acum era mult mai bine.

— Nu, răspunse ea sincer şi, cercetându-i chipul, văzu îngrijorarea din ochii lui şi atenţia pe care i-o dădea.

Umărul şi capul continuau să-l doară.

— Doar obosită.

Se chinui să se ridice în capul oaselor simţind cum o dor toţi muşchii din cauza efortului făcut mai devreme.

Kit se lăsă pe vine legănându-şi braţul drept cu grijă. Privi în jur văzând proviziile şi cortul.

— Tu ai făcut asta? întrebă el uimit. Cât timp am fost inconştient?

Noelle nu se mai uită în jur pentru că simţea pe pielea ei efortul făcut.

— Prima dată sau a doua oară?

El se întoarse din nou către ea, îngustându-şi ochii.

— Explică-mi.

Ea ridică uşor din umeri.

— Ai deschis ochii mai devreme, dar nu m-ai recunoscut. Mai înainte, însă, cam cu un ceas, cred că te-ai mai trezit o dată în timp ce eu scoteam proviziile din avion pentru că-ţi schimbaseşi poziţia când m-am întors.

Îl atinse uşor pe tâmplă.

— Nu prea ştiu mare lucru despre loviturile la cap. Tu ştii?

Kit se gândi câteva clipe încercând să-şi amintească.

— Doar din experienţă, răspunse el în final, aducându-şi vag aminte că se trezise în zăpadă sub un copac şi apoi ceva despre un castel. Aceste două imagini nu aveau legătură între ele, astfel încât probabil că ea avea dreptate. Îl durea capul, dar nu chiar atât de tare ca prima dată când avusese o lovitură serioasă.

Se concentra asupra ei încercând să-i îndepărteze teama şi îngrijorarea pe care încerca să şi le ascundă.

— M-am lovit la cap destul de des ca să ştiu că nu-i o rană serioasă chiar dacă mă doare atât de tare, încât cu mare plăcere i-aş face cadou cucuiul ăsta celui mai mare duşman al meu.

Noelle scoase un oftat de uşurare, simţind cum o părăseşte încordarea de parcă el i-ar fi şters tensiunea în care se aflase până atunci.

— Şi umărul?

— Sper să fie doar dislocat şi nu rupt.

Ea îşi înghiţi cu greu nodul din gât.

— Asta nu e prea bine, murmură ea. Oare nu-i doar o lovitură?

Singurul lucru pe care-l ştia în legătură cu acordarea primului ajutor era cum să pună un pansament, Kit o privi atent.

— Cât de sensibilă eşti?

Noelle închise ochii gândindu-se cât de mult ura durerea fizică.

— Nu prea mult, răspunse ea minţind de dragul lui.

Nu mai exista nimeni care să-l poată ajuta şi Kit n-ar fi întrebat-o dacă n-ar fi avut nevoie de ajutorul

El îi cuprinse obrajii, dându-şi seama că minte, dar înţelegându-i motivele.

— Dacă ar exista o altă cale… zise el încet.

Ea făcu ochii mari privindu-l fix.

— Ştiu. Indiferent ce trebuie, am să fac tot ce-mi stă în puteri. Tu doar să-mi arăţi.

El zâmbi văzându-i curajul care nu era o prefăcătorie.

— Mai întâi spune-mi care-i situaţia afară. Despre avion şi radio.

— Amândouă sunt distruse. Am simţit miros de combustibil, dar n-am stat să văd de unde curge. Mi-a fost teamă de foc şi de aceea ne aflăm acum cam la şaizeci de metri de avion. Există o mică groapă şi o zonă deschisă între noi şi avion, Suntem pe o movilă la poalele unei coline şi cu un pâlc de copaci într-o parte. Atât am reuşit. Sper să fie de ajuns.

— Te-ai întors în avionul acela, deşi ştiai că există riscul să ia foc? o întrebă el încet, privind-o cu atenţie.

Ştiuse ce pericol există şi totuşi riscase. Ştia că ea e o fiinţă curajoasă, dar nu ştiuse cât de mult. Ea ridică din umeri fără a considera că făcuse ceva deosebit.

— Aveam nevoie de ceea ce se afla acolo. Şi tu ai fi făcut la fel.

El încuviinţă, înclinând scurt din cap.

— E adevărat, dar nu-mi place să ştiu că ai făcut-o tu.

Îi atinse obrazul bucuros că nu fusese treaz ca s-o vadă asumându-şi asemenea riscuri.

— Eu ar fi trebuit s-o fac.

— Având în vedere cât timp mi-a luat să fac totul sunt de acord cu tine, mai ales când a fost vorba să ridic cortul ăsta. N-am mai făcut aşa ceva niciodată în viaţa mea.

El zâmbi aruncând o privire în sus.

— Pentru o începătoare te-ai descurcat de minune.

Ea râse surprinsă că se putea amuza într-o asemenea situaţie.

— Fii fericit să nu ai fost treaz pentru că ai fi rămas şocat de cuvintele pe care le-am folosit.

— Înţeleg că nu erau dintre acelea pe care le aprobă părinţii.

Îşi desprinse cu părere de rău mâna de obrazul ei, apoi se târî înapoi către păturile pe care i le aşezase ea pe jos.

O mişcare greşită îl făcu să geamă de durere fără a-şi putea opri înjurătura care urmă.

Noelle veni repede lângă el.

— Ce-ai făcut?

— M-am lovit la afurisitul ăsta de umăr, bombăni el iritat de ceea ce însemna o asemenea durere în împrejurările date. Prinţesă, o să trebuiască să mă ajuţi.

Întinse mâna ca să-şi descheie haina. Noelle îi dădu mâinile la o parte.

— Te deschei eu. Tu ai grijă de braţ.

Dezbrăcatul hainei fu deosebit de dureros, în niciun caz ceea ce şi-ar fi dorit Noelle. Când reuşiră să scoată haina şi puloverul, Kit era livid. Ea îi privi umărul şi braţul care nu păreau să stea aşa cum ar fi trebuit.

— Nu arată prea bine, Kit, şopti ea.

El se uită încruntat către umăr.

— De fapt, cred că arată mult mai bine decât dacă ar fi fost rupt, aşa că poate dracul nu-i chiar atât de negru.

Trase aer adânc în piept ştiind ceea ce urma să se întâmple şi blestemând ghinionul care-l adusese în starea asta. Ar fi trebuit să anuleze întâlnirea aceea nenorocită din Denver.

— Ce vrei să fac? îl întrebă Noelle când văzu că el ezită.

— Va trebui să punem osul la loc.

Ea simţi un nod în gât.

— Amândoi?

El încuviinţă.

— O să te doară, nu-i aşa?

— Ca dracu'!

O privi sincer în ochi.

— Nu te-aş fi rugat să mă ajuţi, dar nu cred că mă pot descurca singur. Dacă era umărul stâng, poate reuşeam. Dar sunt dreptaci. N-am reuşit niciodată să fac mare lucru cu mâna stângă.

Noelle respiră adânc, adunându-şi puterile.

— Când o să ne întoarcem în civilizaţie, primul lucru pe care am să-l fac o să fie un curs de prim ajutor, promise ea.

El zâmbi plăcându-i curajul ei.

— Ştiu eu un curs bun.

— Nu-mi spune acum.

Ea îşi descheie haina şi şi-o scoase punând-o alături.

— Hai să încercăm să-ţi scoţi cămaşa. Maioul poate să rămână.

În timp ce Noelle îi descheia nasturii, Kit îi explică în amănunt ce urmau să facă. Ea îl ascultă, deşi ar fi vrut să-şi poată astupa urechile. În cele din urmă reuşi să-l aşeze. El îi explică apoi cum anume să-şi ţină mâinile şi o puse să repete ce are de făcut.

— Să nu-ţi faci probleme dacă nu reuşeşti de prima dată.

Ea se uită urât la el.

— Taci din gură, Banyon, şi ai grijă să nu leşini. După cum mă simt acum, am să cred că ai murit. Am trecut prin toate şocurile pe care le puteam îndura pe ziua de azi.

Kit râse încet.

— Bărbaţii nu leşină. Îşi pierd doar cunoştinţa.

Noelle îşi concentra privirea asupra locului unde cele două oase trebuiau să fie puse la loc. Putea s-o facă, se încuraja ea.

Putea. Strângând din dinţi şi muşcându-şi buzele, îşi adună toată energia.

— Acum! zise ea şi trase.

Kit îşi înghiţi urletul de durere de dragul ei în timp ce cu mâna liberă îşi strânse carnea de pe pulpă. Văzu stele verzi şi încercă să nu se mai gândească la durerea îngrozitoare care-i străbătu tot trupul. Ca prin vis auzi o pocnitură puternică care arăta că osul revenise la loc în încheietură. Simţea că şi cum cineva îi trecea un fier înroşit prin umăr şi respiră adânc ca să nu leşine de durere. Noelle suferise destul.

Ea îi atinse încet umărul şi văzu că totul părea să se fi aşezat cu bine la loc.

— Am reuşit, murmură ea atât de bucuroasă, că se simţi puţin ameţită.

Atinse maxilarul încleştat al lui Kit.

— Te simţi bine?

— Lasă-mă puţin şi am să-mi revin, zise el răguşit.

Cu fiecare gură de aer reuşi să scape puţin câte puţin de durere şi putu s-o privească limpede fără a mai avea ochii înceţoşaţi.

— Tu cum te simţi?

Ea încercă să zâmbească.

— Nu mă întreba.

El îi atinse conturul buzelor cu mâna sănătoasă.

— Mulţumesc.

— Şi tu ai fi făcut la fel dacă erai în locul meu.

— Slavă Domnului că n-a fost aşa.

Gândul acesta era mai dureros decât umărul lovit. N-ar fi vrut să fie el acela care să-i provoace o asemenea durere lui Noelle.

— Acum ce facem? îl întrebă ea.

— Îmi trebuie ceva să-mi agăţ braţul de gât. Se încruntă gândindu-se la ceva care să-i folosească. Am nişte cravate în valiză care ar putea fi bune.

— Eu am o eşarfă care e mai potrivită.

Noelle se târî până la valiză unde căută printre haine cu repeziciune, fără a mai ţine cont că le punea claie peste grămadă.

— Am găsit-o, zise ea începând să se simtă mai bine. Deocamdată, ce fusese mai greu trecuse.

Kit privi cu îndoială la eşarfa viu colorată în purpuriu, verde şi galben.

— Bănuiesc că n-ai de unde să găseşti ceva mai puţin strălucitor, nu? murmură el.

Ea zâmbi. Era atât de obosită şi de epuizată, încât îi venea ameţeală.

— O să te ajute, îţi promit.

Veni din nou lângă el ajutându-l să-şi îmbrace cămaşa şi puloverul. Apoi îi prinse eşarfa pe sub cot şi i-o legă de gât, după care se dădu înapoi admirându-şi opera.

— Nu-i rău.

— Nu eşti prea pretenţioasă, zise el amuzat, în ciuda durerii surde care-i pulsa în umăr.

Ea deveni brusc serioasă.

— Asta pentru că-mi dau seama cât de rău ar fi putut să fie.

Cuprinzându-i ceafa cu o mână, el se aplecă şi o sărută pe buze.

— Ai dreptate şi, pentru că nu ţi-am spus-o încă, ţi-o zic acum. Ai făcut un lucru extraordinar având grijă de toate. Nu cunosc prea multe femei care ar fi în stare de aşa ceva. De fapt, dacă mă gândesc bine, nu cunosc niciuna.

Ea se uită în ochii lui şi văzu că spunea adevărul. Cuvintele lui

nu erau laude goale.

— Îţi mulţumesc pentru asta, şopti ea.

Kit ar fi vrut s-o ia în braţe şi să-i promită că se aflau în siguranţă, că prăbuşirea avionului fusese doar un vis şi că totul va reveni curând la normal. Dar nu putea. Nici măcar nu ştia cât de gravă era situaţia lor până când nu ieşea afară.

— Vrei să mă ajuţi să-mi pun şi haina? o întrebă el, deşi îşi dorea să rămână aşa, în continuare, alături de ea.

Ştia însă că trebuia să iasă ca să-şi dea seama de situaţie înainte de căderea nopţii. Oricât de grijuliu ar fi fost, ştia că se va mişca foarte încet şi cu mare greutate.

— De ce?

— Trebuie să văd ce e cu avionul.

Îşi trase haina şi reuşi să-şi bage braţul sănătos pe mânecă.

Noelle i-o puse pe umeri şi după ce i-o încheie îi băgă mâneca liberă în buzunar.

— Vin şi eu cu tine.

El o văzu cât era de obosită.

— Nu e nevoie. De ce nu rămâi să te odihneşti?

— Am timp diseară, după ce mâncăm.

Oricât ar fi vrut s-o protejeze, era conştient că ea era mult mai puternică decât lăsa să se vadă. Nu voia să-i creeze cumva o senzaţie de inutilitate.

— Bine.

Noelle zâmbi obosită, apreciindu-i gestul, pentru că el ar fi putut oricând să insiste ca ea să rămână pe loc. Îşi puse haina, mănuşile şi fesul şi ieşi din cort după Kit.

— Ai făcut o treabă nemaipomenită, aprecie el privind în jur la locul pe care-l alesese ea. Singura problemă e că te-ai înşelat puţin asupra distanţei.

— E prea aproape?

El îi zâmbi.

— Nu. Doar că nu suntem chiar atât de departe, pe cât ai crezut. Cred însă că e suficient.

Ea râse.

— Tocmai mă vedeam îngrozită cărând toate chestiile astea din nou. Mă pregăteam să urlu.

El râse şi o luă pe după umeri.

— Prinţesă, dacă până acum n-ai urlat, de-acum încolo ai cu atât mai puţine şanse s-o faci.

— Nu te baza pe asta, murmură ea, încântată de căldura ce se răspândea din trupul lui lipit de al ei.

Îi plăcea chiar şi cuvântul cu care o dezmierda şi pe care părea să-l pronunţe cu atâta naturaleţe.

— Hai să mergem să vedem ce-i cu radioul. Poate că-l putem repara.

Se îndreptară spre avion.

— Dar combustibilul care se scurge?

— Dacă n-a luat foc până acum, nici n-o să mai ia.

Nu era prea uşor pentru Noelle să uite cât de îngrozită fusese de o eventuală explozie.

— Eşti sigur?

El se uită la ea când se opriră lângă epava avionului.

— Sunt sigur. Nu aş risca, dacă n-aş fi.

Îi atinse obrazul cu mănuşa! Nu-i putea simţi pielea, dar îşi amintea de căldura şi fineţea ei.

— Ştiu că-ţi vine greu să mă crezi, ţinând cont că eu conduceam avionul când ne-am prăbuşit, dar crede-mă, totuşi.

Fără a ezita, ea încuviinţă.

— Şi eu am fost înăuntru, ai uitat? Am văzut că ai încercat tot

ce s-a putut. Şi, după ce am ajuns jos, am putut ieşi. Am auzit că asta se numeşte o prăbuşire bună.

— Termenii ăştia se cam contrazic, murmură el, uimit de modul în care ea vedea situaţia.

O altă femeie l-ar fi învinuit sau s-ar fi aşteptat la un miracol din partea lui ca să scape imediat dintr-o asemenea situaţie. Dar nu şi Noelle. Acei ochi extraordinari îl priveau cu o sinceritate dezarmantă şi-l asigurau că ea e gata să împartă toate greutăţile cu el indiferent de viitorul care-i aştepta. Se aplecă şi o sărută.

— Dacă aş fi putut, nu te-aş fi lăsat să treci prin aşa ceva, dar dacă n-am încotro şi trebuie să am pe cineva alături atunci mă bucur că aceea eşti tu.

Ea îşi simţea buzele fierbinţi de la sărutul lui. Rezistă cu greu impulsului de a se sprijini de el ca s-o ţină în braţe câteva clipe.

— Asta pentru că nu m-am aşezat jos şi n-am făcut o criză de isterie? îl tachină ea cu glasul mai emoţionat decât de obicei.

El o sărută uşor din nou.

— Printre altele, aprobă el cu un zâmbet care nu ascundea admiraţia şi aprecierea pe care le simţea faţă de ea ca femeie.

Îşi întoarse privirea către uşa cabinei avionului ca să n-o mai privească. Era prea frumoasă cu zăpada care-i atârna în gene şi cu obrajii trandafirii din cauza aerului rece. Arăta ca o prinţesă a zăpezii, iar el simţea atât de mult nevoia să fie prinţul ei ales care să poată cere unui duh fermecat să-i ducă undeva departe de lumea asta în care existau atât pericole cât şi frumuseţe.

Noelle îi văzu îngrijorarea întipărită pe chip când se uită la aparatul de radio care era distrus datorită ramurii de copac ce îl străpunsese.

Îl strânse uşor de mână.

— Nu se poate repara, nu? întrebă ea încet.

El clătină din cap.

— Eu nu pot în niciun caz. În primul rând nu am piese.

Continuând să o ţină de mână, privi în jur încruntat în timp ce inventaria problemele grave ale situaţiei în care se aflau.

— Şi nici nu cred că putem spera să fim observaţi din aer. Am reuşit să bag nenorocitul ăsta de avion exact între copaci de parcă aş fi avut intenţia să-l ascund, murmură el necăjit de dezastrul pe care-l provocase fără voie. Am putea face focul, dar copacii ar împiedica ca fumul să poată fi văzut.

Se întoarse privind către mica poiană aflată între avion şi locul unde ridicase Noelle cortul.

Deasupra ei se aflau ramurile copacilor înalţi, unele uscate, altele verzi. Se vedea cerul deasupra, dar nu prea mult.

— Am putea rămâne aici, lângă avion, pentru a aştepta ajutoare, sau am putea risca să plecăm.

Noelle cântări cele două variante. În mod sigur, dacă ar fi fost singur, ar fi optat pentru cea de-a doua, aşa că spuse:

— Atunci cred că ne vom încumeta la drum.

El se uită la ea dându-şi seama că vorbea foarte serios.

— Nu va fi prea uşor. Făcu un gest arătând către braţul lui. Mai ales când eu sunt aşa. Îl pot folosi, dar nu prea mult. S-ar putea să dureze câteva zile până când se va vindeca.

— Cât de departe crezi să ne aflăm de civilizaţie?

— Nu cred că mai departe de cincizeci de mile, dar nici mai aproape de douăzeci.

— În ce direcţie?

Dându-i drumul la mână, el căută în buzunar şi scoase o busolă.

— Pe acolo.

Făcu semn cu mâna către locul unde copacii se îndeseau.

— Dacă n-ar fi fost copacii aceia ai fi putut zări şi destinaţia către care ne îndreptăm.

— Nu-mi prea surâde ideea.

— Crede-mă că nici mie.

Oftă şi-şi puse busola la loc în buzunar, apoi închise uşa avionului.

— Furtuna ne-a îndepărtat din drum, dinspre nord. Dacă am fi zburat dinspre est atunci ar fi fost mai uşor.

— Singur te-ai putea descurca, nu?

Kit se încordă.

— Nu sunt sigur, zise el pe un ton aspru. Aşa că, te rog, nici să nu-ţi treacă prin cap aşa ceva. Orice facem vom fi împreună.

— Avem hrană.

El o luă pe după umeri şi o împinse uşor în direcţia de unde veniseră.

— Nu-i chiar atât de greu pe cât pare.

— Atunci dă-mi te rog şi o veste bună, îl invită ea înţepată.

El râse şi o strânse la piept.

— Am putea ajunge în câteva zile în cel mai fericit caz. Iar în cel mai rău, în maximum o săptămână.

Ea se opri brusc şi se întoarse cu faţa spre el.

— Eşti sigur? Cu toţi munţii ăia din faţa noastră şi cu zăpada asta?

— Păi, vremea trebuie să se îndrepte până la urmă. N-o să putem înainta prea mult dacă viscolul nu încetează. Zăpada este foarte periculoasă pe munte. Poţi foarte uşor să aluneci într-o prăpastie sau să-ţi rupi vreun picior.

— Fă bine, te rog, şi încetează cu veştile bune, zise ea pe un ton sec. Simt că mă lasă nervii.

El clătină din cap şi o întoarse cu faţa către locul unde se afla

cortul.

— Haide, prinţesă. Hai să facem un foc şi poate chiar nişte cafea şi să pregătim ceva de mâncare. Apoi poţi să te culci ca să te odihneşti.

— Aşa mai merge, aprobă ea nerăbdătoare.

Merse alături de el către cort. Îi veni uşor să facă focul după indicaţiile lui.

— Al doilea lucru pe care am să-l fac când o să ajung acasă o să fie să mă înscriu la un curs de supravieţuire, murmură ea, amestecând câteva legume uscate într-o crăticioară cu zăpadă topită. Nu prea aveau multe ustensile. Doar două crăticioare, două linguri, un cuţit, două furculiţe, două farfurii şi două căni.

Kit îşi ridică ochii de pe harta pe care o studiase. Reuşise să determine locul unde se aflau cu destulă exactitate. Nu locuia prea departe de această zonă.

— Te descurci de minune.

Noelle strâmbă din nas şi îşi ridică ochii spre el.

— Mă simt de parcă aş avea mâinile legate.

— Frumoase mâini.

Ea scoase limba la el şi câţiva fulgi de zăpadă îi poposiră în gură, fulgi ce căzuseră din copaci datorită vântului.

— O să ai necazuri dacă mai faci aşa, o avertiză el simţind cum îl străbate un fior de dorinţă, privindu-i gestul nevinovat.

Arăta bine chiar şi aşa înfofolită cum era pentru a se feri de frig. Buna dispoziţie n-o părăsise, deşi se vedea clar că este obosită. Dar nu se plânsese niciodată în ciuda faptului că ea era cea care trebuia să facă munca pentru amândoi din cauza incapacităţii lui temporare.

— Puteam să gătesc eu.

Ea clătină din cap.

— Am mai discutat despre asta. Dacă e să pornim devreme mâine dimineaţă, trebuie să ştii unde ne aflăm. Eu categoric nu mă pricep să citesc harta aceea sau oricare alta. Dar pot să gătesc.

— Nu trebuie s-o fac chiar acum.

— Adu-ţi aminte de vreme. Tu eşti cel care a urcat pe colină să vadă care sunt coordonatele. Dacă norii aceia se vor opri deasupra noastră n-ai să mai poţi să-ţi dai seama de nimic. Doar ştii foarte bine acest lucru. Aşa că încetează să te mai gândeşti cât de obosită sunt eu.

Ea amestecă în cratiţă, apoi scoase lingura. Putea s-o mai lase câteva minute să fiarbă. Ocoli focul şi veni în faţa lui aşezându-se pe un buştean pe care el îl trăsese mai aproape.

— Nu mă răsfăţa.

— Nici nu încerc.

— Dar vrei.

— Nu-i nimic rău în asta.

Ea privi o clipă în zare.

— Toată viaţa mi-a fost teamă din diferite motive. Şi încă îmi este. Se uită la el. Dar cu tine nu mi-e frică. Nu ştiu de ce, dar alături de tine nu simt teama.

Kit o privi fix, înţelegând întrebările la care ea nu avea încă răspunsuri şi curajul care o îndemnase să-şi rostească temerile cu glas tare.

— Simt mereu nevoia să te protejez şi asta nu pentru că n-aş avea încredere că tu n-ai putea avea singură grijă de tine. Ai dovedit că poţi. Asta mă face să te admir şi mai mult.

Îi atinse buzele cu mănuşa.

— Poţi să înţelegi acest lucru fără a te simţi jignită de atitudinea mea?

Atingerea mănuşii de piele pe pielea fină a buzelor ei era

deosebit de erotică. Valul de dorinţă care o cuprinse îi îndepărtă pentru o clipă frigul şi oboseala.

— Asta nu e din cauza înfăţişării pe care o am?

El clătină din cap zâmbindu-i cu blândeţe.

— Nu, în niciun caz din cauza felului în care arăţi. E din cauza a ceea ce mă faci să simt.

— Ce anume?

El avea multe fraze frumoase pe care le ştia pe de rost şi pe care i le-ar fi putut recita cu uşurinţă, dar niciuna nu se potrivea pentru această femeie.

Numai adevărul gol-golut îi putea ajuta în relaţia ce se crease între ei.

— Mă faci să mă simt ca un bărbat. Ca un bărbat ce-ţi aparţine.

El o cuprinse de gât.

— S-ar putea nici să nu mă vrei, dar eu se pare că nu am de-ales dacă am nevoie de cineva.

Un bărbat al ei, care să-i aparţină. Noelle savura aceste cuvinte în minte şi simţi o satisfacţie deosebită. Nu mai avusese pe nimeni niciodată care să-i aparţină doar ei.

— Dar abia ne cunoaştem.

— Mă întreb oare de câte ori se spune acest lucru când e vorba de relaţia dintre un bărbat şi o femeie. Oare timpul garantează ceva? Poate el promite veşnicie sau doar şopteşte promisiuni care pot fi încălcate când apar primele greutăţi? Se aplecă mai mult către ea vorbindu-i rar şi apăsat. Şi, dacă e nevoie într-adevăr de timp pentru asta, atunci de cât anume?

Noelle simţi ultimele cuvinte ca o boare uşoară deasupra buzelor.

— Nu ştiu, murmură ea, uimită că nu-şi mai amintea despre

ce discutau şi că nu era în stare să dea un răspuns.

Era atât de aproape, încât îi simţea mirosul în nări. Aerul din jur era rece şi totuşi parcă parfumat în preajma lor de mireasma dorinţei. Fără să-şi dea seama ce face îi cuprinse încheietura mâinii cu degetele ei.

— Dacă nu ştii atunci poate că e destul şi atât. Sunt dispus să te cred. Aşa-i?

Din nou trebuia să se încreadă în noroc. Acceptase primul risc şi descoperise lucruri despre care nici nu ştia că există. Avionul se prăbuşise, dar ea nu. Supravieţuise şi avusese grijă de amândoi.

— Da.

Sărutul lui îi fură vorbele de pe buze. Gura lui era caldă şi posesivă. Noelle îi savura căldura buzelor şi-i răspunse cu aceeaşi pasiune. Îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui dorind să-se apropie şi mai mult de focul ce mocnea în trupul lui.

Uită de braţul lui.

Kit se încordă stăpânindu-şi un geamăt. Noelle îl simţi şi se retrase imediat.

— Nu mi-am dat seama, zise ea cerându-şi scuze.

El zâmbi şi-şi aranja eşarfa care-i susţinea braţul.

— Nici eu, recunoscu el. Dar pentru câteva clipe m-am simţit ca-n rai.

Ea râse încet. Kit o făcea să se simtă mereu în largul ei.

— Şi tu ai simţit la fel? întrebă ea timidă.

Ochii lui verzi străluceau de plăcere.

— Categoric.

— Mă bucur.

— Acum însă te-aş ruga să-ţi mişti trupul drăgălaş lângă foc ca să termini de gătit mâncarea. Te doresc tare mult şi sincer vorbind am cam uitat de braţul ăsta al meu. Din păcate, avem

nevoie de el cât măi curând posibil.

Ea zâmbi simţind o căldură plăcută în trup, ceva ce nu mai simţise niciodată până acum.

— Bine. Mă duc. Dar să ştii că nu-mi place.

Kit clătină din cap.

— Prinţesă, ăsta e defectul tău, nu ştii când să te retragi.

Râsul ei răsună ca un clinchet de clopoţei. El savura sunetul chiar dacă trupul nu-i era prea încântat de varianta aleasă.

Femeia pe care o cunoscuse în holul aeroportului era foarte diferită de Noelle, cea pe care o vedea acum. Atunci crezuse că este doar intrigat de prezenţa ei. Descoperea acum că abia dacă atinsese suprafaţa acestei bogăţii. Viitorul conţinea tot felul de pericole, dintre care cel mai neînsemnat era întoarcerea la civilizaţie.

Capitolul 6

Kit stătea lângă Noelle privind-o cum doarme. Afară se auzea viscolul, dar aici în cort era uscat şi bine, în timp ce apropierea corpurilor le furniza căldura atât de necesară. Nu era nimic romantic în faptul că stătea alături, lipit de femeia pe care o dorea atât de mult, când amândoi purtau haine groase, mănuşi şi fesuri. Dar oricât de nepotrivite erau împrejurările, Kit nu putea uita nicio clipă cât de mult o doreşte. Îl făcea să zâmbească. Dar şi alte femei în trecut avuseseră această calitate. Îl făcea să gândească, dar nici asta nu era ceva nou. Îl făcea să simtă nevoia să o protejeze. Şi asta i se mai întâmplase. Îl făcea să o dorească total, cu trup şi suflet, ceea ce iarăşi nu era o noutate. Atunci ce era diferit? Totul. Noelle reuşise să întruchipeze pentru el o fiinţă extraordinară care din întâmplare îi apăruse în cale la momentul potrivit. Încă mai

resimţea şocul acestei întâlniri, precum şi însuşirile ei deosebite pe care le descoperea una câte una. Avea curaj. Era spirituală. Avea capacitatea de a da o mână de ajutor în situaţii pentru care nu avea experienţă şi care ar fi îngenuncheat poate chiar o femeie mult mai puternică.

Ea gemu încet în somn. El o trase mai aproape. Când o auzi scoţând o exclamaţie de plăcere, simţi cum îl cuprinde dorinţa de a o atinge şi în alt fel decât în acest mod nevinovat. Capul şi umărul încă îl mai dureau în ciuda calmantului pe care îl luase. Dar mâncase şi se odihnise un timp. Nu putea face nimic acum, când furtuna, parcă aşteptând să-şi termine prânzul, reizbucnise cu forţe sporite. Acum stătea ascultând vuietul vântului ce aducea cu el zăpada în timp ce ei se aflau înăuntru, în siguranţă, iar el o ţinea în braţe pe femeia care ajunsese să reprezinte atât de mult pentru el, dorind-o mai mult decât pe oricare alta.

* * *

Lorraine se învârtea prin încăpere neliniştită. În spatele ei familia se adunase în jurul telefonului care ţinea legătura cu omul lui Killian afiat în Denver. Când Noelle îi sunase să le spună despre încurcătura cu zborurile şi despre faptul că va pleca cu Kit către Denver, Lorraine se îngrijorase, dar Killian o asigurase că Banyon era mai mult decât capabil să străbată la bordul unui avion scurta distanţă dintre Cheyenne şi Denver. Dar avionul lui Noelle nu sosise la destinaţie şi până acum câteva ceasuri nimeni nu fusese sigur ce se întâmplase, dacă e vorba doar de o simplă întârziere sau dacă a avut loc un accident.

Apoi fuseseră anunţaţi că se primise un mesaj de ajutor de pe ruta de zbor pe care ar fi trebuit să se afle Kit. Însă mesajul se

întrerupsese, nemaifiind repetat.

Lorraine se întoarse către Killian care pusese receptorul în furcă.

— Ce ţi-a spus amicul tău? întrebă ea fără a mai lăsa pe altcineva să intervină.

Killian se ridică, îndreptându-se spre ea, conştient că îngrijorarea ei se datora şi unui sentiment de vină pe care n-ar fi trebuit să îl aibă.

— A spus că Banyon a completat un formular de zbor şi că au decolat la timp. Au plecat din Cheyenne pe la opt. În clipa de fată tot ce ştim este că s-a declanşat o furtună neaşteptată şi că o femeie a trimis un mesaj de ajutor. S-au luat măsuri de verificare a zonelor din jur, dar până acum nu s-a găsit nimic. S-ar putea să fi fost prinşi de furtună şi nevoiţi să aterizeze forţat. Mesajul primit confirmă acest lucru. Avioanele de recunoaştere sunt plecate pe teren acum, dar vremea ce se prevede pentru azi după-amiază le va împiedica mult vizibilitatea.

Silke se ridică şi veni lângă mama ei cuprinzându-i umerii cu braţul.

— Noelle n-o să păţească nimic. Ai auzit ce-a spus Killian despre omul care o însoţeşte. Kit este genul de bărbat sportiv şi locuieşte în regiune. Cel puţin nu se află în compania vreunui contopist cu mânecute.

— Are dreptate, mamă, adăugă Caprice de pe canapea.

Îi venea foarte greu să se mişte fiind însărcinată în luna a noua şi de aceea prefera să-şi cruţe eforturile.

Geoffrey se apropie de Lorraine şi-i luă mâna. Şi el era foarte îngrijorat, dar toată lumea ştia că Lorraine se învinovăţea, întrucât planul ca fiecare dintre fete să trăiască pe propriile picioare fusese al ei.

— Trebuie să credem că acest bărbat va avea grijă de ea, zise el cu fermitate. Silke, Caprice şi Leora au reuşit. Doar n-o s-o pierdem pe Noelle chiar acum.

Lorraine îl privi drept în ochi.

— Ştii foarte bine că nu poţi fi sigur de aşa ceva. Nimeni dintre noi nu poate. Nici măcar nu ştim dacă au ajuns pe pământ.

Dare se ridică simţind teama soţiei sale după uşoara exclamaţie pe care o scosese.

— Te-ai simţi mai liniştită dacă cu şi Killian ne-am duce acolo?

Lorraine se uită la el şi apoi la Caprice care avea nevoie de el. Ginerele ei era în stare să facă asta pentru ea chiar dacă dorea să se afle alături de soţia lui. Caprice l-ar lăsa să plece de dragul lui Noelle. Se desprinse de lângă Silke îndreptându-se către el şi luându-i de mână pe Caprice şi pe soţul ei.

— Nu. N-ai de ce să pleci. Nu poţi face nimic în plus. L-am auzit pe Killian la telefon. A dat destule ordine cât pentru cincizeci de echipe de căutare.

Îi strânse de mână.

— Caprice şi copilul au nevoie de tine. O cunosc destul de bine pe fiica mea ca să ştiu că Noelle n-ar fi încântată de aşa ceva. Vorbi apoi pe un ton mai optimist: O să aşteptăm. De fapt, mâine o să cumpărăm bradul de Crăciun şi o să-l împodobim. Lui Noelle îi place foarte mult bradul nostru. Vreau să fie gata ca să-l vadă când va veni acasă. Se întoarse către ceilalţi. Şi aş vrea să rămâneţi alături de mine şi de Geoffrey.

Silke nu avu nevoie să se uite la Killian ca să-şi dea seama că el va fi de acord.

— Eu o să pun beteala, zise ea, hotărâtă să menţină buna dispoziţie a mamei ei. Noelle zicea că la asta mă pricep cel mai bine.

— Dare se poate ocupa de lumini. Tata le-a stricat anul trecut, adăugă Caprice sărind în ajutorul surorii sale.

Ceva din îngrijorarea de până atunci dispăru de pe chipul lui Geoffrey şi murmură ca pentru el:

— Nu le-am stricat chiar de tot.

— Ai ars trei rânduri, îi aminti Killian.

— De unde ştii? Doar nu erai aici.

— Mi-a spus Silke.

Dare se aplecă şi o sărută pe obraz pe soacra sa.

— N-o să păţească nimic. Ţi-ai crescut bine fetele. Poate că mai au unele scăpări, dar se descurcă întotdeauna când e necesar.

Lorraine îl privi lung.

— Chiar crezi asta?

El încuviinţă zâmbindu-i cu blândeţe.

— Da, cred.

Întinse mâna ajutându-şi soţia să se ridice.

— Acum, dacă vreţi să ne scuzaţi, e timpul pentru Caprice să se odihnească.

El se uită la Killian care înclină uşor din cap neobservat de nimeni decât de Silke.

Lorraine îi strânse de mână pe amândoi privindu-i cum se retrag.

Caprice aşteptă până când uşa se închise în urma lor şi apoi zise:

— Ştii bine că nu îmi place să dorm după-amiaza.

— Ştiu, iubito. Dar vreau să discut singur cu Killian pentru a nu o alarma pe mama ta şi mai mult. Şi cu tatăl tău, de fapt.

Caprice se uită la el uimită.

— Doar n-ai minţit-o pe mama, nu?

El clătină din cap fără a părea deranjat de întrebare. Caprice

ştia că el era în stare să mintă dacă prin asta ar fi putut s-o linişească.

— Nu. Chiar cred că Noelle se află în siguranţă cu acest bărbat. Ceea ce nu-mi place e vremea despre care pomenea Killian. Acesta-i adevăratul duşman într-o asemenea situaţie. Trebuie să acceptăm ideea că se află undeva pe sol. Şi după informaţiile primite de la compania de închiriere, avionul dispunea de proviziile necesare. Dacă presupunem că amândoi sunt sănătoşi din punct de vedere fizic şi dacă ţinem cont de experienţa acestui necunoscut, atunci ar trebui să-i putem găsi. Dar dacă avionul este ars sau e îngropat sub zăpadă, atunci situaţia se complică. E posibil ca ei să încerce să plece de acolo.

— Noelle? zise Caprice clătinând din cap.

— Cred că o subestimezi. Poate că aşa face întreaga familie.

El se aplecă şi-i deschise uşa de la apartamentul în care locuiau când se aflau la părinţi.

— Ai văzut doar cât de aeriană e. Nu mi-o pot imagina deloc făcând ceva din ce-ai zis tu.

Dare o ajută să se aşeze pe pat şi puse un genunchi pe podea ca s-o descalţe.

— O să vedem.

Caprice se încruntă în timp ce se aşeza pe pat, iar el o învelea.

— Nu-mi place când spui asta.

El îi zâmbi uşor, apoi se aplecă şi o sărută pe buze.

— Acum dormi, mămico. Lasă-mă să mă ocup eu de lucrurile bărbăteşti.

Ea se strâmbă din nou, apoi închise ochii.

— Fă ceea ce trebuie, dragul meu. Dar, te rog, dă, Doamne, să nu te înşeli în privinţa lui Noelle, murmură ea înainte de a adormi.

* * *

Noelle începu să se trezească, dându-şi seama că urletul vântului care se auzise toată noaptea începuse să scadă în intensitate. Se cuibări mai bine în culcuşul cald şi plăcut, zâmbind fericită.

În urechi începu să-i răsune bătaia unei inimi. Pleoapele îi fluturară şi când deschise ochii privi în cei verzi ai lui Kit. Era lipită strâns de el, cu picioarele înlănţuite cu ale lui şi cu gura doar la câţiva milimetri de a lui.

— Ar fi trebuit să mă trezeşti, murmură ea.

Bunul simt o îndemna să se mişte, dar lui Kit nu părea să-i pese prea mult de poziţia ei. Iar lui Noelle îi plăcea locul unde se afla, savurându-i căldura braţelor şi bătăile inimii. Avea senzaţia că nimic nu ar fi putut pătrunde aici atâta timp cât ei se aflau strâns îmbrăţişaţi. Pericolul care-i pândea afară părea mai mult o amintire decât o realitate, iar pe moment ea nu dorea să renunţe la această iluzie.

— Îmi place să te ştiu aproape, răspunse el încet, cu sinceritate în glas.

Îi cercetă privirea, cu acea licărire blândă care-l impresiona adânc prin tandreţe.

— Ar trebui să ne sculăm.

El privi către fermoarul de la intrare.

— Pari îngrijorat.

— Numai un prost nu ar fi. Dar deocamdată niciunul dintre, noi nu poate face nimic, aşa că stai cuminte şi aşteaptă.

El îşi ridică mâna sănătoasă şi-i atinse linia elegantă a maxilarului.

— Ai idee cât de bine arăţi acum? Fără niciun pic de machiaj şi cu părul ăsta splendid şi ciufulit mă faci să-mi vină tot felul de idei.

Noelle privi adânc în ochii lui şi îşi dădu seama că vorbea serios. Ar fi trebuit să se sperie. Şi poate că aşa s-ar fi întâmplat în trecut. Ar fi dorit să se retragă imediat în lumea ei invizibilă unde nimeni şi nimic n-o puteau atinge.

Acum, însă, nu mai simţea această nevoie. Era conştientă de prezenţa bărbatului şi de focul mocnit din propria-i fiinţă. Dar împreună cu aceste senzaţii se mai afla şi una veche, de prudenţă, care-şi avea izvorul în abandonul suferit în copilărie, precum şi în faptul că fusese dorită de prea multe ori doar pentru frumuseţea pe care o avea.

— Ce vrei de la mine, Kit? îl întrebă ea, oprindu-i mâna care o mângâia stârnindu-i simţurile.

Când o atingea aşa, îi venea greu să gândească raţional.

— Pentru început un sărut, spuse el încet, desprinzându-şi un deget din mâna ei ca să-i atingă delicat colţul gurii.

— Începutul nu mă deranjează atât de mult ca finalul.

El zâmbi privind-o foarte masculin şi foarte conştient de ceea ce zicea ea.

— Crezi că aş alege locul ăsta pentru aşa ceva?

— Te poţi controla suficient, încât să-ţi alegi varianta dorită? îl întrebă ea la rândul ei uşor iritată de faptul că el ar fi în stare s-o facă spre deosebire de ea.

Kit se opri când substratul întrebării îi pătrunse în minte. Dorinţa dinăuntru era mai puternică decât de obicei, mai apăsătoare. Ea era nevinovată, aşa că el îşi ţinea în frâu nevoia pe care o simţea atât de acut.

— Am mai făcut-o şi altă dată, zise el încet.

Noelle simţi un fior rece pe şira spinării. Îi îndepărtă mâna de pe obraz şi dădu să se ridice. Kit o ţinu strâns lângă el.

— Unde te duci?

Ea îl privi drept în ochi.

— Vreau să mă ridic, iar tu o să-mi dai drumul.

— De ce? Pentru că am recunoscut ceva din trecutul meu? Ţi-ar fi plăcut mai mult să mint?

Privirea i se îngustă privind ciudata expresie care se strecura în adâncul violet al ochilor ei. Noelle încercase să-i spună mai mult decât simple cuvinte. El însă nu înţelesese, deşi ea fusese sigură că va pricepe. El o dorea, dar nu-şi dădea seama ce consecinţe ar putea avea pentru ea pasiunea lui dincolo de plăcerea de moment. O durere surdă o săgeta aducându-i în memorie imaginile celor ce-i doriseră trupul şi chipul, dar niciodată sufletul de copil, de fată sau de femeie. Fusese abandonată mult prea des ca să poată supravieţui unui astfel de viitor. Aşa că preferă în schimb să-şi amintească de momentele fericite ale vieţii ei.

Se gândi la apropiatul sezon al sărbătorilor, la strălucirea ornamentelor din bradul de Crăciun, la cadouri, la zâmbetele de pe chipurile străinilor şi la urările şi speranţele pe care şi le punea fiecare în noul an ce se apropia. Chiar şi în casele părinţilor adoptivi existaseră daruri, prăjituri şi bomboane, râsete şi bucurie şi preţ de câteva clipe uitase că de fapt nimănui nu-i păsa de ea, ci doar de frumuseţea pe care o avea.

— Vreau să văd zăpada, murmură ea vag, privind peste umăr către ieşire. Anul acesta o să avem un Crăciun alb. Îmi place Crăciunul.

Kit o înşfacă de haină simţind-o cum îi alunecă printre degete. Glasul ei era blând, aproape visător, iar el se simţea de parcă s-ar fi agăţat de o fiinţă ce nu aparţinea acestei lumi.

— La naiba, Noelle. Nu face aşa ceva. Nu e bine nici pentru tine, nici pentru mine; încetează! strigă el cuprinzându-i bărbia în palmă şi silind-o să se uite la el.

Scoase o exclamaţie când îşi dădu seama că ea i se opunea. Privea prin el de parcă n-ar fi reprezentat mai mult decât aerul din jur. Înjură din nou, de data asta cu patimă.

— Îţi place Crăciunul?

Kit închise ochii pentru că nu înţelegea cu ce greşise. Indiferent care era motivul, era destul de cumplit faptul că ea nu va ieşi din ascunzătoare până când el nu-şi va da seama.

Respiră adânc luptându-se cu frustrarea şi teama ce puseseră stăpânire pe el. Încet, îşi ridică privirea uitându-se în ochii aceia goi şi încercă să fie răbdător şi blând. Încet, cu grijă, îşi retrase mâna de pe bărbia ei şi-i aşeză o şuviţă de păr după ureche. Ea nu încercă să se retragă.

— Foarte mult. Ţie ce-ţi place mai mult?

— Luminile. Mirosurile. Bomboanele. Emoţia. Brazii.

Zâmbi aducerilor aminte.

— Întotdeauna mi-am dorit ca Moş Crăciun să vină cu o sanie trasă de reni.

Se încruntă.

— Dar niciodată nu a venit aşa.

Se desprinse de lângă el şi rămase în mijlocul păturilor desfăcute, privind din nou către ieşire.

— În zona asta nu trăiesc reni. Nu e mediul lor natural.

Ea încuviinţă dând din pap fără a-şi lua ochii de la ieşire.

— Vrei să ieşi?

— Abia aştept. Vreau să fac un înger de zăpadă.

El îşi ridică puţin capul ascultând.

— Vântul s-a potolit.

Kit se ridică atent să nu se lovească la braţul care parcă era mai binişor.

— Hai să vedem cum e afară atunci.

Întinse mâna. Noelle o privi, dar nu făcu niciun gest ca să i-o ia.

Kit nu ezită. Se întinse şi o apucă de încheietură trăgând-o încet până când ea se ridică în picioare, rămânând puţin aplecată din cauza înălţimii reduse a cortului.

— Arată-mi şi mie îngerii de zăpadă.

Atunci ea îl privi. Lui Kit i se păru că zăreşte în ochii ei o mică părere de rău, dar nu era prea sigur din cauza luminii reduse din interior.

— Am să-ţi fac unul.

— Mi-ar face plăcere.

* * *

— Aveţi vreo veste? întrebă Silke intrând în biroul unde se aflau tatăl ei, Killian şi Dare. Toţi trei aveau cearcăne şi erau palizi din cauza nopţii nedormite.

— Nu i-am găsit nici pe ei, nici urmele vreunui accident încă, răspunse Killian obosit, frecându-şi ceafa. Dădu să se ridice, dar ea îl opri punându-i o mână pe umăr.

— Steiner aduce cafea proaspătă.

Se uită la Darian.

— M-am uitat în cameră la Caprice înainte de a coborî. Încă doarme.

— Mulţumesc.

Se ridică întinzându-se obosit.

— Cred că o să mă duc să fac un duş.

Geoffrey se uită la ceas.

— Somniferul pe care i l-am strecurat lui Lorraine în cafea cred că-şi va înceta efectul pentru vreo oră-două. Cred că am să fac şi eu acelaşi lucru.

Se ridică arătând mai bătrân decât vârsta pe care o avea.

— Îl lăsăm pe Killian să te pună la curent, fetiţo.

O bătaie în uşă anunţă sosirea majordomului.

Darian şi Geoffrey ieşiră împreună, iar Silke turnă cafeaua în două ceşti pe tava adusă de Steiner. Killian sorbi cu poftă simţind nevoia unui stimulent după noaptea nedormită.

— Furtuna încă mai fierbe precum ceaunul unei vrăjitoare. Am verificat toate aeroporturile din zonă şi nimeni nu i-a văzut. Am anunţat peste tot, dar deocamdată nimeni n-a raportat nimic deosebit.

Silke simţi cum i se face stomacul ghem de frică. Dintre toate surorile ei, Noelle era cea care se descurca mai puţin.

Încă mai era uimită că sora ei hotărâse să-şi ia un apartament singură, în urmă cu doi ani. Nimeni din familie nu crezuse că se va descurca. Dar până acum reuşise. Acum, însă, situaţia era diferită. Nu era nimeni în preajmă ca să-i poată sări în ajutor.

Noelle era poate rănită sau chiar moartă şi nimeni dintre ei nu putea face nimic decât să stea lângă telefon şi să aştepte, rugându-se.

Killian îi observă teama din ochi şi puse jos ceaşca. O trase uşor către el şi-i luă ceaşca din mână punând-o jos.

— Nu te mai gândi la lucruri cumplite. Îţi faci rău şi nu vreau să te văd aşa. Mama ta are nevoie de tine: Caprice mai are puţin şi naşte. Fii aşa cum te ştiu eu, iubito, zâmbeşte cu expresia aceea şireată a ta şi fă-ne pe toţi să credem în ziua de mâine.

Silke simţi lacrimi în ochi. Ştia că el îi cere acest lucru de

dragul ei şi al celorlalţi pe care îi iubea.

— Nu ştiu dacă pot. N-o înţeleg deloc pe Noelle, dar o iubesc. Pe toate le iubesc. Suntem o familie.

Killian îi cuprinse faţa în palme ştergându-i lacrimile de pe obraz cu vârfurile degetelor.

— Ba poţi. De fapt, cred că eşti singura dintre noi care poate. Eu cred în tine şi am să te ajut.

Silke ar fi vrut să-l poată crede. Cunoştea durerea mamei ei. Ştia cât de mult suferise Caprice în ultimele câteva luni la care acum se mai adăuga şi tensiunea apropiatei naşteri.

— Ia-mă în braţe, Killian. Pot face orice când mă iei în braţe.

— Nu ţi-aş da drumul nici dacă m-ai ruga.

Îi lipi capul de pieptul lui ascunzându-şi propria îngrijorare.

— I-a sunat cineva pe Max şi pe Leora? întrebă ea cu glasul înfundat din pricina cămăşii lui.

Killian îşi sprijini obrazul de părul ei mătăsos.

— Tatăl tău a zis să mai aşteptăm măcar astăzi.

Silke îşi muşcă buzele ca să nu tipe.

— Tu ce crezi?

— Nu ştiu, Silke. Aş da orice pe lumea asta ca să ştiu.

* * *

Kit o privi pe Noelle cum se aşază în zăpada fină şi pufoasă, ridicându-şi braţele deasupra capului şi depărtându-şi picioarele. După ce mai repetă mişcarea de două ori se ridică graţioasă alături de el ca să-şi admire opera.

— Înger de zăpadă, murmură ea încet.

Îşi ridică ochii spre cer, iar în privirea inexpresivă îi apăru un licăr de satisfacţie. Privi apoi către forma rămasă în zăpadă ştiind

că la fel ca toate lucrurile frumoase nici aceasta nu va rămâne multă vreme perfectă.

— Dispare repede. Niciodată nu rămâne mult.

Se întoarse cu spatele şi porni către cort. Tristeţea o urmărea îndeaproape provocându-i lacrimi pe care nu voia nici să le arate, nici să le ascundă.

— Nimic din ce-i frumos nu rămâne.

Cuvintele ei îl făcură pe Kit să iasă din starea în care se aflase până atunci. Brusc îşi dădu seama de înţelesul ascuns al vorbelor ei. Noelle nu vorbea de înger. La fel ca şi prima dată când vorbise cu el îl lăsa să pătrundă în lumea ei dacă se dovedea destul de înţelept să descopere cea mai potrivită cale. El privi lung după ea în timp ce piesele disparate ale jocului începeau să se alinieze formând întrebări. O urmă, acoperind distanţa dintre ei de două ori mai repede. Se opri doar să se scuture de zăpadă, iar după aceea intră în cort şi trase fermoarul în urma lui. Aproape că zâmbi văzând cum aranjase ea înăuntru. Deci prinţesa lui nu se retrăsese chiar atât de mult în lumea ei aşa cum voia să-l facă pe el să creadă. Se aşeză pe patul lui şi-şi sprijini braţul sănătos de genunchi, privind-o. La început nu se întâmplă nimic.

Ea nu părea să-şi dea seama de existenţa lui. Dar, pe măsură ce secundele se transformau în minute, ea păru să se schimbe fără a mişca un singur muşchi. El simţi cum se încordează, dar continuă liniştit să aştepte. În cele din urmă Noelle îşi ridică ochii spre el. În privirea ei exista mai multă iritare decât inteligenţă, dar el era dispus să se mulţumească şi cu atât.

— Spune-mi, cine te-a părăsit, Noelle? Ce persoană a fost atât de importantă pentru tine şi te-a abandonat?

Observă sclipirea inteligentă din ochii ei care însă dispăru la fel de repede cum apăruse, fără a lăsa nicio urmă. El se aplecă

deasupra spaţiului pe care ea îl pusese între ei. Folosindu-şi braţul sănătos o cuprinse de talie şi o trase din patul ei într-al lui. Zâmbi uşor simţind-o cum se încordează şi-şi propteşte mâinile în umerii lui ca să-l împingă.

— N-am să te las să te ascunzi de mine. E prea târziu oricum astăzi ca să mai pornim la drum, aşa că am o mulţime de timp la dispoziţie ca să vorbesc cu tine.

Noelle nu spuse nimic, dar toate simţurile ei erau foarte ocupate pentru a decide cât de serioasă era promisiunea lui. Mâinile lui o ţineau cu blândeţe, dar destul de tare ca să-i dea de înţeles că n-avea de gând să-i dea drumul indiferent cât de tare s-ar fi luptat să scape. O privea direct în ochi creându-i o ciudată senzaţie de siguranţă în ciuda cererii pe care i-o adresase.

— Nu poate fi vorba despre familia ta.

Ea continuă să rămână tăcută.

— Un bărbat?

Ochii lui se întunecară simţind din plin chinul unui asemenea gând.

Dacă nu i-ar fi văzut durerea, poate că ar fi fost în stare să rămână neclintită. Dar ura să vadă suferinţa altcuiva, mai ales dacă era cauzată de ea.

— Nu-i vorba despre niciun bărbat, zise ea încet, întorcându-şi capul într-o parte.

Kit ridică braţul bolnav, ignorând durerea care se făcu simţită din cauza mişcării, şi-i cuprinse bărbia, silind-o să se uite la el din nou.

— Atunci cine, Noelle? Asta te-a supărat şi mai devreme, nu-i aşa? Te-ai întrebat brusc dacă nu cumva eşti şi tu o femeie trecătoare prin viaţa mea. Ăsta a fost motivul, nu?

Noelle îi auzi întrebările care-i deschideau, fiecare, câte o uşă

către lumea întunecată în care îşi promisese să nu mai intre niciodată de bunăvoie. Simţi cum propria ei lume pe care şi-o crease se apropie periculos de mult de marginea realităţii.

— Dă-mi drumul, şopti ea.

— Nu pot, zise el încet, iar în ochi i se citea o expresie hotărâtă, dar şi înţelegătoare faţă de ceea ce îi cerea să facă.

Noelle îşi dădu seama de dorinţa lui de a-i citi în suflet.

— Nu-ţi dai seama ce-mi ceri, spuse ea gândindu-se la toţi ceilalţi de până acum pe care reuşise să-i evite. Dar nu şi de această dată. Kit o ţinea în braţe şi ea nu putea să scape. Trupul lui era cald fată de frigul ce o înconjura, iar braţele puternice, deşi atingerea lui era blândă şi delicată. Reprezenta o provocare pentru ea şi asta o umplea de spaimă, îi oferea pasiune şi nu-i promitea nimic în schimb pentru viitor. Îi putea face mult rău. Şi acum îi făcea rău.

Şi totuşi ceva îi înfrânse cerbicia. Dacă într-adevăr îşi dorea libertatea cu orice preţ, nu trebuia decât să-i spună în cuvinte acest lucru. Îi cercetă chipul şi văzu în trăsăturile lui ferme această promisiune.

— Ştiu ce am văzut la tine. Ştiu că mă doare să văd cum distrugi acea punte care te leagă de realitate. Ştiu că nu-mi pasă dacă rămâi în lumea ta atâta vreme cât mă laşi şi pe mine să pătrund acolo. Ştiu că sunt rece şi că tu eşti cea care păstrează flacăra ce ne-ar putea încălzi. Ştiu că te pot face să mă doreşti, dar dorinţa te înspăimântă. Ştiu însă că eu ţi-am oferit sinceritate pentru că nu mă pricep la cuvinte şi fraze goale de circumstanţă.

— Ceri prea mult.

— Oare, Noelle? Nu cumva tu ceri prea puţin?

Capitolul 7

Noelle auzi cuvintele simţind cum Kit reuşise să pătrundă în lumea ei deschizând o uşă despre care până atunci nici măcar nu ştiuse că există. Oare era adevărat că ea cerea prea puţin? Poate că da, recunoscu în gând. Dacă cineva se mulţumea să ceară lucruri mărunte, atunci avea mai multe şanse să găsească tot ceea ce căuta. În felul acesta era în siguranţă şi nu-şi asuma niciun risc. Aşa şi fusese viaţa ei până acum. Kit îi cerea mai mult, mai mult chiar şi decât familia care încercase s-o iubească.

I se alăturase cerându-i să-l privească în ochi. Se strecurase pe nesimţite în lumea ei şi se jucase cu ea, după care o atrăsese în lumea lui. Îşi ridică fruntea privind în ochii lui verzi ca smaraldul. Un bărbat care i-ar fi dorit doar trupul ar fi găsit până acum o modalitate de a-l obţine. Kit era mai mare şi mai puternic decât ea. Nu se afla nimeni în jur care ar fi putut să-i sară în ajutor, dacă el ar fi vrut să obţină ceea ce ea nu era încă pregătită să-i ofere.

— Eu sunt adoptată, zise ea, nedându-şi seama până când nu rosti cuvintele că de fapt abia aşteptase să le spună.

Aşteptă o clipă comentariul lui, dar, când îl văzu că rămâne tăcut mulţumindu-se doar s-o privească aşteptând continuarea, ea oftă încet şi zise mai departe:

— Am fost abandonată când aveam vreo cinci ani. Cineva, mama mea, cred, m-a dus cu maşina până într-o piaţă din Philadelphia şi m-a lăsat pur şi simplu acolo. Nici măcar n-am observat când a dispărut. Ne-am aşezat, la rând ca să ajungem la Moş Crăciun, era chiar în perioada sărbătorilor de iarnă, şi după ce i-am dat lista mea, m-am dat jos de pe genunchii lui ca să mă întorc la banca unde-mi spusese s-o aştept. Dar n-a mai venit nimeni. Am căutat-o ore în şir. Apoi m-a văzut o doamnă. S-a oprit să-mi spună cât de drăguţă sunt. Stăteam în faţa unui chioşc cu sandvişuri şi m-

a întrebat unde e mama mea. I-am zis că o aşteptam să-şi termine cumpărăturile ca să putem mânca. Probabil că arătam înfometată pentru că mi-a cumpărat un hot-dog şi un pahar mare de Cola. Apoi a venit soţul ei. Fusese drăguţă cu mine, dar mi-am dat seama că soţul nu era prea încântat de gestul ei, aşa că i-am spus că tocmai am zărit-o pe mama venind şi ea a plecat.

Noelle îşi privi mâinile.

— Nu ştiu cât timp am rămas în piaţa aceea. Lorraine mi-a spus că după o estimare aproximativă a durat cam şase luni până când cineva şi-a dat seama că de fapt acolo era casa mea acum. A mai durat încă trei săptămâni după aceea până când m-au putut prinde.

Zâmbi trist.

— Copiii se pot adapta la orice, dacă e nevoie. Am învăţat cum să-mi găsesc oamenii care mi-ar fi putut oferi ceva de mâncare. Găseam întotdeauna un loc unde să dorm şi haine frumoase cu care să mă îmbrac. Nu luam mult. Nimic în plus, doar ce-mi trebuia. Într-una din zile am sărbătorit Crăciunul. Era în piaţă un magazin de jucării. M-am ascuns înăuntru ca să mă pot juca în ziua aceea. Dar a doua zi dimineaţă mi-era atât de foame. Copiii de cinci ani nu-şi pot planifica totul. Nu m-am gândit să-mi iau ceva de mâncare ca să am la mine până se redeschide piaţa.

Simţi mâna lui Kit strângând-o pe a ei. Îşi ridică fruntea şi-i văzu mânia şi durerea din privire.

— Te rog, nu, îl imploră ea.

Kit îşi slăbi strânsoarea, dar nu-i dădu drumul.

— Ce anume nu, Noelle? Să nu mă înfurii când văd prin ce ai trecut? Să nu vreau s-o am pe mama ta în faţa ochilor măcar pentru cinci minute? Îmi ceri imposibilul, zise el. Nici nu-i de mirare că tu nu vrei să vezi lumea asta reală.

Ea s-ar fi putut opri aici. Aşa procedase cu ceilalţi. Dar cu Kit nu putea, voia ca el să ştie. Această senzaţie era uluitoare. Dură câteva clipe până când înţelese implicaţiile ce decurgeau din rostirea adevărului până la capăt.

— N-a fost numai asta, zise ea încet. Atunci când autorităţile au reuşit în cele din urmă să mă prindă m-au dus la orfelinat unde se aflau copii care trecuseră prin aceleaşi greutăţi ca mine sau poate şi mai mari. Veneau mereu diverşi oameni, lucrători sociali, cei care ne îngrijeau acolo şi bineînţeles părinţi adoptivi. Şi de fiecare dată era la fel. Eu ieşeam în evidenţă. Această culoare ciudată a ochilor, părul negru şi pielea albă mă făceau diferită de ceilalţi. Lucrătorii sociali găseau imediat pentru mine părinţi adoptivi. Mamele voiau să se laude cu mine. Dacă în familie existau şi copii proprii aceştia mă urau pentru atenţia care mi se acorda. Copiii pot fi cruzi într-un mod pe care adulţii nu-l văd sau nu-l înţeleg. Nu puteam face faţă acestor răutăţi. Nu eram destul de puternică pentru a putea riposta. Aşa că m-am ascuns. Mi-am construit un loc numai pentru mine în imaginaţia mea ca să-i pot îndepărta pe toţi ceilalţi din jur. Dar adulţilor nu le plăcea asta. Nu mă mai ridicam la nivelul pretenţiilor lor. Nu mai ştiau ce să facă, aşa că invariabil ajungeam din nou la orfelinat. E uşor de văzut ce s-a întâmplat acum, dar atunci singura şansă pentru mine de a supravieţui era să mă retrag din ce în ce mai adânc în lumea mea. Acolo nu mi se putea întâmpla niciun rău. Într-o zi, în orfelinat a apărut Lorraine. Cineva îi povestise despre mine. M-a luat de acolo. Aveam deja aproape opt ani pe atunci. Acolo am întâlnit-o pe una dintre celelalte surori adoptate, Leora. Mi-a plăcut de ea. Pentru prima dată exista o persoană căreia nu-i păsa de felul cum arăt. M-a lăsat să fiu prietena ei.

Zâmbi uşor amintindu-şi.

— Apoi Lorraine a adoptat-o şi eu am rămas din nou singură în lumea mea. După câteva luni Lorraine a început să se intereseze de mine. Mă lua în excursii. Vorbeam. Sau cel puţin ea încerca să-mi vorbească, iar eu doar o ascultam. Nu puteam să uit că o luase pe Leora de lângă mine. Apoi într-o zi am auzit-o vorbind despre mine. Despre cât de frumoasă eram. Despre fetele pe care deja le adoptase şi despre cât de bine m-aş încadra şi eu în acest grup. Asta m-a durut. Mi se părea că spune şi ea aceleaşi lucruri ca şi restul. Singurul lucru care mă făcea să pot îndura durerea era faptul că şi Leora se afla acolo.

Glasul ei deveni trist.

— Aşa că am mers acasă la ea. Casa nu era o casă obişnuită. Era un conac. Lorraine era bogată. Soţul ei era drăguţ. Şi surorile mele erau drăguţe cu mine, dar singura la care mi-am permis să ţin cu adevărat era Leora. Ea era prietena mea.

Cuprinzându-şi umerii cu braţele, Noelle îl privi în ochi.

— De aceea nu pot fi o femeie în patul tău. Nu pot face faţă unei asemenea situaţii. Nu vreau să încerc. Urăsc să fiu părăsită. Urăsc faptul că ştiu că ţie îţi place cum arăt. Nu suport să fiu cu tine o vreme şi apoi să ajung singură din nou.

Adevărul era o armă puternică chiar şi atunci când nu era folosită ca atare.

Kit îi simţi pe pielea lui ascuţişul a tot ceea ce-i povestise Noelle. Nu era de mirare că ea se retrăsese atât de complet atunci când el îi pomenise despre trecutul lui. Dar care era răspunsul?

— Nu ştiu cum să procedez ca să te ajut pe tine sau să mă ajut pe mine. Te-aş putea minţi spunându-ţi că mă gândesc la veşnicie. Te doresc destul de mult, încât să fiu tentat s-o fac.

— Dar n-ai făcut-o.

— Nu, oftă el adânc. Nici n-am de gând s-o fac. Nu-mi place să

folosesc cuvinte deşarte pentru a convinge o femeie să vină în braţele mele. Şi nu mint nici ca să te ţin lângă mine.

Noelle îi atinse faţa cu timiditate. El întoarse capul şi-i sărută degetele.

— Te vreau din ce în ce mai mult cu fiecare clipă care trece. Dar acum, când am înţeles lecţia aspră pe care ai primit-o în trecut, n-o să-ţi mai cer să împarţi patul cu mine, aşa cum de altfel cred că te-ai convins că nu sunt genul de bărbat care să apeleze la forţă. Dacă ţi-aş putea face promisiuni în care eu să fiu primul care să cred atunci te-aş azvârli în păturile alea de acolo şi cu puţin noroc n-am mai ieşi de aici decât la primăvară.

Noelle se uită în ochii lui cu încredere. Dorinţa era un foc care ameninţa să se transforme într-o văpaie greu de stăpânit. Şi trupul ei simţea din plin acest lucru. Aproape că-şi dorea ca el să ia această hotărâre pentru amândoi şi s-o facă să-l dorească atât de mult, încât să uite toată pustietatea ce-i marcase întreaga viaţă până acum.

— Şi eu te doresc, şopti ea.

El închise ochii auzind cuvintele blânde pe care ar fi dat orice să le audă în urmă cu câteva ore.

Acum nu reprezentau decât o armă nouă împotriva căreia nu se putea apăra.

— Dacă ţii la mine cât de cât, te rog, să nu mai spui aşa ceva.

Îşi ridică ochii spre ea cercetându-i chipul şi dându-şi seama de puterea pe care o avea ea dacă putuse să supravieţuiască în lumea ei şi totodată să fie în stare să păşească încrezătoare într-a lui. Nu-i putea deveni iubită pentru că, din mai multe motive, el nu-i putea promite că într-o zi iubirea nu va fi de ajuns. Dar exista ceva pe-i putea oferi, dacă ea era de acord.

— Vrei să mă laşi să-ţi fiu prieten? Genul de prieten care nu te

va părăsi niciodată?

Noelle îl privi fix, uluită de oferta lui care reprezenta o promisiune la care nu se aşteptase.

De data asta ceva lipsit de pasiune, dar la fel de rar şi de preţios şi poate chiar mai durabil şi mai sigur.

— Niciodată? murmură ea cântând cuvântul ca pe un diamant nepreţuit.

— Niciodată.

Îşi luă mâna de pe mijlocul ei şi-i acoperi degetele care încă-i mai zăboveau pe obraz, atât de aproape de buze.

— Niciodată atâta timp cât trăiesc.

Zâmbetul ei tremură uşor, ezitând, de parcă îi era teamă să i se întipărească pe buze.

Kit îi sărută degetele tandru aşteptând să audă răspunsul ei.

— Mi-ar plăcea foarte mult.

El oftă adânc, dându-şi seama că-şi ţinuse respiraţia până atunci de emoţie. Apoi el îi zâmbi mult mai bucuros.

— Dar o să fim nişte prieteni deosebiţi, o avertiză el.

Ea îşi dădu capul într-o parte, curiozitatea luând locul durerii cu care îi povestise despre trecut.

— Ce fel de prieteni?

— Dintre cei care se sărută, răspunse el blând, sărutându-i din nou degetele, apoi ducându-i-le la buze ca şi ea să facă acelaşi gest.

Noelle clipi nedumerită de cuvinte şi de gest.

— E oare înţelept?

— Este, dacă şi tu vrei asta.

Noelle îşi aminti de prima lui provocare. Aceasta era şi mai interesantă şi mai neaşteptată.

Kit îi citi ezitarea în privire. Ei îi era atât de greu să aibă

încredere în cineva.

— Nu este nicio înşelătorie la mijloc, Noelle, îţi promit.

Hotărându-se, ea îşi sărută propriile degete în locul unde fuseseră atinse de buzele lui, apoi i le puse pe gură.

— Nici nu credeam că e. Doar că nu credeam că se poate şi aşa între prieteni.

Îi simţi căldura respiraţiei pe vârfurile degetelor.

— Îmi place foarte mult asta, mărturisi ea sinceră.

— Atunci e bine.

El se băgă încet sub pături şi o trase lângă el.

— Ce faci?

— Mă cuibăresc. În caz că n-ai observat, furtuna a reizbucnit din nou.

Îi dădu drumul puţin cât să tragă şi păturile ei pentru a se acoperi.

— Avem nevoie de odihnă pentru a putea porni mâine la drum.

Păturile o înveliră făcând-o să se simtă mai bine. Noelle îi simţi căldura pătrunzându-i prin haine. Ar fi atât de uşor să stea lipită de el, atât de seducător.

— Nu pot să dorm cu tine.

— Prietenii îşi pot împărţi căldura trupului.

O luă în braţe aşezându-i capul pe umărul lui aproape de locul unde-i bătea inima. Nu o putea învăţa încă nimic despre pasiune, dar o putea măcar face să-i accepte apropierea.

Noelle încercă să găsească un contraargument, dar nu găsi niciunul. Dacă în locul lui s-ar fi aflat Leora, singura prietenă pe care o avea, ar fi acceptat situaţia fără comentarii. Îşi îndoi degetele pe pieptul lui înţepându-i delicat muşchii prin stratul de haine. Dar Kit nu era Leora.

Nu putea să stea pur şi simplu în braţele lui fără a fi conştientă de fiecare respiraţie a lui. Mirosul lui Kit părea să fi umplut micul cort în timp ce fiecare bătaie a inimii lui marca scurgerea timpului. Simţea că înnebuneşte, dar n-avea de gând să se mişte. Îi promisese prietenia lui. Îl dorea în viaţa ei, aşa cum nu mai dorise pe nimeni până atunci. Dacă aceasta era singura garanţie că el nu va dispărea mâine, atunci îi va accepta promisiunea de a-i umple pustietatea din suflet la care nimeni nu ajunsese până atunci.

Într-un fel această hotărâre aduse cu ea şi somnul care o învălui într-o mantie blândă.

Când se trezi, în cort era mai întuneric decât înainte, iar vântul se zbuciuma parcă şi mai furios afară. Dacă ar fi fost singură, i-ar fi fost teamă de acest zgomot sinistru.

— E chiar atât de rău cum se aude? întrebă ea încet.

Deşi Kit nu făcuse nicio mişcare, ea ştia că e treaz.

— Oricum, nu-i bine.

Noelle ridică fruntea şi-i văzu expresia îngrijorată de pe chip care nu se potrivea cu tonul liniştit pe care rostise cuvintele.

— O să putem pleca mâine?

— Sper. O să vedem.

— Are vreo importantă dacă nu putem? În afară de mâncare vreau să spun.

El îi atinse obrazul fin şi delicat cu vârfurile degetelor.

— Amândoi suntem cunoscuţi de oameni care se vor întreba ce s-a întâmplat cu noi.

Noelle se gândi la familia ei, bucuroasă că nu le promisese să-i sune la o dată anume. Mai avea la dispoziţie câteva zile până când vor începe să se întrebe ce-i cu ea.

— Ai familie? îl întrebă ea curioasă.

El zâmbi uşor.

— Doi fraţi şi o soră care încă nu ne-a iertat că am fost destul de norocoşi să ne naştem bărbaţi.

Cuvintele îi sunau pline de afecţiune în timp ce-i aşeza lui Noelle capul la loc pe umărul lui.

— Povesteşte-mi despre ei.

— Ce vrei să ştii?

— Orice, totul.

Kit o trase mai aproape de el gândindu-se la rudele lui împrăştiate peste tot, precum şi la perechea de părinţi de un curaj drăcesc pe care-i avusese.

— Ei bine, tatăl meu e pilot, mai precis pilot în aviaţia utilitară. Mama e mecanic. Eu sunt cel mai mic dintre fraţi. Melanie e farmacistă. Don, fratele meu cel mai mare e doctor, iar Joey e pilot. Don şi Joey sunt căsătoriţi cu femei care ar trebui canonizate. Melanie nu a găsit încă unfbărbat care să accepte o femeie ce consideră că alpinismul, căţărarea cu mâinile goale pe o stâncă sau alergarea pe sub pântec sunt sporturi pentru o femeie.

Noelle îl asculta lăsând cuvintele să-i îndepărteze temerile legate de furtuna de afară şi de viitorul incert care-i aştepta. Îi era cald şi era încă sătulă după prânzul serios pe care Kit insistase să-l mănânce înainte de a o lăsa să se joace în zăpadă. Pentru moment nu simţea nevoia de nimic.

— Alergarea pe sub pântec? Am auzit de primele două, dar de asta nu.

— Melanie are doi cai de curse cu care participă la rodeo alergând în poziţia asta. Se pricepe destul de bine şi ar deveni o adevărată specialistă, dacă ar avea mai mult timp pe care să-l dedice acestui sport.

— Dar cumnatele tale de ce ar trebui canonizate?

— Fraţii mei sunt amândoi nebuni de legat. Niciunul dintre ei nu e genul domestic, de fapt sunt chiar ţicniţi de-a binelea. Nici până în ziua de azi nu ştiu cum au reuşit soţiile lor să-i facă să stea pe loc timp suficient cât să spună da în faţa preotului.

Kit se încruntă uşor.

— Niciunul dintre noi nu e genul de om liniştit şi la locul lui. Don s-ar putea totuşi acum să se mai fi liniştit.

— Dar pe tine nu te pui la socoteală? A fi om de afaceri nu e o profesiune ciudată.

— Ai grijă, prinţesă. Trebuie să ştii că stai de vorbă cu un fost pilot de curse pe hidroavioane.

— Dar nu şi fost pilot de avioane obişnuite.

— Dacă nu te deranjează, n-aş vrea să discutăm despre asta acum.

Privi către fermoarul de la ieşire simţind cum i se încordează muşchii. Va fi şi aşa destul de greu să iasă din această încurcătură fără ca la asta să se mai adauge viscolul şi zăpada de afară.

Noelle îi acoperi gura cu mâna fără a-şi ridica fruntea.

— Nu te mai învinovăţi. Personal mă bucur că sunt viaţă. Avem un adăpost, ceva care ne ţine de cald, mâncare şi apă. Cred că suntem destul de norocoşi.

Kit încercă să se relaxeze. Nu voia s-o sperie cu realitatea pe care o vedea. Poate că starea ei de spirit era mai bună decât a lui. Îi sărută degetele.

— Ai dreptate, prinţesă. Poate că ăsta nu e tocmai un castel, dar pentru moment e suficient.

Noelle îşi coborî mâna cuibărindu-se şi mai aproape de el.

— Sper ca viscolul să se mai potolească până când vom lua cina.

— Dacă nu se potoleşte, o rezolvăm noi într-un fel, îi promise

el, strângând-o în braţe.

Folosindu-şi braţul bolnav îi îndepărtă părul de pe frunte. Durerea se mai micşorase puţin. Deşi nu-i plăcea întârzierea plecării ştia că odihna îi oferea o şansă în plus să se însănătoşească înainte de a-şi putea folosi braţul ca înainte. Nu ştia cum va fi terenul pe care-l aveau de parcurs şi nu ştia nici cât de rezistentă va fi Noelle la drum. În asemenea situaţii necunoscutul reprezenta un potenţial pericol, iar el trebuia să se afle în deplinătatea forţelor. Noelle reuşise să-l scoată din avion şi făcuse un adăpost. Acum era rândul lui.

* * *

Noelle se foi neliniştită încercând să nu-l trezească pe Kit. Era obosită de atâta somn. Vântul încetase în cele din urmă, dar la plecare nu luase şi zăpada înapoi cu el. Kit reuşise să încropească o cină afară, la foc, dar nu o lăsase să iasă decât pentru necesităţi. Ea oricum nu-şi dorea să iasă din cort. Era foarte frig, iar albul imaculat din jur era mai degrabă periculos decât liniştitor.

Nămeţii erau destul de mari în unele zone ascunzând ramuri şi cioturi de copac ce constituiau adevărate capcane pentru glezne şi picioare a căror fracturare ar fi reprezentat un pericol mortal în asemenea împrejurări. Kit o pusese să-i promită că nu se va abate de la cărarea pe care o făcuse până la un pâlc de copaci. Aceste scurte excursii îi oferiseră un mic exemplu pentru ceea ce va însemna o deplasare de durată. Oftă adânc gândindu-se că exerciţiile yoga pe care în mod normal le făcea în fiecare zi ca şi plimbarea zilnică de trei mile o vor ajuta măcar să nu încetinească ritmul în care se va deplasa Kit. Ştia că el era îngrijorat, chiar dacă încerca să-i ascundă asta.

El n-o va părăsi, de asta era sigură, dar, gândindu-se cât de mult s-ar putea să-l încurce la drum, aproape că-şi dorea s-o facă.

În clipa când îi trecu acest gând prin cap rămase uluită. Toată viaţa îi fusese teamă să nu fie părăsită şi acum, în doar câteva ceasuri, ajunsese să cocheteze cu această idee ca într-o problemă de supravieţuire.

— Ce este, Noelle? o întrebă Kit cu blândeţe întorcându-se pe o parte ca să o vadă mai bine.

De-abia o zărea pe întuneric, dar îi simţea încordarea.

— Furtuna s-a oprit, cel puţin deocamdată.

Noelle se întoarse către el incapabilă să-l vadă, dar asta pe undeva o ajuta să-şi poată spune părerea mai uşor.

— Poate că ar fi mai uşor să mă laşi pe mine aici. Ai reuşi să te deplasezi mult mai repede fără mine.

Kit rămase nemişcat auzindu-i propunerea. Nici măcar nu-i trecuse prin cap că ea ar putea fi conştientă de faptul că lipsa, ei de experienţă le va încetini deplasarea.

— Nu.

— E cel mai inteligent lucru pe care l-ai putea face. Tu singur ai spus că nu-ţi trebuie decât câteva zile.

Kit ridică braţul sănătos şi o luă de gât.

— Taci din gură, prinţesă. Nu te las aici şi cu asta am terminat. Nu-mi pasă cât de inteligentă e propunerea ta. Te rog nici măcar să nu te mai gândeşti la aşa ceva de acum încolo.

Îi trase capul lângă al lui, astfel încât buzele aproape că li se atingeau.

— Sunt prietenul tău. Ţi-am promis. N-am să te părăsesc niciodată. Iar asta înseamnă şi în clipa de faţă.

Înainte ca ea să apuce să spună ceva, el îi acoperi gura cu buzele. Furia pe care o simţi datorită lipsei ei de încredere îl

îndemnă să-şi sporească dorinţa de a o asigura de contrariul. Simţi apoi că nu-şi mai poate desprinde gura de a ei căutând un răspuns pe care nu şi-l putea permite să-l ceară cu trupul.

Noelle scoase o exclamaţie simţind asaltul care venise din senin. Îi simţi furia şi dorinţa când limba lui îi mângâie delicat interiorul catifelat al gurii. Fără a-şi da seama ce face, îl luă de gât acceptându-i dorinţa pentru a scăpa de furie. Simţi că se topeşte lângă trupul lui, iar dorinţa creştea în ea cu fiecare mişcare pe care o făceau mâinile lui, focul izbucnise în plin ger. Focul din trupul lui Kit topea gheaţa din sufletul ei.

— Opreşte-mă, şopti el răguşit, dându-şi seama de pericol când furia i se potoli.

— Nu pot.

Ea îşi ridică fruntea atât cât să-l poată vedea pe întuneric.

— Vreau să te simt aproape.

— O să vreau mai mult decât să te strâng în braţe.

Kit ar fi vrut să ia această hotărâre în locul ei, dar ştia că n-o va face. Îl dureau zonele sensibile pe care un bărbat de vârsta lui trebuia să ştie că nu trebuie să le stârnească dacă nu avea intenţia de a merge până la capăt. Dar, indiferent de durere, suferinţa ei era şi mai mare, iar el nu avea intenţia să i-o sporească.

Ea închise ochii înghiţindu-şi vorbele nerostite şi ca să nu mai vadă flacăra ochilor lui verzi care nu-i putea oferi decât promisiuni lipsite de garanţie şi riscuri. Pustietatea pe care o simţea în suflet ameninţa să o copleşească. Se luptă cu teama de viitor, deşi balanţa înclina către dorinţa fierbinte pe care o simţea acum. Când deschise ochii ca să-i răspundă, el îi acoperi gura cu palma.

— Nu. Indiferent ce-ai hotărât, păstrează-ţi părerea. Pericolul aţâtă simţurile şi face ca irealul să devină realitate. Aşteaptă să ne întoarcem la civilizaţie. Atunci ai să alegi ce vrei.

Ea clătină din cap atingându-i palma cu buzele.

— Nu, 0 respinse el zâmbind, deşi ar fi preferat s-o strângă la piept bucurându-se de ceea ce se părea că ea era pregătită să-i ofere.

Îşi muşcă degetele uşor.

— Fii prietena mea şi lasă-mă să-ţi fiu şi eu prieten. E mai bine pentru amândoi în clipa de faţă.

Capitolul 8

Noelle îl privi pe Kit cum îşi pune cureaua rucsacului întâi pe umărul care-l durea. În graba ei când plecase de la avion, uitase să ia cele două rucsacuri, din care unul zăcea acum la picioarele ei.

— Poate că ar trebui să te mai odihneşti o zi, zise Noelle încercând să-şi ascundă îngrijorarea care o stăpânea. Spuneai că avem suficientă hrană.

Kit aşeză curelele pe umeri într-o poziţie mai confortabilă, apoi se uită la ea.

— Ne asumăm un risc prea mare. Nu putem fi siguri de vreme. Şi fără un radio care să ne informeze despre prognoza meteorologică, e riscant să mai rămânem. Şi pe urmă nici nu mă doare decât când râd.

Kit veni către ea şi-i ridică rucsacul care era mult mai uşor decât al lui. Braţul lui nerefăcut complet încă protestă dureros, dar el ignoră durerea ştiind din experienţă că de acum înainte se afla în afara oricărui pericol.

— Acum e rândul tău.

Noelle clătină din cap, fiind inutil să mai protesteze, începea să-l cunoască suficient pe acest om ca să ştie că în spatele blândeţii cu care obişnuia să o trateze exista o voinţă de fier. Se

întoarse cu spatele la el ca să-l ajute să-i pună rucsacul.

Era mai confortabil decât se aşteptase.

— E bine? a întrebă, privind-o în timp ce făcea câţiva paşi de probă.

Noelle încuviinţă, mulţumită că se putea descurca cu greutatea din spinare.

— Nu-i rău.

El privi în jur ca să se asigure că nu uitaseră nimic. Satisfăcut, îi făcu semn către cărarea îngustă pe care deja o făcuse când urcase pe colină la revărsatul zorilor.

— Haide. După ce trecem dincolo, o iau eu înainte. Să stai în spatele meu şi dacă am să cad undeva nu te repezi să mă prinzi. Greutatea mea o să te tragă în jos şi pe tine. Foloseşte frânghia după cum te-am învăţat şi nu uita s-o legi de ceva solid. Să nu-ţi foloseşti propriul corp drept contragreutate.

Ea îi zâmbi aminitindu-şi instrucţiunile cu care o bătuse la cap pe când se treziseră dimineaţă.

— Te-am auzit de primele trei ori, îi aminti ea.

El îi cuprinse bărbia în palmă privind-o în ochi. Până acum se aflaseră relativ în siguranţă în acest loc. Zona pe care urmau să o parcurgă putea ascunde însă tot felul de pericole.

— Vorbesc serios, Noelle. Este multă zăpadă în această regiune pe care urmează să o traversăm. Ca să nu mai vorbim şi despre terenul accidentat. Orice se poate întâmpla. Nu minimalizez eforturile pe care le-ai făcut până acum, dar un novice rămâne un novice, indiferent de gen şi de mediul din care provine.

Noelle nu-i îndepărtă mâna. Trecuse de faza în care să-i mai poată refuza ceva lui Kit. Îi vedea teama şi îngrijorarea şi ar fi vrut să-l ajute să uite de ele.

— Am să-ţi urmez sfaturile. Ţi-am promis şi ştii bine că mă ţin

de cuvânt.

El îi cercetă chipul şi nu descoperi nimic altceva decât inteligenţă şi o hotărâre de a reuşi la fel de puternică ca şi a lui. Nu exista nimic din acel aer vag pe care ajunsese să-l cunoască atât de bine şi oftă uşurat. Avea nevoie de ea. Aici în lumea reală, alături de el în zilele care urmau să le parcurgă pentru a se întoarce la civilizaţie. O trase aproape şi respiraţiile li se contopiră într-un abur alb din cauza gerului.

— Nu vreau să păţeşti ceva.

Îi atinse obrazul cu mânuşa.

— Sunt alături de tine. Vom avea grijă unul de altul.

Afirmaţia simplă îl impresiona pe Kit. Clătină din cap necăjit că nu dispunea de timpul necesar pentru a-i explica lui Noelle cât de mult ajunsese să însemne pentru el prin devotamentul, curajul şi sinceritatea de care dădea dovadă. Toate acestea erau o surpriză enormă pentru el care la început se mulţumise cu imaginea prinţesei ce privea lumea prin ochii ei visători.

— Ai un talent deosebit de a alege momentul potrivit în care să-ţi exprimi încrederea în mine. Eu nu pot controla nici vremea nici terenul.

Ea zâmbi uşor.

— De data asta nu-ţi mai cer garanţii.

El crezuse că încrederea pe care ea i-o acorda era prea mult. Dar zâmbetul şi certitudinea că vor reuşi ce se oglindeau în ochii aceia violeţi îl făceau să capete el însuşi încredere în succesul misiunii pe care şi-o asumaseră. Se aplecă şi o sărută uşor, împărtăşindu-i emoţiie pe care îşi promisese că şi le va ţine în frâu până când va sosi momentul potrivit. Ea îl întâmpină cu buze calde, umede şi nerăbdătoare atât de dulce, încât aproape că-şi pierdu cumpătul gustând din dulceaţa atât de rară a gurii ei. O strânse la

piept, lipindu-i trupul de al lui şi simţind cum îl străbate dorinţa ca un fluviu de foc.

Cu mari eforturi reuşi să-şi menţină îmbrăţişarea blândă şi sărutul delicat fără a ceda dorinţei arzătoare care-l mistuia.

Când îşi ridică fruntea văzu aceeaşi nestăvilită dorinţă oglindită în ochii violeţi ce străluceau privindu-l. Tentaţia era mare. Alături de Noelle ar fi fost uşor să uite de tot şi de toate în această sălbăticie imaculată ce-i înconjura. Trupul îi cerea cu patos această împlinire. Conştientiza dorinţa şi durerea neîmplinirii transformându-le într-un gând concret şi cumpănind ceea ce ar putea realiza în această clipă. Momentul nu era potrivit. Chinul îi dispăru, iar tensiunea din corp îi dispăru şi ea.

— Haide, prinţesă. Oricât de mult mi-aş dori să-ţi ofer o caleaşcă, singurul lucru pe care-l avem la dispoziţie sunt picioarele noastre.

Glasul lui era mai aspru decât de obicei, iar ecoul cuvintelor se lovi de stâncile din jur. Se mai uită o dată în ochii ei apoi îi dădu drumul.

Se întoarse şi porni la drum prin zăpada ce căzuse din abundenţă de când avusese loc prăbuşirea avionului.

Noelle îl urmă, respectându-i instrucţiunile, la început mai stângace din cauza greutăţii neobişnuite. Dar învăţă repede imitând mersul lui Kit şi după câteva clipe intră în ritm.

În spatele lor de-abia dacă se zărea epava argintie a avionului care reuşise totuşi să-i aducă în siguranţă pe pământ. Deja mama natură îl ţinea la pieptul ei, acoperindu-i cu o pătură groasă de nea. Un vânt uşor foşni printre ramurile copacilor parcă încercând să le şteargă urmele ce se îndreptau către sud. În faţa lor erau necunoscutul şi cei care-i iubeau aşteptându-i cu teamă şi îngrijorare.

— Mai ai vreo veste? zise Lorraine aşezându-se pe scaunul din faţa biroului soţului ei.

În lumina din încăpere se observau cu uşurinţă urmele îngrijorării şi tensiunii ce săpaseră riduri adânci pe chipul ei.

Geoffrey clătină din cap arătând la fel de răvăşit din cauza acestei aşteptări interminabile.

— Nu. Avioanele care cercetează zona n-au descoperit încă nicio urmă. Cel puţin deocamdată vremea s-a mai potolit.

— Însă a nins mult, murmură neliniştită Lorraine, frângându-şi mâinile în poală.

Silke veni alături de mama ei, cuprinzându-i umerii.

— S-a anunţat totuşi vreme frumoasă în următoarele douăzeci şi patru de ore. E o veste bună.

Aruncă discret o privire către Killian cerându-i să-i vină în ajutor.

Darian însă le-o luă înainte. Veni în faţa lui Lorraine şi se lăsă pe vine în faţa ei privind-o în ochi.

— Am luat legătura cu două echipe de salvamontişti din zonă. Vor acoperi o suprafaţă apreciabilă de pădure unde avioanele de cercetare nu pot zări mare lucru. Căutarea nu va fi atât de rapidă, dar avem siguranţa că va fi amănunţită.

Lorraine îi cuprinse mâinile privind în ochii aceia care păreau parcă prea vârstnici ca să-i aparţină unui bărbat atât de frumos şi de tânăr care avea toate avantajele unei poziţii şi ale unei averi considerabile.

— Crezi că mai sunt încă în viaţă?

Toată lumea din încăpere îşi ţinu respiraţia. Darian zâmbi uşor ducând mâna străbătută de vene albastre la buze în timp ce o privea în ochi.

— Cred că fetele tale au fost alese de o doamnă deosebită. Trecuturile lor sunt adevărate orori pe care majoritatea dintre noi abia dacă şi le pot imagina. Nu cred că vieţile lor au fost salvate doar ca să fie pierdute aiurea, fără ca să se întâmple ceva bun chiar şi în urma unui accident de avion ca acesta. Silke s-a regăsit pe ea însăşi. La fel Caprice şi Leora. Acum este rândul lui Noelle. Nu cred că la capătul căutării noastre se află moartea. Nu cred că intervenţia ta în vieţile lor a fost sau va fi cauza a ceea ce se întâmplă. Cred doar că tu i-ai deschis o uşă pe unde ea a ales să iasă ca să-şi găsească destinul.

Cu disperare, Lorraine dorea să-l creadă.

— Cum de poţi fi atât de sigur?

El ridică din umeri şi-i dădu drumul la mână.

— Am trăit şi am văzut prea multe până acum ca să nu ştiu că există o lege a naturii care se aplică de fiecare dată. Destinul trebuie îndeplinit sau renegat. Noelle a ales să nu şi-l renege la fel ca şi celelalte fiice ale tale.

Se ridică fără zgomot şi se întoarse la locul lui alături de Caprice.

Ea îl luă de mână zâmbindu-i visătoare.

Faptul că era însărcinată o făcea să nu-şi poată stăpâni emoţiile atât de bine ca toţi din jur. Dar nu-şi făcea probleme. Dare o învăţase că emoţiile nu sunt un semn de slăbiciune, că iubirea înseamnă şi suferinţă, iar bucuria şi durere.

— Sunt de acord, mamă, şopti ea răguşit.

Privi în jur şi-i văzu pe toţi încuviinţând la rândul lor.

Silke îşi stăpâni propria teamă şi se sili să zâmbească. Niciodată nu încercase senzaţia că rolul de persoană optimistă nu i se mai potriveşte, ea care până atunci ar fi putut să cânte şi când Roma era mistuită de flăcări.

— Eu, una, cred că e timpul să începem să împodobim bradul pe care l-au cumpărat ieri Dare şi Caprice. Având în vedere că are cel puţin patru metri înălţime o să ne ia ceva timp până îl facem.

O luă de braţ pe mama ei şi o ridică în picioare.

— Haide, tu poţi să ne supraveghezi, iar Killian o să taie ramurile în plus. Tată, tu să nu te apropii de lumini. Caprice poate să prindă şnuruleţe la globuri.

Killian ridică o sprânceană către soţia lui.

— Vai, Silke, abia acum văd că tu ai talente ascunse, nu-mi aduc aminte să te fi văzut vreodată până acum dirijând pe toată lumea.

Ea îi zâmbi în ciuda îngrijorării ce i se strecurase în suflet şi-i conduse pe toţi afară din cameră.

Noelle încerca să respire cu grijă simţind dificultatea fiecărui pas pe care îl făcea. Chiar şi cu Kit care-i croia drum prin zăpadă, efortul de a se deplasa era foarte dificil. Zăpada arăta moale şi pufoasă la prima vedere, dar fiecare pas era greu.

Privi în jos concentrându-se asupra ritmului, hotărâtă să nu-şi slăbească eforturile.

Kit ducea în spate cea mai mare parte a bagajelor deşi avea umărul bolnav şi tot el era cel care făcea pârtie. Nu suporta să-l dezamăgească cerându-i să facă o pauză în care să-şi odihnească trupul neobişnuit cu asemenea efort. Brusc se împiedică de ceva tare, dar nu apucă să cadă pentru că două braţe puternice o ţinură pe loc.

— O să ne odihnim puţin, zise Kit încet, ridicându-i bărbia ca să-i studieze chipul.

Simţi că i se rupe sufletul văzând cât de obosită era. Chiar, dacă la început mersese mai încet, în ultimele câteva ceasuri

mărise ritmul, gândindu-se să profite la maximum de vremea bună.

— Mă simt bine, protestă Noelle încercând să vorbească mai convingător faţă de modul în care se simţea.

— Poate că da, dar eu sunt obosit şi mi-e foame. O conduse către o mică poieniţă aflată la câţiva metri de ei. Zăpada era mai mică aici şi câţiva bolovani aflaţi în preajmă puteau ţine loc de scaune.

— Scoate-ţi rucsacul cât fac eu focul. Abia aştept să beau o cafea.

— Atunci eu am să adun nişte lemne.

— Ai grijă să fie crengi subţiri sau surcele.

Ea încuviinţă, scoţându-şi rucsacul. Se strâmbă când îşi simţi muşchii ce protestau dureros împotriva efortului la care fuseseră supuşi.

Când reuşi să adune o grămăjoară de lemne, Kit deja făcuse focul. Oftă uşor văzându-l. Când zărea un foc avea o senzaţie plăcută de căldură în corp chiar înainte de a-i simţi temperatura.

— Ajunge? îl întrebă ea apropiindu-se.

El zâmbi aprobator, admirând-o pentru încăpăţânarea cu care voia să-şi aducă propria contribuţie la munca pe care o desfăşurau împreună.

— Poate că până la urmă nici nu ai nevoie să participi la un curs de supravieţuire.

Ea lăsă lemnele jos cu grijă, apoi se aşeză pe un bolovan lângă foc.

— Ei, măcar am învăţat cum să gătesc aici. Băgă mâna în rucsac şi scoase hrana uscată şi cafeaua, precum şi tacâmurile necesare.

Kit luă crăticioarele.

— Aduc eu zăpada pentru topit.

Noelle studie conţinutul pachetelor gândindu-se cu nostalgie la o friptură, apoi se strâmbă.

— De un lucru sunt sigură. Nu cred că mă voi mai apropia prea curând de o cratiţă cu mâncare gătită.

El râse văzându-i grimasa caraghioasă de pe faţă.

În ciuda condiţiilor vitrege, Noelle nu se plânsese până acum niciodată.

— Să-ţi spun ceva, când o să ne întoarcem, o să-ţi ofer o masă aşa cum n-ai mai mâncat niciodată. Ştiu eu un loc unde…

Noelle gemu întrerupându-l.

— N-o să-ţi spun de câte ori am auzit aşa ceva până acum şi cât de mult am regretat de fiecare dată.

În timp ce-i răspundea, Noelle se apucă să pregătească prânzul, în timp ce Kit se ocupa de cafea.

— N-ai să regreţi, îţi promit.

Ea îi aruncă o privire iute râzând de expresia lui serioasă de pe chip, ce nu se potrivea însă cu zâmbetul ironic din priviri.

— Bine, prietene, am să te las să-mi arăţi acest loc al tău, dar ai face bine să te asiguri că e la nivelul publicităţii pe care i-o faci.

— Îţi garantez că aşa va fi.

Noelle clătină din cap concentrându-se asupra pregătirilor de prânz. Era obosită. Muşchii îi înţepeniseră din cauza efortului de a merge atâtea ceasuri prin zăpadă cărând şi un rucsac în spate. Bănuia că mâine se va simţi şi mai rău. Dar deocamdată o îngrijora partea a doua a călătoriei pe care o mai aveau de făcut astăzi. Dacă el continua să menţină ritmul alert pe care-l impusese, Noelle se îndoia că se va mai putea ţine după el. Dorinţa de a merge repede nu avea nimic de a face cu mândria. Voia doar să nu cumva din pricina ei să păţească vreun necaz pe drum care să le întârzie deplasarea. Kit se aşeză pe un bolovan lângă ea şi-şi întinse

mâinile către foc ca să se încălzească.

— E aproape gata?

Ea încuviinţă mestecând în mâncare.

— Atât cât se poate.

El îi dădu farfuriile pe rând.

— O să mergem mai încet după aceea, murmură el în timp ce mânca. Am accelerat ritmul azi dimineaţă pentru că nu eram sigur cât va ţine vremea cu noi. Dar am mers ceva până acum.

Noelle mânca încet, savurând mâncarea în timp ce-l asculta.

— Eşti sigur că n-o faci din cauza mea?

El îşi ridică fruntea aţintindu-şi ochii asupra ei. Din nou observă hotărârea care-i scotea în evidenţă oboseala ce-i cuprinsese deja trupul fragil.

— Oricum tu nu poţi merge prea repede, îi zise el fără menajamente şi fără a încerca să-i împrăştie temerile sau s-o convingă de contrariul. Nu ne ajută cu nimic dacă ne obosim prea tare în prima zi.

Noelle îi cântări cuvintele, tonul şi privirea din ochi. Totul putea fi o minciună, dar ea era convinsă că el nu-i spusese decât adevărul.

— Nu încă, aprobă ea încet.

Dacă el putea fi sincer, la fel putea şi ea.

Kit puse jos farfuria acordându-i întreaga atenţie.

— Poate că pe o altă femeie aş fi cocoloşit-o. În tine însă am avut încredere că ai să reuşeşti să te ţii după mine şi ai reuşit. Ştiu foarte bine că nu eşti obişnuită cu aşa ceva. Dar asta nu înseamnă că o să te tratez de parcă ai fi complet lipsită de puteri. De fapt cred că am procedat exact invers.

Când termină de rostit ultimele cuvinte o făcu pe un ton aspru din cauza iritării care-l cuprinsese pentru faptul că ea era

incapabilă să priceapă ceea ce era în stare să facă, lucru atât de vizibil pentru el.

Noelle îi studie chipul cu trăsături aspre şi linia dură a buzelor. Brusc îi veni să râdă şi reuşi să-i descreţească fruntea cu remarca ei.

— Bine, recunosc că mi-am făcut datoria.

Ochii lui se îngustară văzându-i reacţia şi colţurile gurii i se încreţiră uşor.

— Văd că ai o părere foarte bună despre tine.

Ea râse şi ecoul hohotelor ei străbătu copacii din jur.

— Nu chiar. Numai că tu te porţi altfel decât ceilalţi. Nu sunt obişnuită cu asta.

Amuzamentul dispăru odată cu mărturisirea ei.

De fiecare dată când îşi amintea cum fusese viaţa ei înainte, Kit simţea nevoia să lovească imediat ceva. Deşi nu avea dreptul s-o facă şi ştia foarte bine acest lucru, Kit nu rezistă şi-i zise:

— Te-ai fi putut obişnui dacă ai fi lăsat familia care te-a adoptat să te vadă aşa cum m-ai lăsat pe mine, îi sugeră el cu glas scăzut.

O privi printre gene, curios să vadă cum primeşte comentariul lui. Chipul ei gânditor îi confirma că nu greşise riscând să-i dea acest sfat. Deocamdată nu-i putea cere mai mult.

— Mănâncă, prinţesă. Chiar dacă o să mergem mai încet mai avem încă drum lung şi terenul e mai accidentat de-acum înainte.

El îşi luă farfuria, continuând să mănânce. Noelle duse din nou lingura la gură, reflectând asupra sfatului lui de a-i lăsa şi pe alţii să pătrundă în lumea ei.

Ideea nu o părăsi toată după-amiaza. Urmărea în faţa ei silueta lui Kit, care continua să înainteze, iar sfatul lui îi răsuna în minte mereu, în timp ce kilometri de drum se întindeau dureros în

faţa ei. Kit nu minţise în privinţa terenului. Acum urcau mereu şi drumul era mult mai greu decât de dimineaţă. Respira cu mare greutate, spre deosebire de începutul călătoriei deşi până acum Kit făcuse două pauze pentru odihnă. Rucsacul din spate parcă se îngreunase şi el îngrijorător de mult.

Deodată piciorul i se agăţă într-un ciot de copac şi căzu pe burtă scoţând un strigăt. Kit se întoarse, încercă s-o prindă, dar ea fu mai iute. Căzu cât era de înaltă cu faţa în jos, fără să se rănească, dar cu suficientă forţă cât să-şi piardă răsuflarea.

— Noelle! strigă Kit aplecându-se într-un genunchi deasupra ei, ridicând-o şi întorcând-o pe spate.

Îşi scoase mânuşa cu dinţii şi-i îndepărtă zăpada de pe faţă.

— Ai păţit ceva? o întrebă el îngrijorat.

Ea scuipă zăpada care-i intrase în gură, apoi se şterse pe faţă. Dacă n-ar fi fost atât de obosită poate s-ar fi simţit stingherită.

— Cred că nu. Numai că mă simt ca o idioată.

Încercă să se ridice.

— Nu te mişca. Stai să văd întâi dacă totul e în ordine.

Îi întinse încet picioarele să vadă dacă n-o doare ceva. Scoase un oftat de uşurare văzând că n-a păţit nimic, în afară de faptul că-şi simţea atinsă propria demnitate.

— Bine, acum poţi să te ridici.

O susţinu de mijloc, iar, ea se ridică în capul oaselor.

— Hai să ne mai odihnim puţin.

El privi în jur pentru a găsi un loc potrivit pentru o scurtă pauză.

Ea clătină din cap.

— Nu. N-a trecut nici măcar o oră de când ne-am oprit ultima dată.

El se uită la ea încruntat de refuzul ei. Chiar dacă-i admira

tăria sufletească, începuse să-l cam irite acest exces de zel. N-avea nicio putere de a face ca drumul să devină mai uşor, aşa că nu-i mai trebuia pe deasupra şi încăpăţânarea ei de a continua să meargă cu orice preţ. Pericolul era prea mare.

— De unde ştii? Doar nu ai ceas.

— Pur şi simplu ştiu.

Se ridică cu grijă în picioare uşurată să constate că nu păţise nimic.

— Mă simt bine, zău.

Se uită în jos la el. Razele soarelui îi subliniau puterea şi îngrijorarea ce i se citeau în ochi. Încercă să le ignore, dar nu reuşi.

Cu fiecare oră care trecea, el îi pătrundea şi mai adânc în suflet. Îi cunoştea fiecare inflexiune a vocii şi-şi putea da seama de starea lui de spirit oricât ar fi încercat să şi-o ascundă. Şi asta cu atât mai mult cu cât ochii lui verzi erau adevărate oglinzi ale sufletului.

Atingerea mâinilor lui era o plăcere interzisă în acesta perioadă de timp care-i despărţea de capătul călătoriei unde se puteau considera în siguranţă.

— Mai avem vreo două ceasuri până când se înnoptează, zise ea, revenind asupra problemei cu care se confruntau.

— Eşti obosită. Extenuarea te face să devii stângace.

Noelle se hotărî să se înfurie. El nu avea de gând să renunţe dacă ea nu făcea ceva care să-i distragă atenţia.

— Nu sunt stângace. Pur şi simplu nu am văzut afurisitul ăla de ciot. Era îngropat în zăpadă, se răsti ea, încercând să-l păcălească prin izbucnirea ei temperamentală.

Kit se ridică mai repede decât o făcuse Noelle. Se uită urât la ea, abia abţinându-se să n-o scuture ca să-i bage minţile în capul

acela frumos.

— Ţi-am zis să calci pe urmele mele. N-are rost să merg eu înainte ca să fac cărare din moment ce tu nu o foloseşti.

Ea deschise gura să protesteze, dar el o opri cu un sărut.

Kit îi citi intenţia şi aceasta era exact picătura de care avea nevoie ca să-şi piardă controlul. Nu mai gândi ci doar reacţionă, apucând-o de umeri şi trăgând-o la pieptul lui. Îi cuprinse buzele întredeschise cu lăcomie, gustând din dulceaţa lor ascunsă. Timp de o clipă simţi focul mistuitor care ardea între ei. Noelle îl întâmpină cu aceeaşi pasiune, cuprinzându-l cu mâinile de gât şi trăgându-l spre ea. Kit o îmbrăţişa strâns, savurându-i dulceaţa gurii în voie, astfel încât niciun locşor nu rămase neatins de posesivitatea lui.

Ea gemu răguşit sprijinindu-se de el. Dacă n-ar fi scos acel sunet poate că el ar fi mai rămas încă mult timp cu iluzia că se aflau într-un loc şi într-un moment potrivit. Însă aşa, raţiunea îl readuse la realitate, îşi ridică fruntea respirând mai greu decât o făcuse toată ziua. Dorinţa era o stăpână lacomă hotărâtă să câştige bătălia de azi profitând de fiecare pas pe care-l făcea această femeie curajoasă şi de fiecare zâmbet care strălucea în ochii uimitori încercănaţi de oboseală ai lui Noelle.

— Şi eu sunt la fel de obosit ca tine. Umărul mă doare cumplit, iar pantofii ăştia nu-s făcuţi pentru urcuşul pe munte aşa că şi picioarele mă dor la fel de tare. Cred că am la călcâie deja băşici cât roata carului de mari. Vreau să mă odihnesc, rosti el sincer, încercând să-şi explice astfel gestul pe care-l făcuse mai devreme.

O scutură uşor cu braţul sănătos.

Noelle închise ochii înţelegând adevărul pe care l-ar fi putut vedea şi ea dacă nu ar fi fost atât de concentrată asupra propriei

persoane.

— Mă descurcam mult mai bine când nu trebuia să fac faţă lumii reale, murmură ea lăsându-şi capul pe umărul lui şi relaxându-şi trupul obosit sprijinindu-se de el parcă locul ei ar fi fost aici de când lumea.

Oftă adânc.

— Am fost atât de îngrijorată că n-am să pot ţine pasul cu tine încât am uitat de umărul tău.

Kit o cuprinse cu mâna dreaptă de ceafă strecurându-şi degetele pe sub căciuliţa roşie de pe capul ei.

— Nu-ţi mai adăuga acum şi păcatul vinovăţiei la celelalte pe care ţi le imaginezi că le ai.

Râsul ei încet îi încorda simţurile. Degetele îşi întăriră strânsoarea în buclele mătăsoase ale părului pe care nu-l putea vedea şi-şi sprijini obrazul de creştetul ei.

Noelle îi simţi căldura trupului prin haine. Pădurea din jurul lor era tăcută de parcă ar fi înţeles că trebuie să le ofere linişte şi pace acestor făpturi omeneşti aflate în mijlocul ei măcar pentru câteva clipe. Noelle se cuibări şi mai aproape de pieptul lui, atentă să nu-l lovească la umăr.

— Să nu adormi. N-am putere să te car în braţe.

Ea zâmbi la pieptul lui.

— Spune-mi că vom instala cortul în curând.

Ridică obosită privirea către el.

Kit privi în jur, căutând un loc potrivit. Alesese cea mai joasă dintre coline pentru a o traversa, dar chiar şi aceasta era mult mai înaltă decât şi-ar fi dorit. În cele din urmă ochii i se opriră asupra unei mici crăpături aflată pe la jumătatea dealului.

Se întoarse către Noelle şi văzu că şi ea privea în aceeaşi direcţie.

— Chiar crezi că poţi să ajungi până acolo? o întrebă el arătând către intrândul întunecat de pe coasta muntelui.

Noelle îşi muşcă buzele văzând o cărare cotită ce ducea către locul indicat de el. Ca să ajungă, trebuiau să păstreze o distanţă egală aproape atât la stânga cât şi la dreapta.

— Dacă tu crezi că acolo trebuie să ajungem atunci pot, spuse ea mai mult hotărâtă decât încrezătoare în propriile ei forţe.

Kit o îmbrăţişa scurt privind-o aprobator şi admirativ.

— Bravo, prinţesă. Sângele albastru nu se dezminte.

Ea se strâmbă încreţindu-şi nasul.

— Ba eu cred că asta-i o dovadă de neghiobie.

El o sărută uşor, zăbovind asupra buzei inferioare de parcă ar fi vrut s-o mângâie pentru că ea şi-o muşcase mai devreme.

— Deocamdată cu n-am găsit la tine nicio dovadă de slăbiciune.

Îi dădu drumul şi porni pe cărare înainte ca Noelle să-i mai spună ceva. Simţindu-se revitalizată de cuvintele şi atingerea lui, Noelle nu-şi mai folosi energia ca să vorbească. O păstră pentru că mai aveau încă de suit un munte înainte de a o încheia acesta zi de deplasare.

Capitolul 9

— Vreo veste?

Dare îşi cuprinse soţia în braţe strângând-o uşor la piept. Orele de aşteptare îşi puseseră amprenta asupra lor.

— Nu. Nici avioanele şi nici echipele de la sol n-au descoperit însă nimic.

Caprice îşi îngropa fata la pieptul lui.

— Mi-e atât de teamă, mărturisi ea disperată. O văd pe mama

cum devine din ce în ce mai tăcută şi mai îngrijorată pe zi ce trece. Silke e singura care o poate face să vorbească. Tot timpul se învârteşte prin casă şi tresare violent ori de câte ori sună telefonul. Iar acum şi presa a prins de veste.

Se scutură înfiorată.

— Singurul lucru bun în povestea asta este că ai reuşit să-i convingi pe Max şi pe Leora să rămână în Bermude.

— O clipă am crezut că n-am să reuşesc. Max e foarte încăpăţânat când e vorba de soţia lui. Leora voia să vină, aşa, că el era gata să răstoarne pământul ca s-o aducă, indiferent de consecinţe.

— Ai avut dreptate. Aici n-aveau ce să facă, iar mama şi aşa se simte destul de vinovată. Dacă le întrerupea luna de miere nu s-ar fi simţit deloc mai bine, dimpotrivă.

Ridică ochii către el.

— Ţi-am zis cât de mult îţi apreciez gestul de a le trimite avionul tău în Bermude în caz că vor să vină imediat acasă? Şi tata cred că s-ar fi gândit la asta, dar…

Braţele lui Dare o cuprinseră mai strâns şi-i întrerupse mulţumirile cu un sărut blând.

— Aş fi vrut să te ajut mai mult pe tine şi pe familia ta, murmură el răguşit sprijinindu-şi fruntea de creştetul ei.

Caprice îi cuprinse obrazul în palmă.

— Tu eşti cel care s-a gândit la echipele de salvamontişti.

Tăcu o clipă apoi izbucni:

— Dar au trecut patru zile de atunci.

În ochii lui Dare apăru îngrijorarea.

— Ştiu, iubito, ştiu.

O legănă încet, trist că nu-i poate oferi decât mângâierea şi dragostea lui.

Caprice închise ochii încercând să-şi păstreze optimismul, deşi simţea cum o părăseşte încrederea cu fiecare ceas care trecea, iar ei nu aveau nicio veste despre Noelle. Deodată se auzi un ciocănit uşor în uşă care o făcu să tresară.

— Intră, strigă Dare, fără a-i da drumul lui Caprice.

Silke deschise uşa imediat repezindu-se înăuntru.

— Au găsit avionul, dar nu-i nimeni înăuntru, îi anunţă ea pe un ton de uşurare amestecată cu teamă.

— Cine l-a găsit? întrebă Dare luând o mână de pe umerii lui Caprice şi împingând-o uşurel cu cealaltă către Silke.

— O echipă de salvamontişti. Chiar în acest moment Killian vorbeşte la telefon cu unul dintre coordonatorii echipei.

Caprice îşi retrase mâna dintr-a lui.

— Du-te. Vin şi eu imediat, îi spuse ea nerăbdătoare, ştiind că datorită sarcinii înaintate cobora destul de greu pe scări.

Dare încuviinţă ieşind repede din încăpere. Silke o luă de braţ pe Caprice.

— Nu trebuie… vru Caprice să obiecteze.

— Eşti sigură? Mie îmi tremură genunchii atât tare încât cred că eu am să mă sprijin mai mult de tine.

Întinse mâna care-i tremura uşor.

— Vezi?

Caprice cunoştea acest sentiment. Împreună se îndreptară către scări.

— Cum a primit mama vestea?

— Plânge de cred că n-o să se mai oprească, zise Silke.

Coborâră încet pe scări, apoi intrară grăbite în biroul unde Killian vorbea la telefon. Lorraine stătea pe canapea cu capul pe umărul lui Geoffrey, iar suspinele ei se auzeau în liniştea ce se instalase printre întrebările lui Killian. Dare se afla chiar în spatele

lui Killian cu tot corpul încordat.

În cele din urmă Killian puse receptorul în furcă şi se întoarse către ei.

— Echipa de salvamontişti a descoperit avionul pe la zece azi-dimineaţă. Motivul pentru care avioanele de recunoaştere nu l-au putut repera este faptul că s-a prăbuşit chiar în mijlocul unei păduri de brazi. N-au găsit pe nimeni acolo şi nici urme care să arate că Noelle sau Kit au fost grav răniţi. Era puţin sânge pe locul pilotului, dar nu mult. Pentru că a nins atât de mult în zona aceea, echipa n-a descoperit mare lucru în afară de faptul că s-ar putea ca ei să fi rămas acolo cel puţin o noapte la o oarecare distanţă de avion.

— Unde sunt? întrebă Capriee.

— Se pare că au hotărât să plece la drum singuri. Vestea bună e că se află la mai puţin de cincizeci de mile distanţă de cea mai apropiată localitate.

— Asta presupunând că Banyon ştie unde se află, zise Silke încet, trăgând cu coada ochiului către mama ei.

Killian înţelese aluzia, dar nu insistă. Lui Lorraine îi venea şi aşa destul de greu să suporte situaţia nou apărută.

— Care-i vestea proastă? întrebă Geoffrey încet.

Lorraine îşi ridică ochii către ei îngrijorată, tristă.

— Zona care-i desparte de civilizaţie nu e prea accesibilă. Deja s-a anunţat din nou o înrăutăţire a vremii. Există şansa ca acest front atmosferic să-i ocolească, dar nimeni nu-şi pune prea mari speranţe în asta.

— Oh, nu, Doamne, ai milă!

Lorraine îl strânse de mână pe Geoffrey cu privirea aţintită asupra lui Killian.

Killian continuă, dorind să-i abată gândurile lui Lorraine de la

vremea pe care nimeni nu o putea controla.

— Echipa de salvamontişti va face tot ce-i stă în putinţă să-i găsească. Din moment ce sunt călare s-ar putea să-i ajungă din urmă.

Dare se uită la Killian îngustându-şi privirea. Killian îl privi şi el înţelegându-se amândoi din ochi. Amândoi ştiau că într-o regiune muntoasă caii nu sunt de prea mare ajutor. Mai degrabă se putea ajunge oriunde pe jos.

— Deci aşteptăm în continuare, zise Silke.

Killian îi aruncă o privire, dându-şi seama că şi ea se gândea la acelaşi lucru.

— Aşteptăm. N-avem altceva de făcut. Dar măcar acum ştim că n-au păţit nimic grav la aterizare şi că se simt destul de bine din moment ce-au pornit la drum.

Caprice se aşeză pe canapea luând mâna mamei ei.

— Mie mi-ar prinde bine un somn de după-a-miază. Ce-ar fi să vii şi tu cu mine? Bărbaţii ne vor anunţa imediat ce Noelle şi Kit vor fi găsiţi.

Lorraine privi tristă la Caprice.

— Crezi că-i vor găsi?

Brusc scoase un mic hohot de râs dându-şi seama de întrebare.

— Iertaţi-mă. Mereu vă întreb pe fiecare acelaşi lucru.

Caprice de-abia reuşi să nu reacţioneze văzând această nouă izbucnire a mamei sale. Era limpede că Lorraine se afla la capătul puterilor.

— L-ai auzit doar pe Killian. N-au păţit nimic când avionul s-a prăbuşit şi se simt destul de bine din moment ce au avut curaj să pornească singuri spre casă. Iar acum avem un indiciu şi echipa fiind călare se poate deplasa mai repede. Ai să vezi că-i vor găsi.

Lorraine o privi o clipă cu ochii lipsiţi de expresie. Apoi încuviinţă dând din cap obosită.

— Vin cu tine, şopti ea.

Noelle privi intrândul întunecos de pe coasta muntelui muşcându-şi buzele în timp ce-l aştepta pe Kit să apară dinăuntru. El refuzase s-o lase să intre până când nu verifica el dacă grota nu era adăpostul vreunor animale sălbatice. Secundele deveniră minute în timp ce ea stătea cu ochii pironiţi asupra intrării pe unde dispăruse el.

Deodată el apăru în prag.

— Haide. Putem intra.

Noelle se îndreptă încet către el, atentă pe unde calcă pentru că povârnişul muntelui se afla foarte aproape. Kit o luă de mână când ajunse lângă el.

— E mai mare decât am crezut, murmură ea când intră înăuntru.

Nu prea vedea mare lucru din cauza întunericului, dar ceea ce zărea datorită luminii, de afară semăna cu un hotel rustic faţă de ceea ce era afară.

— Are câţiva metri adâncime, zise Kit ajutând-o să-şi scoată rucsacul.

Al lui se afla deja jos lângă perete aproape de intrare.

— Măcar în seara asta nu mai trebuie să ridicăm cortul.

O împinse încet către un bolovan aflat în apropierea rucsacului lui. Nu voia ca ea să-şi dea seama, dar el era îngrijorat. Nu-i plăcea epuizarea care se citea lesne pe chipul ei şi atitudinea aproape apatică cu care îi accepta comenzile. Energia pe care o avusese dispăruse parcă toată dintr-odată. E drept că ritmul pe care-l impusese fusese absolut necesar, dar regreta cât o costase

pe ea să poată ajunge atât de departe într-un timp atât de scurt.

— Tu stai aici, iar eu mă duc după lemne ca să fac focul şi pe urmă ai să te simţi mai bine după ce ai să te încălzeşti.

Noelle ar fi vrut să-l asculte, dar ştia că şi el trebuie să fie obosit şi probabil că-l durea şi umărul, deşi ascundea bine acest lucru.

— Eu am să aranjez păturile dacă-mi spui unde să le pun, zise ea ridicându-şi ochii spre el.

El îi cuprinse bărbia.

— După ce fac focul. Aşa o să vezi mai bine.

Zâmbi, apoi o sărută.

— Nu-ţi face griji. N-am să-ţi încalc drepturile. Numai că vreau să fiu sigur că n-ai să mi le încalci nici tu.

Noelle îl privi cercetător şi apoi încuviinţă, sprijinindu-şi spatele de perete ca să se odihnească. Kit îi dădu drumul şi ieşi din grotă. Când se întoarse după câteva minute cu un braţ de lemne ea avea ochii închişi. El o studie o clipă satisfăcut s-o vadă că se odihneşte. Nu o putea ajuta prea mult în această aventură, dar încerca.

Noelle abia dacă auzi zgomotele slabe din jurul ei. Ştia că se află în siguranţă atâta timp cât el e împreună cu Kit şi avea încredere că el o va solicita dacă va avea nevoie de ajutorul ei. Deschise ochii când auzi trosnetul crengilor care ardeau vesele.

Kit aşeza lemnele ce urmau să ardă având pe chip întipărită o expresie de concentrare şi oboseală. Pe măsură ce focul devenea mai puternic, grota deveni vizibilă. Noelle privi în jur dându-şi seama că se aflau într-o încăpere mare de aproape doi metri şi jumătate. Pe jos era curat şi uscat şi la fel erau şi pereţii. Era frig, dar nu atât de tare ca afară.

— Unde vrei să dormim? întrebă ea fără a-şi schimba poziţia.

Kit se întoarse cercetând-o atent, apoi îi răspunse:

— Chiar acolo, în nişa aceea, cred.

Arătă către peretele din dreapta unde se făcea un intrând în peretele stâncos.

Noelle îi urmări privirea dându-şi seama că locul pe care-l arăta el era ca un fel de canapea cam de şaizeci de centimetri înălţime de la podea.

Era cam de lăţimea unui pat dublu, dar mult mai lung.

— Amândoi? întrebă ea privindu-l.

El îi surâse larg.

— Căldura corporală, ai uitat?

În ciuda oboselii, nu-şi putu împiedica un zâmbet.

— O scuză excelentă.

El ridică din umeri bucuros s-o vadă că începe să-şi revină.

— Nu pot să neg că mă exciţi, îi zise el sincer.

Noelle râse simţind cum roşeşte. Cuvintele erau rostite pe un ton glumeţ, dar privirea lui nu era deloc ironică.

— Adu-ţi aminte, PRIETENE… accentuă ea, doar căldură corporală.

Noelle se ridică întinzându-şi mâinile şi picioarele. Kit îi privi mişcările nevinovate şi provocatoare. Era încotoşmănată din cap până în picioare şi tot îi putea simţi sex-appeal-ul. Nu-şi putea imagina o altă femeie care să-i fi putut determina o reacţie asemănătoare într-o asemenea situaţie. Dar de fapt nici nu-şi putea imagina o altă femeie care să-l atragă atât de mult. Sau pe altcineva care să-l facă să simtă mai mult nevoia de a o proteja în loc să-şi dorească satisfacerea dorinţei pe care trupul lui o simţea din ce în ce mai mult. Îşi blestemă propria dorinţă care nu-i dădea pace în timp ce avea grijă de foc şi o privea cum ea aranjează patul. Să stea cu ea în braţe era în acelaşi timp şi plăcere şi

suferinţă, dar în mod ciudat asta nu-l făcea să se răzgândească în privinţa hotărârii pe care o luase.

Când se vor întoarce, iar ea nu se va mai afla undeva rătăcită în mijlocul sălbăticiei lângă singurul bărbat alături de care înfrunta pericolul, atunci vor vedea dacă şi ea va simţi că are atâta nevoie de el cum simţea el. El se cunoştea destul de bine. Nu se mulţumea cu jumătăţi de măsură. Decizia sa fusese dintotdeauna ori totul ori nimic şi asta încă de pe vremea când îşi dăduse seama că lumea există doar pentru cei puternici care ştiu ce vor.

Noelle făcu un pas înapoi studiindu-şi opera. Arăta surprinzător de confortabil. Oftă gândindu-se cât de grele ar fi putut fi împrejurările dacă ar fi avut alături un bărbat egoist care ar fi cerut satisfacţie în loc s-o protejeze şi s-o trateze cu atâta grijă. Ar fi putut avea necazuri mari.

— Tare-aş fi vrut să avem un radio, murmură ea întorcându-se lângă foc alături de Kit.

Kit îi aruncă o privire iute când ea îngenunche lângă el.

— Ştiu că eşti obosită. Dar mâine cred că vom depăşi jumătatea distantei.

— Nu, nu mă gândeam ca să cerem ajutor. Mă gândeam la ai noştri. Trebuie să fie înnebuniţi de îngrijorare. Nu ştiu dacă suntem în viaţă.

Scoase din rucsac câteva pachete de hrană fără ca măcar să se mai uite la conţinut.

Kit oftă adânc, apoi puse alături băţul cu care aţâta focul. Se întoarse către ea privind-o.

— N-avem ce face.

Noelle îi întâlni privirea bucurându-se de puterea lui pe care ajunsese să se bazeze atât de mult şi de blândeţea de care avea atâta nevoie. Indiferent ce zicea sau făcea, el o atingea blând,

ajutând-o fără a da vreun semn de iritare. Ar fi vrut să-i spună cât de mult însemna asta pentru ea, dar pur şi simplu nu ştia cum.

— Încetează să-ţi mai faci griji. Nu-ţi faci decât rău aşa şi oricum până acum ai făcut tot ceea ce depindea de tine, murmură el încet, atingându-i încet câteva şuviţe de păr ce-i scăpaseră de sub căciuliţa tricotată.

Le împinse la loc sub fes.

Gestul tandru era în mod ciudat singurul în stare s-o facă să-şi piardă cumpătul.

— Ştiu, şopti Noelle, cu glas tremurător.

Fără să vrea, simţi lacrimi în ochi. Uimită, se încordă încercând să-şi stăpânească plânsul. Nu plânsese nici când se prăbuşiseră cu avionul şi nici de atunci încoace. Acum era un moment total nepotrivit să dea drumul lacrimilor.

Îşi aplecă fruntea, muşcându-şi buzele, iar primul suspin se auzi înfundat.

Sunetul îl străpunse pe Kit ca un cuţit înroşit în foc.

— La naiba, Noelle! O să ieşim de aici, murmură el cuprinzând-o de umeri şi trăgând-o aproape de pieptul lui. Cu cealaltă mână îi lipi capul de umărul lui. Îţi promit.

Noelle simţi cum alături de el îşi recapătă puterile care o părăsiseră cu totul odată cu lacrimile. Se lipi de el bucurându-se de mângâierea pe care el i-o oferea pentru că în clipa aceea nu avea de nimic nevoie decât de el.

— Strânge-mă în braţe, şopti ea, cuibărindu-se şi mai adânc la pieptul lui. Măcar pentru o clipă fă-mă să uit.

Kit se aplecă lipindu-şi obrazul de creştetul ei. Fusese atât de curajoasă şi mai puternică decât toate femeile pe care le cunoştea şi chiar şi decât o bună parte dintre bărbaţi. Nu se plânsese niciodată, deşi trebuise să facă lucruri pe care nu le mai făcuse

niciodată până atunci. Şi obosise până la epuizare ca să ţină ritmul pe care-l considera el necesar.

— Prinţesă, te-am chinuit prea tare, zise el răguşit mângâind-o pe spate.

Sentimentul de vină nu era ceva ce el accepta în mod obişnuit. Fără să stea pe gânduri, o răsuci încet în braţe şi ridicând-o o aşeză pe genunchii lui. Mişcarea era stângace pentru că încă îl mai durea umărul, dar acum îl intersa mai mult confortul ei decât durerea lui.

— Nu, Kit, protestă Noelle printre lacrimi.

Kit ignoră încercarea ei de a-şi înălţa capul.

— Taci şi ţine capul acolo unde e, îi zise el.

Îi cuprinse obrazul cu palma şi-i sprijini capul de pieptul lui.

— Acum putem să ne odihnim puţin.

Noelle îşi zise că ar trebui să i se împotrivească, dar gândurile nu se transformară în fapte. Rămase cu capul lipit de pieptul lui simţindu-i căldura trupului în timp ce noaptea cădea în jurul lor, iar vântul foşnea printre copacii de la intrarea în grotă.

La început lacrimile veniră tăcute, apoi i se înnodară în bărbie, din ce în ce mai repede până când începu să plângă în hohote. Braţele lui o ţineau strâns îndepărtându-i fiorii de spaimă ce ameninţau s-o copleşească. Se agăţă de el cu toată puterea în timp ce şoaptele lui de mângâiere îi răsunau în urechi amintindu-i mereu că nu e singură.

Când se linişti în cele din urmă, se simţi complet stoarsă de puteri. Era un efort prea mare chiar şi să-şi deschidă ochii.

Kit o împinse puţin mai jos sprijinindu-i capul pe încheietura braţului. Îi scoase fesul şi părul negru de abanos se răspândi în valuri pe braţul lui. Era atât de palidă şi de slăbită. Ridicându-se încet cu ea în braţe, se îndreptă către pat şi o aşeză uşor,

acoperind-o cu păturile.

— Cina? murmură ea cu un glas din care nu dispăruseră încă suspinele.

— O pregătesc eu. O mângâie uşor pe obraz atingându-i buzele cu vârful degetelor. Tu odihneşte-te.

Noelle se chinui să deschidă ochii. Îngrijorarea din ochii lui o duru.

— Pot să…

Nu mai reuşi să termine. El îi acoperi gura cu mâna oprindu-i protestele.

— Nu în seara asta, prinţesă. Am să o pregătesc eu. Mâine îţi promit că te las să zici tot ce vrei.

Se apleca înlocuind degetele cu buzele.

— Închide ochii şi dormi. Am să te trezesc când e gata mâncarea, adăugă el zâmbindu-i.

Noelle oftă adânc, lăsându-şi trupul să se relaxeze cu adevărat pentru prima dată în ziua aceea.

— Mulţumesc, şopti ea, închizând ochii.

Atunci când el îi răspunse, ea deja nu-l mai auzea pierdută în lumea viselor şi căzând într-un somn adânc de care corpul ei avea nevoie.

Kit rămase lângă ea câteva minute ascultându-i respiraţia regulată, repetându-şi în gând motivele pentru care insistase să străbată o distanţă atât de mare în această primă zi a deplasării lor.

Vremea era cel mai de temut duşman al lor în această regiune a ţării şi se putea schimba oricând pe neaşteptate. Nu avusese de ales, dar, în timp ce pregătea mâncarea, blestema avionul, pe el însuşi şi situaţia în care se aflau.

Noelle nu merita să treacă printr-un asemenea pericol sau

prin asemenea greutăţi care-şi puneau amprenta asupra trupului ei delicat. Oftând, ştiind că deşi era necăjit datorită împrejurărilor, mâine va trebui să-i ceară să facă un efort şi mai mare. Pur şi simplu nu avea încotro. Dar în seara asta putea s-o cruţe, îşi zise el ocupându-se în continuare de pregătirea cinei. Când fu gata, el umplu două farfurii şi le duse către pat. În grotă se mai încălzise puţin acum. Vântul se mai potolise şi nu mai bătea direct către intrare. Se aşeză pe marginea patului folosind un bolovan din apropiere drept masă pentru farfurii.

— Prinţesă, şopti el încet, mângâindu-i obrazul cu vârful degetelor.

Noelle se întoarse către el zâmbind în somn.

Lui Kit i se opri respiraţia văzându-i gestul nevinovat. Trupul lui reacţionă imediat amintindu-i de îndelungata abstinenţă la care îl supusese. Bombănind o înjurătură pe care era bucuros că ea nu o poate auzi, îşi schimbă poziţia şi o strigă din nou mai insistent de astă dată. Acest lucru însă îl aduse într-o situaţie şi mai delicată când Noelle se încolăci în jurul mijlocului lui ca un şarpe. Rămase cu ochii pironiţi asupra capului din poală uimit de cât de bine se potrivea în acel loc chiar dacă asta nu-l ajuta cu nimic în privinţa corpului său care nu voia să priceapă cu niciun chip că el e o fiinţă raţională care n-avea de gând să cedeze tentaţiei. Dar când ea se întoarse cu faţa în jos între picioarele lui, Kit simţi că-şi pierde bruma de control pe care o mai avea. Fără a mai pierde vreo clipă, o ridică în braţe scoţând-o din zona periculoasă.

— Noelle, şopti el răguşit pe un ton care arăta cât de aproape era de a-şi pierde cumpătul. Deschide ochii.

Noelle se întinse somnoroasă, auzindu-i glasul şi-i răspunse doar pentru că-şi dădu seama că el voia ceva de la ea. Îşi sili pleoapele să se ridice murmurându-i numele.

Kit gemu. Tonul ei adormit şi seducător era ultimul lucru de care avea nevoie şi singurul lucru la care din păcate reacţiona trupul lui chinuit.

— La dracu'! exclamă el şi aplecându-se iute îi cuprinse gura într-un sărut mistuitor.

Dacă ar fi întâmpinat vreo rezistentă poate că s-ar fi putut opri. Dar dimpotrivă, gura ei se deschise aproape leneş oferindu-i invitaţia de a o cerceta în voie. Limba lui pătrunse în interiorul catifelat căutând dulceaţa care ştia că îl aşteaptă ajeolo.

Noelle se trezi în timpul sărutului lui şi lacomă îi răspunse cu aceeaşi pasiune pentru a-şi împlini propria dorinţă.

— Kit, şopti ea, când îşi ridică puţin capul ca să respire.

Îi mângâie umerii şi-şi îngropa mâinile în părul lui.

— Te-am visat, recunoscu ea, dezarmată acum, datorită somnului profund, într-atât încât să-i poată spune întregul adevăr.

— Eşti aici.

Raţiunea îi spunea că trebuie să se oprească.

— N-ar trebui să fiu.

Ochii ei zâmbiră la fel ca şi curba seducătoare a buzelor.

— Dar eu vreau să fii aici.

Privi în ochii lui verzi ca o zi de primăvară şi zări acolo sfârşitul propriei ierni a sufletului ei. Pasiunea era o forţă a universului care făcea ca viaţa să renască. Nu era dragoste, dar ea descoperi uimită în clipa aceea că nici nu era nevoie să fie. Ştia că el e blând şi tandru. Putea avea deplină încredere în el că o trata cu grijă, pe ea care era lipsită de experienţă. Iar el îi arătase că nu-i este teamă de lumea

— Fă dragoste cu mine, îl rugă ea cu o şoaptă adâncă şi seducătoare.

Se arcui delicat către el.

— Te rog.

Kit o cercetă uimit şi observă că pe chipul ei nu se citea nicio urmă de îndoială. Aşteptase acest moment de la bun început şi nu crezuse că va ajunge vreodată să-l trăiască cu adevărat. Iar acum când această minunată clipă sosise, el nu era pregătit să-i accepte invitaţia, în ciuda durerii pe care continua s-o resimtă din plin trupul lui.

Zâmbetul ei se accentua dovedind fără să-şi dea seama că ştia foarte bine ceea ce voia.

— Învaţă-mă să fac dragoste. Îi mângâie uşor părul de pe tâmple. Învaţă-mă cum să-ţi fac plăcere.

Kit trase adânc aer în piept, îndepărtând tensiunea care-i cuprinsese muşchii. Acum nu mai putea spune că pericolul situaţiei era cel care-i slăbea puterea de autoapărare.

Privirea din ochii ei era foarte clară şi explicită. Îl dorea. Simplu ca bună ziua. Poate că el şi-ar fi putut înăbuşi propriile dorinţe, dar nu şi pe ale ei. Îi atinse uşor buzele cu vârful degetelor.

— Ţi-aş fi oferit şampanie şi lumânări la miezul nopţii.

Chiar în timp ce rostea aceste cuvinte, îi desfăcu nasturii, de la haină urmându-i cu atenţie expresia chipului. Noelle îi copie mişcările pentru că nu cunoştea alt mod de a începe.

— În loc de asta mi-ai oferit căldură când mi-a fost frig şi m-ai ţinut în braţe când am plâns ca un copil, şopti ea.

Kit îi desfăcu reverele hainei şi văzu puloverul gros de dedesubt.

— Atât de multe haine.

— Prea multe haine, îl corectă ea.

Noelle îi deschise haina şi-i zise:

— Tu primul.

El îi dădu drumul cu părere de rău ca să-şi scoată haina şi puloverul pe care le aşeză peste păturile întinse la picioarele ei.

— Acum tu.

O luă în braţe ridicând-o uşor ca să-i scoată hainele groase. Noelle tremură uşor simţind aerul rece din grotă când rămase doar cu sutienul şi bluza de deasupra. În câteva clipe se trezi sub păturile mai călduroase acum când aveau şi hainele lor deasupra, înăuntru se simţea ca într-un cuib întunecat şi cald în care se simţea mireasma trupului lui Kit. Se lipi de el când se aşeză şi el alături.

— Acum bluza şi sutienul, şopti el, după care începu s-o dezbrace.

Noelle se uită la el prin întunericul străbătut doar de lumina jarului de la foc. Ea se simţea probabil la fel cum se simţeau şi femeile primitive în urmă cu mii de ani când bărbaţii lor soseau în miez de noapte aducându-le promisiunea unui trup cald şi puternic care să-l protejeze pe al lor care era mai fragil şi n-ar fi putut rezista de unul singur condiţiilor vitrege în care trăiau atunci.

— Acum tu, zise ea trecându-şi degetele peste nasturii cămăşii lui şi descheindu-i unul câte unul.

El se scutură înfiorat când îi simţi pe piept atingerea uşoară a mâinilor care-i făcea pielea ca de găină chiar şi prin materialul gros. Ea zâmbi cu ochii licărind de senzualitatea momentului pe care îl trăia.

Kit se aplecă să guste acel zâmbet, primul din teritoriul virgin pe care-l va cuceri în acesta noapte de pasiune ce lega istoria de început a omenirii cu prezentul acestui momente

Capitolul 10

Noelle îi răspunse la sărut aşa cum o învăţase el. Se răsuci către el pentru a se apropia mai mult de focul pe care-l simţea mocnind în el. Îşi simţi membrele cuprinse de o durere dulce care i se concentra apoi în partea de jos a abdomenului. Se arcui către el căutând orbeşte ceea ce numai el îi putea oferi.

— Kit!

El o mângâie, trecându-şi mâinile uşor de-a lungul trupului ei delicat. Îi scoase pe rând toate hainele până când o simţi goală aşteptându-l. Pentru că nu ridicase păturile ca să nu-i fie frig, se bizui pe celelalte simţuri ca să-i savureze goliciunea. Mirosul trupului ei de femeie era atât de puternic încât îşi dorea să se contopească împreună cu ea atât de mult încât cele două trupuri să devină unul singur. Îi cuprinse sânii plini în palmă simţindu-le greutatea şi pielea mătăsoasă.

— Eşti atât de frumoasă, murmură el sărutând-o la baza gâtului, apoi coborând mai jos până-i atinse mugurul sânului care parcă se ridicase supărat că nu i se dă atenţia cuvenită.

Noelle scoase o exclamaţie simţindu-i buzele pe sân. Umezeala caldă a gurii lui era intimă într-un mod necunoscut de ea până atunci. Şi totuşi ea dorea mai mult. Cu degetele răsfirate în jurul lui îl trase mai aproape arcuindu-se către gura lui. Când degetele lui îi găsiră mugurele celuilalt sân, dublând astfel plăcerea, ea strigă simţind cum abdomenul i se încordează dureros. Respira din ce în ce mai greu în timp ce muşchii i se încordau pe rând aşteptând ceva ce ea nu înţelegea încă. Mâinile lui alunecară mai jos, lăsând în urmă o dâră de foc până când se opriră posesiv între coapsele ei.

O apăsă creându-i o nouă dimensiune a dorinţei. Gemând şi zvârcolindu-se, ea nu mai era conştientă de cuvintele care-i alunecau printre buzele întredeschise, pe care le îndrepta către

cer. Nu cunoştea decât atingerea acestui bărbat şi-i simţea din plin căldura arzătoare care-i putea topi castitatea minţii şi a trupului.

Încet, încet mişcările lui se schimbară. Se afla acum în interiorul ei, împingând uşor, aşteptând, căutând, insistând cu blândeţe, închise ochii concentrându-se asupra atingerii lui. Tensiunea devenise de nesuportat.

— Te rog, Kit! îi ceru ea cu o explozie de dorinţă pătimaşă.

Mâna lui se mişcă. Tensiunea se sfărâmă în mii de bucăţele, iar ea se înălţă undeva deasupra într-un loc plin de lumină, culoare şi sunet. Se simţea când fierbinte când rece. Era singură, apoi împlinită dincolo de orice închipuire şi simţi că zboară. El se afla acum alături de ea zburând şi îndemnând-o să-l urmeze cu şoapte aspre de iubire pătimaşă. Simţi din nou încordarea de data aceasta curios de puternică, îi răspunse de acesta dată folosindu-şi muşchii cu o putere feminină pe care nu ştiuse până acum că o posedă. Îl ţinu strâns în ea, mişcându-se odată cu el şi cerându-i să-i dea totul.

Cerul explodă într-un curcubeu de emoţii nemaitrăite până atunci. Auzi strigătul lui răguşit, apoi îi simţi buzele lacome oprindu-i ţipătul. Apoi urmă o senzaţie de cădere. I se făcu teamă când simţi întunericul ce o cuprindea, dar braţele lui erau acolo puternice şi sigure, ţinând-o strâns la piept îmbrăţişată atunci când somnul o învălui în mantia lui întunecată ca un prieten demult aşteptat.

Kit stătea nemişcat ţinând-o pe Noelle în braţe în timp ce dormea. Nu-şi imaginase că-i va veni atât de greu să-şi recapete echilibrul după ce făcuse dragoste în felul acesta cu ea. De fapt, dacă era cinstit cu el însuşi, până acum nu i se întâmplase niciodată să fie nevoit să-şi recapete echilibrul. Întotdeauna ştiuse ce şi pe cine dorea, cum să obţină ceea ce vrea şi când să se

desprindă de plăcerile oferite. Dar Noelle îl învăţase că regulile lui nu erau legi ce nu puteau fi încălcate.

El voise se aştepte până când vor scăpa de pericol pentru a-şi oferi şi a-i oferi şi ei timpul necesar de a se adapta noii relaţii. Eşuase în această încercare, ceea ce nu i se mai întâmplase niciodată până acum. Şi ce realizase acum? Noelle îi povestise prea multe despre trecutul ei ca el să-şi poată imagina că viitorul va fi uşor. El nu-i putea promite că sentimentele ce-l încercau erau veşnice. Dar nici ea nu-i ceruse să-i promită nimic, ci doar îl rugase să facă dragoste cu ea.

Se încruntă în penumbră. Oare ce o determinase să se răzgândească brusc? Oare profitase de ea fără să-şi dea seama? El încercase să evite acest lucru şi s-o facă să înţeleagă faptul că odată ce vor începe o asemenea relaţie nimic nu va mai rămâne la fel. Dar ea nu-l ascultase. Trupul ei fusese cald şi primitor, iar mâinile la fel de nerăbdătoare ca şi mişcările corpului ce-i răspunsese la fiecare gest făcut de el. Îi oferise mai mult decât oricare altă femeie, îi oferise mai mult decât inocenţa. Îi oferise încredere şi sinceritate. El nu putea rămâne mai prejos. Măcar atâta lucru îi putea promite. Fără a-şi da seama, îşi întări strânsoarea în jurul trupului ei. N-o să-i dea drumul. Dacă ajunseseră până aici toate acestea trebuiau să se termine într-un fel. Luând această hotărâre, Kit întoarse capul ca s-o privească aşa cum dormea cuibărită la pieptul lui.

Ridică mâna îndepărtându-i şuviţele de păr de pe tâmple. Genele întunecate îi umbreau obrajii, iar buzele îi erau uşor umflate de la săruturile lui. Simţi cum îi cuprinde din nou dorinţa privind-o cum doarme. Se abţinu ca s-o lase să se odihnească. Se mulţumi doar s-o sărute uşor pe buze şi s-o strângă şi mai aproape de inima lui. Închizând ochii, adormi cu imaginea ei în minte, aşa

cum dormea acum şi cum arătase în clipa când el îi sfâşiase vălul inocenţei.

Noelle se trezi încet, conştientă de un sentiment de împlinire absolut nou pentru ea, simţindu-se minunat aşa cum stătea la căldură sub pături şi cu urechea lipită de inima lui Kit. Zâmbi uşor când deschise ochii savurând din plin această nouă senzaţie de pace şi linişte sufletească.

— Îmi place zâmbetul ăsta, murmură Kit, şoptindu-i cuvintele la tâmplă.

Noelle ridică fruntea şi-l privi. Simţea că-i aparţine în întregime, dar oare şi el simţea acelaşi lucru? Întrebarea nerostită îi încordă uşor trupul. Căldura din ochii lui era sinceră, o posesivitate plină de tandreţe care nu existase cu o seară în urmă.

— E târziu? întrebă ea, nu pentru că ar fi interesat-o ci pentru că trebuia să spună ceva.

El îi cuprinse obrazul, atingându-i buzele cu vârfurile degetelor.

— Doar puţin după revărsatul zorilor.

Glasul lui răguşit şi blând împreună cu emoţia întipărită pe chip, pe care nu făcea niciun efort să şi-o ascundă, îi alungă temerile. Noelle oftă uşor şi nu rezistă tentaţiei să-i atingă podul palmei cu vârful limbii. Zâmbetul lui o impresiona profund.

— Cum te simţi? o întrebă el încet, cercetându-i privirea şi chipul. Îţi pare rău?

Ea îşi umezi buzele cu vârful limbii. Nu-i trecuse prin minte că el ar putea-o întreba aşa ceva. Mai mult decât atât, nu se gândise nicio clipă că ar putea încerca vreo părere de rău. Ea alesese această cale cunoscând riscul implicat. Crezuse că el a înţeles acest lucru.

— Nu. Dar ţie?

El îi cuprinse obrajii în palme.

— Nicidecum dacă tu eşti fericită.

O trase încet către el până când buzele îi atinseră uşor gura.

— Eşti fericită?

Ea îi atinse gura, acea gură care o învăţase înţelesul unui sărut adevărat, care-i dezmierdase sânii şi-i lăsase în urmă o dâră de foc pe abdomen.

— Da, şopti ea.

El răsuflă încet, uşurat să scape de tensiunea pe care nu dorise să o recunoască până atunci. Până în clipa aceea nu fusese sigur că nu el purta vina celor întâmplate.

— Eram îngrijorat, mărturisi el.

Noelle se ridică puţin surprinsă de dorinţa ce o cuprinsese să-l ţină în braţe.

— N-ai de ce. Am dorit asta şi te-am dorit pe tine. Îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui şi se răsuci încet până ajunse deasupra lui. Trupul ei se lipi de al lui parcă formând un întreg.

Lui Kit îi plăcea s-o simtă atât de aproape. Nu se aşteptase la o asemenea reacţie din partea ei, aşa cum nu se aşteptase nici la sinceritatea absolută de care dădea dovadă. O mângâie uşor pe spate atingându-i cu vârfurile degetelor punctele sensibile pe care le descoperise noaptea trecută. Ea se arcui către el cu ochii întunecaţi de dorinţa ce se trezea din nou în trupul ei.

— Ai idee cum mă faci să mă simt? o întrebă el.

Ea clătină din cap, iar valurile de păr negru îi mângâiară umerii goi şi pieptul.

— Nu. Spune-mi, îl invită ea cu o şoaptă răguşită urmărindu-i buzele.

— Mă simt ca un bărbat ce ţine în braţe maximum de feminitate căreia i-ar putea face faţă, zise el.

Ea clipi uimită.

— Zău?

El o apăsă uşor pe ceafă, primind imediat un răspuns. Ea gemu încet rotindu-şi coapsele. Trupul lui răspunse pe loc, încordându-se şi amintindu-i de dorinţa arzătoare ce cu greu putea fi controlată.

— Simţi? o întrebă el.

— Dar tu ai…

Noelle se opri brusc dându-şi seama de indiscreţia cuvintelor pe care era să le rostească.

— Am mai avut şi alte femei? completă el în locul ei.

Nu-şi putea nega trecutul şi nici nu dorea să-l ascundă faţă de ea. Noelle încuviinţă.

— Niciuna ca tine, murmură el, apropiindu-se de gura ei. Niciodată ca tine.

— Pentru că sunt virgină?

— Ai fost virgină, corectă el cu ochii licărind de dorinţă şi de amintirea acelui moment de neuitat.

O sărută adânc, iar limba lui imită acea clipă de posesivitate. Ea îi răspunse la fel, aşa, cum îi răspunsese şi trupul mai devreme. El continuă să o sărute cu patimă până când simţi că nu se mai poate stăpâni. Cu mare părere de rău şi cu un efort neaşteptat de greu, reuşi să-şi desprindă gura de buzele ei.

— Nu. Eşti încă novice. Nu vreau să-ţi fac rău. Şi trebuie să plecăm, oricât de mult mi-ar plăcea să rămânem aici.

Timp de o clipă Noelle rezistă încercării lui de separare. Vechile temeri de a nu fi abandonată erau încă destul de proaspete în minte ca să lupte pentru siguranţa ce-i fusese întotdeauna interzisă.

Kit înţelese luptei ce se dădea în ea. Îi cuprinse obrajii în

palme privind-o adânc în ochi.

— Nu plec nicăieri. Mergem împreună. Şi nu spun niciodată şi doar nu acum.

Aşteptă.

Noelle îl asculta nu numai cu urechile. Îl asculta cu inima reflectând asupra tonului şi a cuvintelor. Senzaţia că trebuie să lupte o părăsi, îndepărtată de sinceritatea şi siguranţa pe care le găsise întotdeauna în braţele lui şi de înţelegerea pe care el o avea faţă de ea. Îi zâmbi.

— Atunci diseară? îl întrebă ea.

El clătină din cap râzând de nerăbdarea ei lipsită de orice jenă.

— Mă aşteptam din partea ta măcar la puţină timiditate, murmură el.

Ea clipi nedumerită. Pentru că îşi petrecuse practic toată viaţa ca o exilată, pentru ea nu existaseră confidenţe din partea altor fete sau secrete intime împărtăşite ca între femei.

— De ce? Mi-a plăcut ce am făcut.

El înghiţi în sec mişcându-se cu grijă. Pentru un bărbat hotărât să aibă grijă de femeia lui nu prea reuşea mare lucru în a-şi convinge anumite părţi anatomice să-l asculte. Trupului lui i se părea că-i plăcea tare mult modul în care ea îl privea cu ochii sclipind de o dorinţă atât de sinceră.

— Mă bucur. Dar n-ai putea să păstrezi genul ăsta de declaraţii pentru mai târziu când aş putea face ceva mai mult pentru amândoi?

Ea se roti încet între coapsele lui oprindu-se brusc când îi simţi tăria.

— Kit?

Ochii lui sclipiră de dorinţa pe care nu intenţiona să şi-o

satisfacă.

— Noelle? o imită el răguşit.

— Eu am provocat asta?

— Mai vezi vreo femeie pe-aici?

Ea râse încet sărutându-l uşor.

— Ar trebui să spun că-mi pare rău?

— Nu. Dar ar trebui să te ridici. La vârsta mea poate că am trecut de stadiul în care hormonii controlează totul, dar am şi eu limitele mele totuşi.

O împinse uşor de pe pieptul lui, dezamăgit de aerul rece care înlocui căldura trupului ei.

— Sus, prinţesă.

Adresându-i o privire teatrală plină de reproş, Noelle se acoperi cu o pătură.

— Mi-ai luat hainele, zise ea.

Kit se uită jos pe pământ unde se afla grămada lor de haine.

— Cred că vrei doar ca să-mi îngheţe mie fun…

Noelle îi acoperi buzele cu mâna înainte de a apuca să termine de rostit cuvântul.

— Te rog, îl imploră ea folosindu-şi întreaga artă pentru a suna neajutorată.

El o sărută în palmă, apoi îi băgă mâna sub pătură.

— Pariez că ai exersat privirea asta în oglindă săptămâni întregi până ţi-a reuşit.

Se aplecă într-o parte şi ridică hainele.

Noelle îl privi cum i se încordează muşchii spatelui, admirându-l. Era un bărbat frumos, un model de perfecţiune masculină şi în clipa de faţă era al ei. Nu se mai gândi însă la asta încercând să-şi umple memoria cu amintiri plăcute.

— De fapt mi-au trebuit doar câteva zile.

Kit îi aruncă o privire peste umăr, ridicând din sprâncene.

— Adică chiar ai exersat-o?

Ea încuviinţă, amuzată de privirea lui neîncrezătoare.

— Am fost şi eu copil, ai uitat? Copiii se pricep de minune să joace teatru.

Kit se întoarse punând hainele pe pat.

— Pentru mine ajunge doar să-mi ceri ceva. Nu ai nevoie de trucuri.

Noelle îşi luă hainele.

— Ştiu, zise ea serioasă, renunţând la joc. Cred că acesta e unul dintre motivele care mi-au dat curaj să pot face dragoste cu tine.

Îşi luă sutienul şi-l băgă sub pătură să-l încălzească puţin înainte de a şi-l pune.

Kit o studie urmărindu-i expresiile feţei.

— Nu mă deranjează trucurile tale atâta timp cât nu simţi nevoia că trebure cu orice preţ să le foloseşti.

Ea îi aruncă o privire iute apoi continuă să se îmbrace.

— Ştiu şi asta.

Îşi puse sutienul şi pătura îi căzu de pe sâni. Kit i-o ridică la loc pe umeri pentru a o proteja împotriva frigului.

Noelle reuşi în cele din urmă să şi-l încheie apoi se uită la el. Gestul lui fusese deosebit de intim şi blând, la fel de atrăgător ca şi ceea ce se petrecuse între ei în timpul nopţii. Dar ciudat, acum pentru ea altceva conta mai mult.

— De ce nu-ţi pasă de modul meu distrat de a fi şi de jocurile mele? îl întrebă ea încet simţind dintr-odată nevoia de a şti adevărul cu toată teama ce o încerca punându-i această întrebare.

Chipul lui redeveni serios la fel ca al ei. Kit îi cuprinse umerii fragili în mâinile lui puternice şi mari. Îi simţea oasele delicate prin

pătură, dar le simţise puterea şi ştia că nu sunt chiar aşa de slabe cum păreau la prima vedere.

— Din mai multe motive, zise el încet, gândindu-se la tot ceea ce se întâmplase din clipa în care se cunoscuseră. Eşti unică. Eu n-am avut niciodată nevoie de ceva ce putea fi imitat cu uşurinţă sau lesne de obţinut. Tu nu te încadrezi în niciuna dintre aceste două categorii. De asemenea te ascunzi atât de bine încât nimeni din jurul tău se pare că nu-şi dă seama că tu eşti de fapt foarte realistă, alegând din lumea exterioară exact acele lucruri ce se potrivesc propriului tău univers. Nu cunosc pe nimeni care să aibă o asemenea putere sau capacitate şi asta mă fascinează. Mă faci să mă gândesc mereu la tine ca la un lucru delicat şi fragil ce are mereu nevoie de protecţie, deşi ştiu al naibii de bine că în multe privinţe tu nu eşti deloc aşa. Îmi plac misterele. Iar tu eşti enigmă.

O trase mai aproape.

— Dar cel mai mult îmi place să ştiu că în ciuda jocurilor tale şi a lumii ciudate în care trăieşti, eu te înţeleg. Sau cel puţin tu mă laşi să văd dincolo de aparenţe. Prinţesa se află într-un castel bine apărat, dar din când în când lasă podul pentru ca eu să pot pătrunde înăuntru. Nu cred că m-am simţit mai fericit în viaţa mea decât atunci când tu mă laşi să mă apropii de tine, încheie el cu un zâmbet ciudat şi tandru care-i umbri o clipă privirea plină de înţelesuri ascunse.

Noelle lăsă cuvintele lui să-i pătrundă în suflet, îndepărtându-i pustietatea ce domnise acolo dintotdeauna. De atâta timp căuta pe cineva în care să poată avea încredere încât aproape uitase scopul căutării.

— Ţi se pare că sunt încrezut?

Ea clătină din cap nefiind sigură exact ce simţea. Existau prea multe emoţii care-şi croiau acum drum către suprafaţă sosind din

locuri ascunse răspunsuri la care trebuise să renunţe încă dinainte de a fi destul de mare ca să ştie ce înseamnă.

— Aşa ar trebui?

— Probabil.

El o trase şi mai aproape până când îi apropie gura la câţiva centimetri de a lui. Privi la buzele ei amintindu-şi de gustul lor. Nu-şi mai amintea ca vreo femeie să fi reuşit vreodată performanţa de a-l seduce psihic având o asemenea influenţă asupra trăirilor lui sufleteşti. Limba ei era roz, umedă şi ciudat de timidă.

El gemu adânc în sinea lui, apropiind-o şi mai mult, dar totuşi fără a profita de invitaţia oferită de buzele umede şi dulci.

— Sărută-mă, murmură el mai mult a rugă decât a ordin.

Din nou vârful limbii ei apăru umezindu-şi buzele, apoi se întinse umezindu-le şi pe ale lui.

Noelle îi acoperi gura lui Kit cu buzele ei savurând din plin libertatea de a explora ceea ce el îi oferea. Mâinile lui o ţineau ferm, dar nu cu putere, ci doar ca s-o susţină în tot ceea ce ea avea de gând să facă. Imaginaţia ei era bogată.

Dorinţa mocnită izbucni ca un vulcan. Iar trupul ei îşi aminti de plăcerea pe care o cunoscuse pentru prima dată noaptea trecută. Dorinţa ei căpătă formă şi conţinut ca o vietate capabilă de mai multe decât existenţa normală de zi cu zi cunoscută până în clipa când acest bărbat o învăţase ce-nseamnă viaţa cu adevărat.

Sutienul dispăru cu viteză mai mare decât fusese pus. Se întâlniră cu mişcări perfect coordonate de parcă totul s-ar fi desfăşurat pe o muzică numai de ei ştiută. Numele lui se auzea cântat ca o melodie. Al ei ca un ecou a ceea ce se petrecea între ei. Şi când atinseră culmile extazului, atmosfera întreagă din jurul lor părea să fi rămas pe loc, nemişcată aşteptând nota finală a împlinirii. Aceasta odată cu strigătul ei ce-i rostea numele şi cu

geamătul lui adânc de extaz. Şi toate bunele intenţii şi toate întrebările rămaseră undeva pierdute şi uitate în bătălia câştigată de pasiunea ce-i purtase pe culmile împlinirii.

Capitolul 11

Noelle urmărea spatele lat al lui Kit în timp ce el mergea urcând pe cărarea ce aproape că nu se vedea deloc. Îi trebuise mai mult de-un ceas până când să simtă că muşchii i se relaxaseră după marşul forţat din ziua precedentă.

Zâmbi uşor aducerilor aminte, gândindu-se că era foarte ciudat că nu simţise deloc febra musculară cât timp se aflase în braţele lui azi-noapte şi azi dimineaţă.

— Te simţi bine? o întrebă Kit oprindu-se pe marginea cărării într-un mic luminiş.

Îi studie expresia de pe faţă, modul în care stătea în picioare şi respiraţia. De data asta adoptase un ritm mai lent. Instinctul îi spunea că se apropiau de capătul călătoriei şi se părea că deocamdată şi vremea ţinea cu ei.

Noelle se opri în faţa lui purtând încă zâmbetul întipărit pe chip. Îi atinse obrazul.

— Da. Mă cam dor puţin muşchii, dar nu prea tare.

El se încruntă necăjit.

— Ţi-am zis doar că ar fi trebuit să aşteptăm până diseară ca să facem dragoste din nou.

Ea îşi lăsă capul într-o parte, surâzând larg şi privindu-l şmechereşte.

— Ai fi putut aştepta?

El gemu trăgând-o aproape.

— Taci! şopti el. Taci înainte să-mi vină vreo idee aici şi acum.

Ea râse cu nasul îngropat în haina lui, savurându-i apropierea şi modul în care el părea să se bucure când o ţinea strâns la piept.

— Dar îmi place când mă săruţi, obiectă ea.

În ciuda mâinii de pe ceafă care o ţinea apăsată, ea îşi ridică fruntea uitându-se la el.

Kit privi în ochii ei veseli şi renunţă să se mai stăpânească. Era totuşi un biet muritor ce nu putea rezista unei asemenea tentaţii din partea prinţesei

— La naiba! murmură el acceptând darul pe care ea era hotărâtă să i-l ofere.

Mâinile lui îi găsiră trupul chiar şi prin hainele groase lipind-o strâns de el. Mirosul ei feminin îi umplea nările purtând în el parfumul pasiunii arzătoare cu care făcuseră dragoste mai devreme.

Noelle îşi strecură mâinile pe sub haina lui cât putu de mult. Căldura lui o învălui pe nesimţite în timp ce răspundea cu ardoare sărutărilor lui. Gemu uşor oferindu-i sunete fără cuvinte, savurând plăcerea momentului şi întinzându-se peste el ca o liană. Când el îşi ridică fruntea, ea îl privi uimită să constate că şi el respira la fel de greu ca şi ea, iar pieptul i se ridică şi cobora lângă sânii ei de parcă s-ar fi sufocat.

— Îmi place modul în care faci pauze, şopti ea abia respirând.

El îi atinse buzele cu mânuşa apoi îi văzu obrajii colorându-se uşor. Roşeaţa se datora pasiunii şi nu frigului, o amintire tăcută a ceea ce împărtăşiseră împreună.

— Aveam nevoie de asta.

— Şi eu. Mă bucur că te-ai gândit. Eu încă nu sunt chiar atât de curajoasă.

El îşi dădu capul pe spate râzând, iar hohotele lui răsunară în întreaga pădure.

— Aşa vorbeşte doamna care m-a sedus azi dimineaţă?

Sprâncenele lui blonde se ridicară a uimire deasupra ochilor verzi de smarald.

— Păi, erai prea nobil.

Se încruntă când Kit începu să râdă şi mai tare. Kit privi expresia de pe chipul ei, uluit cât de mult începuse ea să însemne pentru el. Arăta ca un copil nedumerit, dar trupul din braţele lui aparţinea categoric unei femei, femeia lui.

— Prinţesă, singura persoană nobilă dintre noi eşti tu.

O sărută pe o sprânceană, apoi îi ridică mâna îndepărtându-i puţin mănuşa atât cât să-i descopere încheietura delicată a mâinii. O sărută în acel loc atingând-o uşor cu vârful limbii.

Noelle simţi brusc o senzaţie de arsură în partea de jos a abdomenului privind la capul blond aplecat deasupra mâinii ei.

Timp de o clipă se simţi exact ca o prinţesă ce primea omagiile cavalerului ei preferat. Kit ridică ochii care redeveniseră serioşi în ciuda gestului făcut în glumă.

Noelle îşi trecu mâinile prin părul lui blond care lucea ca aurul vechi în soarele de dimineaţă.

— Eu trebuie atunci să-ţi spun „domnule”?

— Atâta timp cât poţi să-mi spui iubitule, îi răspunse el încet.

— Pot.

Îi dădu drumul la mână şi i-o băgă în buzunar.

— Trebuie să plecăm mai departe.

— Ştiu.

El făcu un pas înapoi.

— Să-mi spui dacă începi să ai probleme cu respiraţia. Am tot urcat de dimineaţă şi am ajuns destul de sus, aşa că e normal. Drumul va deveni în curând mai greu.

Privi peste umăr către cărarea pe care o urmaseră, apoi în

faţă la drumul care-i aştepta.

— Nu ştiu dacă am ales varianta cea mai potrivită, dar nu vom afla până când nu încercăm. Privi din nou la ea. Aş fi vrut să-ţi pot promite cum va fi restul drumului.

Ea zâmbi aranjându-şi rucsacul mai bine pe umeri.

— De data asta nu ţi-am cerut promisiuni, îi aminti ea.

— Ştiu. Poate că ar fi trebuit s-o faci.

Ea clătină din cap foarte sigură de alegerea făcută.

— Nu. Amândoi trebuie să ne asumăm acelaşi risc.

Scoase mâna din buzunar şi-i atinse braţul.

— Dacă tot a trebuit să trec prin aşa ceva, atunci mă bucur că sunt împreună cu tine.

El o cercetă atent, dorind cu disperare s-o poată crede. Încă nu putea să uite faptul că din cauza întâlnirii lui programate în Denver ajunseseră în această situaţie.

— Eu aş fi vrut din tot sufletul ca tu să nu ajungi să treci prin asta.

— Atunci nu ne-am fi întâlnit.

Privi în lături o clipă, după care îşi adună curajul şi se uită din nou în ochii lui.

— Şi n-am fi făcut nici dragoste.

— Nu regret asta, răspunse el imediat. Nici măcar să nu-ţi treacă prin cap aşa ceva.

— Nu-mi trece.

Lăsă mâna jos şi făcu un-pas înapoi.

— Hai că pierdem timpul.

El încuviinţă dorindu-şi să se termine odată această călătorie şi să-şi cruţe eforturile pe care urma să le facă până când vor ajunge undeva. Ea era curajoasă şi puternică, dar s-ar putea totuşi să nu aibă chiar atâta forţă. El nu voia să-i vadă spiritul nimicit

tocmai acum când se aventurase afară din castelul ei bine păzit ca să-l însoţească.

— Nu cred. Simţeam nevoia să te strâng în braţe.

O luă înainte fără a o mai lăsa pe Noelle să spună ceva. Trebuia să aştepte un loc şi un moment mai potrivit.

— Urăsc aşteptarea asta, izbucni Caprice pe neaşteptate.

Se întoarse cu spatele la fereastra prin care privise până atunci. Zăpada cădea iute, aducând cu ea un val de frig ce-i pătrundea în oase. Nici nu voia să se gândească prin ce trecea Noelle acum aflându-se în mijlocul naturii dezlănţuite, fără un adăpost care să o protejeze şi fără a avea alături pe cineva care s-o iubească.

— La naiba! Ar fi trebuit să-i găsească până acum.

Silke se apropie de ea cuprinzându-i cu o mână umerii delicaţi.

— Nu te necăji. Nu-i bine pentru copil şi Dare o să aibă un şoc.

Caprice făcu o grimasă cuprinzându-şi cu mâinile abomenul proeminent.

— N-am crezut niciodată că aş putea simţi aşa ceva. E numai vina lui, să ştii.

Silke o împinse către cel mai apropiat scaun, încruntându-se când auzi comentariile ei ce nu aveau legătură între ele. Caprice de felul ei era o fiinţă foarte raţională care nu vorbea în dodii.

— Te simţi bine?

— Mă doare spatele. Am o nelinişte în mine că-mi vine să mă caţăr pe pereţi.

Ochii lui Silke se îngustară auzindu-i glasul repezit.

— Unde anume te doare spatele? întrebă ea încercând să-şi

ascundă îngrijorarea din glas.

— Undeva jos. Nu ştiu. Cred că am mâncat ceva ce nu mi-a priit. Am dormit şi prost. Nu ştiu ce am.

O luă pe Silke de mână.

— Du-te până jos şi vezi dacă Dare a aflat ceva nou. Echipa aceea de cercetaşi ar fi trebuit să-i ajungă din urmă până acum, nu?

— Nu ştiu, răspunse Silke simţind cum o trece un fior când văzu ochii mult prea strălucitori ai surorii sale. Ce face copilul? întrebă ea atentă.

— Stă liniştit, zise scurt Caprice. El sau ea nu s-a mişcat deloc toată dimineaţa. Măcar din punctul ăsta de vedere stau şi eu liniştită.

Silke îşi trase mâna din strânsoarea lui Caprice, deloc liniştită, dimpotrivă;

— Rămâi aici. Eu cobor să văd ce s-a mai întâmplat. Şi eu sunt îngrijorată, adăugă ea.

— Ştiu, zise Caprice închizând ochii puţin, apoi deschizându-i cu o privire de parcă şi-ar fi cerut scuze. Iartă-mă. Mă port ca o neghioabă. Ştiu că eşti îngrijorată. Cu toţii suntem la fel. Îşi frecă fruntea încet. Nu ştiu ce-i cu mine.

Silke avea însă senzaţia că ea ştia însă foarte bine.

— Ca să ne mai liniştim puţin, eu mă duc până jos să-i întreb pe bărbaţi. Tu stai liniştită până mă întorc, da? zise Silke privind-o fix pe Capriee.

Ea dădu încet din cap.

— Bine. Promit să nu mă mişc de aici.

Silke ieşi repede din încăpere coborând iute pe scări. Năvăli în biroul tatălui ei cu respiraţia uşor îngreunată.

— Nu vreau să stric dispoziţia nimănui, dar cred că ar trebui

să fim pregătiţi pentru apariţia unui copil.

Tensiunea şi îngrijorarea trăite în ultimele zile îi îndepărtaseră orice subtilitate şi diplomaţie pe care le-ar fi putut avea într-un asemenea moment. Nici nu termină bine de rostit cuvintele, că Dare sări în picioare urmat imediat de Killian şi de tatăl ei.

— E mai devreme cu două săptămâni, strigă Dare năpustindu-se către uşă.

Silke îl apucă de braţ oprindu-l.

— Nu sunt sigură, dar Caprice zice că o doare spatele. Copilul stă liniştit, iar ea se învârte de colo până colo ca un animal în cuşcă.

Toată lumea ştia că arareori Caprice devenea agitată.

— Mă duc să văd. Tu, Silke, sună doctorul, zise, Dare hotărât.

— Eu mă ocup să aduc maşina în faţa casei, adăugă Killian, trecând pe lângă Dare şi îndreptându-se către intrarea din spate a casei unde se aflau camerele servitorilor.

— Mă duc s-o anunţ pe Lorraine, adăugă Geoffrey.

Silke se îndreptă către telefon.

— S-ar putea ca totul să fie o alarmă falsă. Cel puţin ne oferă ceva asupra căruia să ne concentrăm atenţia un timp, zise Geoffrey peste umăr înainte de a ieşi.

Siâke îl sună pe doctor.

— Mi-era teamă de aşa ceva de când am aflat de dispariţia surorii dumitale, zise doctorul oftând. Ar fi bine s-o aduceţi aici pentru orice eventualitate. Mai sunt şi alte simptome?

— Nu, doar ce v-am spus.

— Atunci ne întâlnim la camera de gardă.

Silke închise telefonul, apoi urcă repede sus să le spună vestea lui Dare şi lui Caprice. Intră în cameră cât de încet putu,

dar inima îi bătea atât de tare încât avea impresia că aude toată lumea. Caprice stătea pe canapea cu capul pe umărul lui Dare şi cu chipul contorsionat de durere.

— Se pare că am să contribui şi eu la liniştea tuturor, zise necăjită Caprice în timp ce o cuprinse un nou spasm dureros.

Scoase o exclamaţie, apoi încercă să respire după cum o îndemna Dare să facă. Încerca să-şi stăpânească durerea care creştea din ce în ce mai mult în intensitate.

Silke se îndreptă către ea luându-i mâna şi strângându-i-o cu putere.

— Nu te prosti. Copiii întotdeauna vin atunci când le soseşte timpul, sau cel puţin aşa ştiu eu. Acesta pur şi simplu vrea să sosească acum, nu mai târziu.

Privi în ochii îngrijoraţi ai surorii sale.

— Totul va fi bine. Ai să vezi. Gândeşte-te ce surpriză o să-i faci lui Noelle când o să vină acasă.

Dare îi îndepărtă părul de pe frunte soţiei sale. Broboane de transpiraţie i se adunaseră la rădăcina părului.

— O să te duc jos acum. Kill cred că a adus deja maşina în faţă.

Se întoarse către Silke.

— Adu-i tu haina, te rog.

Silke încuviinţă, îi dădu drumul lui Caprice şi plecă. Abia ajunsese jos când Dare era deja în faţa uşii. Un alt val de durere se făcu simţit oprindu-i pe toţi pe loc până trecu. Silke îşi muşcă buzele începând să se îngrijoreze de-a binelea. Contracţiile erau prea apropiate una de alta.

Se uită la Dare care-i punea haina pe umeri lui Caprice. Îngrijorarea din ochii lui era cumplită şi totuşi glasul şi gesturile fată de femeia iubită nu se schimbaseră deloc. Reuşi chiar să le şi

zâmbească celor rămaşi în urmă în timp ce ieşea afară în zăpadă ducând-o în braţe pe Caprice către maşina care-i aştepta.

— Nu ştiu ce să fac, murmură Lorraine total indecisă, lucru extrem de rar la ea. Aş vrea să fiu lângă Caprice, dar ea îl are pe Dare. Nu pot să plec fără să am nicio veste despre Noelle.

Silke cuprinse umerii fragili ai mamei sale.

— Killian şi cu mine rămânem lângă telefon aici. Tu şi cu tata puteţi merge liniştiţi la spital. Sunt sigură că Dare şi Caprice au nevoie de sprijinul vostru.

Lorraine ridică spre ea ochii cercetători.

— Eşti sigură?

— Categoric.

Se uită către Killian ca să-i susţină şi el părerea. Killian îşi îndreptă ochii către socrul său.

— Du-te, Geoffrey. Aici n-ai absolut nimic de făcut.

— Au dreptate, draga mea, zise Geoffrey. Numai puţin să trimit pe cineva să-ţi aducă haina şi pe urmă mergem şi noi la spital.

El opri unul dintre servitori şi-l trimise după paltonul lui Lorraine.

După câteva minute Silke şi Killian urmăreau cea de-a doua maşină care dispărea pe alee.

— Caprice crezi că o să fie bine? Eu credeam că prima naştere se desfăşoară mai încet.

Killian o cuprinse pe după umeri şi se îndreptară împreună către birou, oprindu-se doar ca să comande nişte sandvişuri şi cafea.

— Nu mă prea pricep la asta, dar cred că depinde totuşi de la caz la caz. Caprice e pacienta unuia dintre cei mai buni doctori din oraş. Dare e acolo. Şi este sănătoasă, nu a avut niciodată probleme

până acum.

Killian o însoţi până în dreptul canapelei şi o aşeză jos.

— Trebuie să credem că totul se desfăşoară conform planului. Aşa cum trebuie să credem şi despre Kit şi Noelle că ori se apropie de oraş ori că echipa e pe urmele lor.

Se aşeză lângă ea şi o luă de mână.

— Te iubesc. Dacă aş putea face ceva care să schimbe situaţia pentru tine, aş face-o. Dar deocamdată nu-ţi pot oferi decât sprijinul şi dragostea mea până când toată lumea va apărea teafără şi nevătămată.

Silke îl privi în ochi ştiind că el nu o minţise niciodată.

— Crezi că aşa se va întâmpla?

— Da.

Ea oftă uşor simţindu-se mai obosilă ca niciodată.

— Atunci ţine-mă în braţe ca să pot crede şi eu acelaşi lucru.

♣ ♣ ♣

— Ce vrei să fac? repetă Noelle cu ochii aţintiţi asupra stâncii din faţa ei.

Arăta exact ca un munte în miniatură.

— Mi-e imposibil să urc acolo.

Kit continua să împletească funia pe care o scosese din rucsac, făcând un fel de ham.

— Arată mai periculoasă decât e în realitate, zise el înţelegându-i neliniştea, dar neputând face altceva s-o încurajeze.

— Eu am fost odată sus acolo, ai uitat? Mi s-a părut că am văzut fum la distanţă.

— Ştiu. Fumul înseamnă foc, iar focul înseamnă existenta cuiva care-l face.

Noelle îşi înghiţi cu greu nodul de teamă din gât întorcându-se cu spatele către stânca acoperită cu zăpadă.

— Chiar trebuie să fac aşa ceva? N-ai putea să mă laşi aici şi să te duci după ajutor?

Kit se opri brusc din ceea ce făcea cu frânghia şi-şi ridică ochii spre ea.

— Să te las aici? Singură? o întrebă el.

Noelle privi fix la el nefiind prea sigură cum de-i ieşiseră din gură cuvintele rostite mai devreme.

— Te-am văzut mai devreme că ai alunecat când ai urcat, zise ea grăbită să alunge tăcerea ce se instalase între ei. Eu o să fiu legată cu frânghia, iar tu o să mă tragi. Dacă aluneci? Sau, mai rău, dacă ai să cazi în prăpastie? Cine o să ne ajute?

Kit termină de făcut ultimul nod fără a-şi lua ochii de la ea. O să verifice imediat hamul, îşi zise el, apoi îi dădu drumul jos, în zăpadă, şi se îndreptă către ea.

— Nu mă urc singur pe nicio afurisită de stâncă. Şi nici tu. Şi nici NU TE LAS nicăieri. Urcăm amândoi sau nu urcăm deloc. Aşa ne-a fost înţelegerea? Îţi aminteşti?

Îi ridică bărbia către el.

— Acum încetează să-ţi mai faci griji. Aproape că am ajuns. Fumul acela nu poate fi mai departe de cinci mile. Am putea ajunge în mijlocul oamenilor chiar astăzi.

Noelle îi cercetă chipul să vadă dacă spune adevărul.

— Chiar crezi?

— Am ajuns prea departe ca să ne împotmolim chiar acum.

O sărută atingându-i buzele reci şi simţindu-i teama şi nevoia de a-l crede după modul în care-i răspunse, adâncind sărutul şi agăţându-se cu mâinile de trupul lui, el îi oferi ceea ce ea dorea, bucurându-se şi el la rândul său de darul ei.

— Poţi s-o faci, îi promise el când ridică din nou fruntea. Ai reuşit să ajungi atât de departe. Doar n-o să laşi acum o biată

stâncă să ţi se pună de-a curmezişul în cale.

Noelle oftă, simţind cum începe să simtă încrederea pe care i-o dăduse el.

— Bine. Arată-mi ce să fac. Dar te avertizez că, dacă ai să păţeşti ceva din cauza mea, ridicându-mă în sus cu cordonul ăsta ombilical, să ştii că fantoma mea o să te urmărească toată viaţa.

Kit râse adânc din piept, iar ecoul hohotelor lui înconjură stânca şi femeia aflată în braţele sale. O lovi uşor cu palma peste şezut.

— Prinţesă, nu ai nevoie de o asemenea scuză ca să mă urmăreşti toată viaţa. Până acum te-ai descurcat de minune şi aşa.

Luă hamul improvizat şi-i mai verifică încă o dată nodurile. Apoi se întoarse către ea şi i-l întinse.

— Trăsura te aşteaptă.

— Drăguţ din partea ta, Banyon, bombăni Noelle, păşind în interiorul hamului pe care el îl coborâse la nivelul genunchilor.

Stătu pe loc cât timp el i-l potrivi cât putu de bine.

— Vezi cum vine? Ai înţeles cum să-l pui?

Ea încuviinţă.

— Bine.

O ajutară şi-l scoată.

— Eu acum urc. Imediat ce ajung la capătul frânghiei, o s-o las în jos ca să ţi-l pui cum ţi-am arătat. Apoi am să te trag în sus. Ţine minte că nu trebuie decât să-ţi foloseşti mâinile şi picioarele şi să stai cu faţa la perete cât poţi, dar să n-o faci pe eroina. O să fie mult mai bine pentru mine dacă n-ai să faci mişcări bruşte.

Din nou ea dădu din cap încuviinţând, în timp ce el se pregătea să urce.

— Să fii atent, şopti ea, amintindu-şi cât de greu îi fusese să-l privească atunci când urcase prima dată.

Kit zâmbi, apoi îi făcu cu ochiul.

— Ăsta-i un mizilic faţă de altele pe care le-am făcut la viaţa mea, zise el sincer, după care se îndreptă către baza stâncii ca să înceapă urcuşul.

Noelle rămase pe loc încercând să ţină minte toate mişcările lui. Ştia că orice ajutor îi va putea da ea pe parcursul urcuşului pentru el va însemna ceva mai puţin riscant şi mai puţin obositor.

Soarele strălucea cu putere îngreunându-i posibilitatea de a-l privi direct. Îşi duse mâna streaşină la ochi, hotărâtă să nu-i scape nicio mişcare. Brusc îl văzu cum alunecă. Scoase o exclamaţie, înfigându-şi dinţii în buza de jos, ţinându-şi respiraţia şi rugându-se. Apoi îl văzu continuându-şi urcuşul, iar ea trase aer cu putere în plămâni.

— Încă un metru, şopti ea, numărând centimetrii care-l despărţeau de micul tăpşan aflat la jumătatea distanţei până la vârf.

Îi spusese că acolo se va oprişi va coborî frânghia. După câteva secunde, îl văzu dispărând dincolo de margine. O clipă mai târziu apăru din nou în raza ei vizuală având în mână colacul de frânghie.

— E rândul tău, strigă el, aruncând hamul. Noelle se apropie de baza stâncii ca să-l prindă.

Atentă, urmând toate indiciile pe care i le dăduse el, reuşi să şi-l prindă, apoi făcu înapoi câţiva paşi ca s-o vadă că e gata.

— Să nu uiţi să stai cu faţa către peretele stâncii, o avertiză el.

— O să ţin minte, strigă ea, după care înaintă, pregătindu-se de urcuş.

Frânghia întinsă care o trăgea îi crea un sentiment de siguranţă în timp ce înainta atentă pe panta abruptă. Era greu să-şi

găsească sprijin cu mâinile. Urmele lui Kit către vârf erau la distanţă mai mare decât cele pe care le putea face ea, dar totuşi nu trebuia să facă un efort prea mare ca să se întindă urmându-le calea. Însă cu tot ajutorul pe care i-l oferea el şi cu toată plasarea corectă a urmelor de picioare, urcuşul era foarte greu. Prima dată simţi încordarea muşchilor la mâini. Încleştându-şi dinţii, se sili să-şi amintească faptul că, dacă ea nu-l ajuta, atunci greutatea de la capătul frânghiei va fi enormă pentru el. Poate că el ar reuşi s-o tragă, dar mai aveau încă de urcat după aceea. În cele din urmă se opri puţin, abia trăgându-şi sufletul.

— Ai păţit ceva? o întrebă Kit.

Noelle îşi încleşta mâinile de bolovanii acoperiţi cu zăpadă, însă nu avu curajul să privească în sus la el, deşi vocea lui Kit se auzea acum mult mai aproape decât crezuse ea că a înaintat.

— Am nevoie de câteva clipe să-mi recapăt suflul, răspunse ea destul de tare ca el s-o audă.

— Nu te grăbi. Încet. Te descurci de minune, prinţesă.

Ea râse fără se vrea.

— În clipa de fată probabil că arăt a orice numai a prinţesă nu.

Mai respiră adânc de câteva ori, apoi se pregăti pentru asaltul final.

— Sunt gata.

— Eşti sigură?

— Trage odată de afurisita asta de funie, răspunse ea aşteptând mica smucitură care o va mai apropia încă câţiva centimetri de omul pe care-l iubea.

Degetele lui Noelle înţepeniră pe frânghie, cu un picior într-o poziţie anormală şi cu nasul îngropat în zăpada de pe bolovanul pe care avea de trecut.

— Îl iubesc, murmură ea simţind în gură gustul zăpezii.

Aproape că nici nu observă, în timp ce gândul care-i venise brusc i se clarifica încet în minte.

— Ce moment mi-am ales să-mi dau seama de aşa ceva.

— Te-ai înţepenit în ceva? strigă Kit, aplecându-se să vadă ce s-a întâmplat.

Noelle clătină încet din cap, căutând în jur un alt loc de sprijin.

— Îl iubesc pe Kit Banyon.

Înaintă aproape un metru fără a-şi da seama.

— Sunt nebună. De vină e sexul.

Încă un metru trecu neobservat.

— Stau lipită de o stânca şi mă târăsc ca un vierme nenorocit şi mă gândesc că m-am îndrăgostit.

Respiraţia îi devenise din nou anevoioasă, dar nu observă nici asta. Fiecare cuvânt însemna încă câţiva zeci de centimetri în plus.

— Cred că am mai multe pietroaie în cap decât are tot muntele ăsta.

Brusc începu să râdă…

— Noelle! Ai păţit ceva? La dracu'! Spune ceva. Te-aud bombănind ceva jos acolo. Ce s-a întâmplat?

Noelle scuipă zăpada din gură şi îşi dădu capul pe spate atât cât să-l poată vedea.

— Vreau să mă înveţi să fac chestia asta de-adevăratelea, îl anunţă ea, chiar în clipa când el se aplecă şi o apucă de mână.

— Eşti nebună, prinţesă, mormăi el, trăgând-o în sus lângă el.

Ea se rostogoli şi-l sărută adânc, cu ochii strălucindu-i în cap de bucurie. Se simţea de parcă ar fi fost în stare să urce şi pe Everest fără a avea legată de mijloc nicio funie de siguranţă. Îl iubea pe Kit. Acest gând îi răsuna în cap ca un cântec.

— Ştiu. Deja m-am convins de asta. Dar ai zis că ţie nu-ţi pasă. N-am uitat, să ştii.

Kit o cuprinse pe Noelle în braţe cercetându-i urmele murdare de pe faţă. În ochii ei era o privire nouă, ceva misterios şi absolut feminin.

— Prinţesă, din partea mea poţi să ţii minte ce vrei, dacă te uiţi în felul ăsta la mine, răspunse el, trăgând-o la pieptul lui.

Pierduse ani din viaţă, privind-o cum se legăna la capătul funiei aceleia. Nu ştiuse până acum că-şi poate face atâtea griji din pricina altcuiva. Riscurile făceau parte din viaţa lui, dar dintr-odată avusese senzaţia că pe Noelle n-o mai poate vedea niciodată într-o asemenea situaţie.

— Îţi promit solemn că după ce ne vom întoarce în lumea civilizată singurul pericol la care vei fi expusă va fi traversatul străzii, zise el.

Ea râse.

— Batem pariu?

Se ridică în picioare şi-l privi de sus.

— Haide, mai avem încă o jumătate de drum de făcut.

Kit de ridică mai încet, neliniştit de starea ei de spirit, darneavând nici cea mai vagă idee ce anume îi putuse provoca această schimbare. Era de parcă ea ar fi descoperit brusc că deţine un secret minunat pe care-l păstra doar pentru ea. Şi-ar fi dorit tare mult să o ia în braţe şi s-o convingă să i-l împărtăşească şi lui. Dar învăţase că existau anumite lucruri care aveau nevoie de fineţe nu de duritate, în privinţa lui Noelle întregul lui comportament trebuie să se supună acestei tragedii subtile. Va aştepta aşadar şi de această dată ca prinţesa lui să-l invite să pătrundă în castelul ei fermecat. Şi poate că această dată va fi ultima când ea îi va pune în faţă o nouă barieră.

Capitolul 12

— Nu mai e mult, zise Kit oprind-o pe Noelle pur şi simplu printr-o uşoară atingere de braţ.

O privi atent încă nelămurit în legătură cu schimbarea pe care o simţise dar nu o înţelese la ea.

— Eşti sigură că te simţi bine?

Noelle îi observă îngrijorarea din glas şi se înfioră de plăcere. Lumina din ochii lui devenise atât de importantă pentru ea şi atât de necesară pentru emoţiile pe care le simţea crescând în ea cu fiecare clipă în plus pe care o petrecea alături de el. Dar, indiferent cât de adânc creştea această dragoste, ea ştia că şi sufletul ei creştea odată cu acest sentiment. Nu mai simţea nevoia să-şi ascundă aceste emoţii. Îl putea privi în ochi, observându-i dorinţa de a o proteja şi se simţea bine fără a mai avea acea dorinţă de a se retrage în lumea ei de fantasme ca să se apere de ceea ce i-ar putea rezerva viitorul.

— Mă simt bine şi nu mă mai întreba atât, şopti ea cu un glas răguşit, fără să-şi dea seama că vocea îi trăda metamorfoza ce se petrecea în adâncul sufletului ei.

Îl văzu cum el îşi ascute privirea, încercând s-o înţeleagă pe această femeie a cărei transformare era de fapt opera lui. Aproape că simţi nevoia să-i explice dar anumite lucruri trebuiau lăsate la locul lor pentru a fi descoperite ca să nu-şi piardă din valoare.

— Ţi-am zis după ce am coborât de pe muntele acela că mă simt bine.

Se ridică în vârful picioarelor şi-l sărută, apoi se lăsă pe călcâie şi-i zâmbi.

— Nu-ţi mai face griji degeaba.

El îi cuprinse în mâini chipul delicat.

— Nu pot, zise el sincer. Eşti altfel. Nu ştiu ce s-a întâmplat dar nu mai eşti la fel ca atunci când am pornit în această călătorie înapoi către lumea civilizată.

Ea îşi lăsă capul într-o parte, aşteptând, aproape neîndrăznind să spere. Oare el îşi va da seama de ce?

— Altfel în bine sau în rău? îl întrebă ea, arcuindu-şi sprâncenele deasupra ochilor care-l priveau solemn.

Era obosită dar se simţea atât de bine încât nu mai conta dacă mai avea de mers cincizeci de mile sau doar câteva.

Kit se încruntă privind în adâncul violet al ochilor ei, încercând să înţeleagă adevărul.

— Ce ştii tu iar eu nu?

— Ce-aş putea să ştiu?

— Din nou eşti vagă?

— Aşa ţi se pare?

El clătină din Cap.

— Nu, trebui el să recunoască. Nu vrei să-mi spui, nu-i aşa?

— Nu.

Râse încet văzându-i expresia de necaz de pe faţă pe care nu reuşise s-o ascundă destul de repede.

— Trebuie să ghicesc?

Ridică din sprâncene provocând-o să nege că juca din nou un joc doar de ea ştiut.

Noelle făcu faţă cu succes provocării descoperind că lumea reală era mult mai interesantă decât bănuise ea.

— Nu chiar să ghiceşti.

El o studie de data asta cu o suspiciune nedisimulată.

— Nu-mi place conversaţia asta, declară el după un minut în care o cercetă atent şi nu reuşi să descopere nimic.

Ea îl bătu uşor cu mâna pe braţ.

— Ceea ce nu-ţi place este faptul că ştii toate răspunsurile.

Privirea lui se ascuţi.

— Asta sună a sarcasm.

— Nu am avut această intenţie.

Noelle renunţă la umor când văzu că fără să vrea îi rănise orgoliul.

— Nu pot să-ţi spun, Kit. Dar nu mă ascund.

Se opri observând în continuare suspiciunea şi-şi dădu seama că nu se putea opri aici. Îşi lăsă iute ochii în pământ simţindu-se brusc cuprinsă de un fior de teamă. Dacă spunea sau măcar făcea vreo aluzie la ceea ce se petrecea în sufletul ei risca foarte mult. Totuşi nu-i era frică să-şi asume un asemenea risc, precum şi urmările sale. Ştia foarte bine acum ce însemna abandonul şi nu-i mai era teamă de actul în sine cât mai mult de pierderea bărbatului care reuşise să-i atingă cele mai sensibile coarde ale inimii. Dar chiar şi această teamă era îndepărtată de ceea ce el o învăţase despre ea ca persoană, precum şi de ceea ce aflase singură în ultimele câteva zile. Avea într-adevăr puterea de a supravieţui în orice condiţii.

Ridică ochii şi-l văzu aşteptând răbdător un răspuns aşa după cum îi promisese.

— Aştept să mă ajungi din urmă, recunoscu ea încet.

— Să te prind din urmă? murmură el simţindu-se pe undeva adânc mişcat de cuvintele ei enigmatice.

Noelle nu mai spuse nimic dar nici nu se mai strădui să ascundă ceea ce simţea. Văzu cum expresia de pe chipul lui se schimbă când îi observă emoţia din priviri.

Kit îi strânse obrajii în palme, a căror piele fină se îmbujorase din cauza gerului. Dragostea ardea ca o flacără în ochii ei violeţi.

Ea îi simţi căldura în minte şi în trup. Dar chiar dacă-i acceptă căldura încă nu-i cunoştea sursa. Nu putea uita lumea ireală în care păşiseră amândoi din întâmplare.

Noelle închise ochii observându-i îndoiala.

— Nu mă crezi.

Acum trăia şi ea aceeaşi suspiciune ca şi el. Trecuse de faza în care apela la tot felul de jocuri pentru a se apăra.

— Cred că această situaţie în care ne aflăm cuprinde tot felul de capcane. Cred că am fost primul tău iubit. Cred că am reprezentat pentru tine o sursă de informaţii şi probabil de siguranţă în această perioadă plină de pericole. Cred de aceea că atât pentru mine cât şi pentru tine există pericolul de a ne înşela crezând că există mai mult în această relaţie decât în realitate.

Niciodată până acum logica şi realitatea nu constituiseră un amestec mai dureros. El avea suficientă experienţă de viaţă ca să cunoască anumite limite, dar în ochii ei vedea acum un paradis, un loc cu totul nou pentru el, în care mai avea doar să-şi audă strigat numele.

Noelle simţi din plin durerea cumplită care o străpunse până în adâncul fiinţei ei dar totuşi rămase pe loc fără a se retrage din faţa lui sau a viitorului pe care intenţiona să-l aibă. Niciodată în toată viaţa ei nu întinsese mâna după nimic, dar acum o făcea şi încă din toate puterile.

— Deci eşti un caz în care primează dorinţa carnală, afinitatea de idei şi pericolul. Pe scurt combinaţie de hormoni şi teamă.

Ea îşi încreţi nasul, făcând o grimasă de dezgust.

— Ce să spun, frumos din partea noastră.

El se încruntă cuprins brusc de un acces de furie.

— Eu n-am spus asta, se răsti el.

— Mie aşa mi s-a părut.

Noelle reuşi să ridice din umeri cu un gest de indiferenţă aproape credibil.

Kit o apucă de umeri scuturând-o, incapabil să-şi stăpânească mânia.

— La naiba, n-am spus asta. Eşti frumoasă. Pentru mine ai fost deosebită.

— Ţi-am zis cât de mult urăsc acest cuvânt?

— Să nu începi iar să joci teatru, o avertiză el nervos.

Ea clipi, fără a-i păsa câtuşi de puţin că el o zgâlţia ca pe o păpuşă de cârpă.

— Nu joc deloc teatru. Vorbesc chiar foarte serios. Am auzit atât de des acest cuvânt care nu înseamnă absolut nimic pentru mine. Femeile susţin sus şi tare că vor să fie judecate la justa lor valoare şi apoi îi lăsă pe bărbaţi să sară în paturile lor, urmând ca a doua zi dimineaţă să fie catalogate ca fiind „deosebite”. Pentru mine asta nu înseamnă nimic ieşit din comun. Deosebită! Ce să spun, mare scofală! Ce se întâmplă atunci când apare după aceea altcineva, o altă femeie care e de asemenea „deosebită”? Eu devin atunci mai puţin deosebită? Sau ea e şi mai deosebită? Cine hotărăşte gradul acestui adjectiv şi care e adevăratul său înţeles? E în funcţie de capacitatea mea în pat? Depinde de culoarea părului? A ochilor?

Se uită fix în ochii lui.

— Explică-mi.

Kit o privi întrebându-se dacă nu cumva se afla în aceeaşi situaţie cu o persoană care ţine un tigru de coadă. Ar fi vrut să-i dea drumul, dar atunci ce se va întâmpla? Va fi sfâşiat sau felina îl va lăsa în pace considerându-l o cantitate neglijabilă?

Îşi întări strânsoarea asupra umerilor ei dându-şi seama că nu dorea să încerce pe propria-i piele această analogie. Dar îşi mai

dădu seama şi de faptul că nu mai putea continua s-o ţină aşa pe Noelle în faţa lui. Îi dădu drumul încet, aşteptându-se pe undeva ca ea să se îndepărteze de el.

— Nu ştiu exact ce înseamnă acest cuvânt. Poate că n-ar fi trebuit să-l folosesc, recunoscu el privind-o cu atenţie.

— Mă întreb oare câţi bărbaţi spun asta?

El se încruntă.

— Vrei, te rog, să nu mai pomeneşti de ceilalţi bărbaţi?

— De ce? îl întrebă ea cu îndrăzneală.

— N-o să mai ai alţi bărbaţi cu care să mă poţi compara, îi strigă el, după care îşi dădu seama cât de arogantă suna această declaraţie a lui.

Trase o înjurătură de ciudă, închizând ochii ca să nu-i mai vadă privirea.

— N-am vrut să spun asta.

Ridică ochii către ea, dorind să se facă înţeles.

— N-ar trebui să discutăm despre asta aici.

Se simţi iritat de faptul că tocmai el folosea situaţia în care se aflau drept paravan în faţa realităţii. Doar el o învăţase să aibă încredere în el!

— Ştiu. Situaţia în care ne aflăm ascunde adevărata problemă şi toată agitaţia asta psihică.

Îi zâmbi fără umor şi îi întoarse spatele. Porni spre cărarea pe care o găsiseră şi care fusese făcută de altcineva.

— Ne-am odihnit destul, nu crezi? adăugă ea fără a privi înapoi să vadă dacă Kit o urmează.

Kit privi către silueta ei fragilă în timp ce se îndepărta de el. Se gândi la femeia suplă şi delicată pe care o zărise în holul aeroportului privind pe fereastră. Se gândi la femeia care arsese ca o flacără incandescentă în braţele lui când făcuse dragoste cu ea

pentru prima dată. Se gândi la femeia căreia îi fusese teamă să urce pe munte dar care totuşi nu ezitase nicio clipă să-şi încredinţeze viaţa în mâinile lui; acceptând să se bazeze doar pe puterea lui şi pe o frânghie subţire care o despărţeau de moarte. Se gândi la copilul care fusese ea odată şi care supravieţuise fiind abandonat într-o piaţă luni de zile şi care învăţase să trăiască bazându-se pe propria-i inteligenţă şi pe jocurile pe care le juca cu lumea reală. Se gândi la toate aceste faţete ale personalităţii ei, dându-şi seama cât de mult îi plăceau, cât de mult ajunsese să le admire şi să le respecte pe fiecare în parte. Ţinea la fiecare dintre ele într-un fel în care nu mai ţinuse niciodată la nimeni până acum. Dar dragoste? Niciodată nu încercase un asemenea sentiment adânc faţă de vreo femeie, deşi îşi dorise şi căutase acest lucru. Provenea dintr-o familie solidă şi-şi dorise şi el cu ardore acelaşi lucru dar până acum nu-i apăruse niciodată în cale femeia potrivită, în cele din urmă încetase s-o mai caute considerând că probabil lui îi lipsea ceva, ceea ce îl condamna la o viaţă de singurătate.

Făcu primul pas pentru a o urma pe Noelle şi se gândi cum va arăta lumea lui fără ea şi fără ciudăţeniile ei care-i colorau viaţa de câteva zile încoace, ideea nu era deloc plăcută. Totul i se va părea anost, lipsit de culoare şi de substanţă. Doar în câteva zile reuşise să se impună făcându-şi loc în existenţa lui. Dar oare era real ceea ce i se întâmpla? Oare putea avea încredere într-o asemenea emoţie născută într-un tărâm ireal?

— La naiba! bombăni el, grăbind paşii pentru a o ajunge pe Noelle din urmă.

Nu accepta să fie abandonat. El îi promisese că va rămâne alături de ea. Putea şi ea să facă măcar acelaşi lucru.

Kit o ajunse din urmă chiar în locul unde cărarea cotea din

nou prin pădure.

— Stai! strigă el prinzând-o de braţ.

Noelle se întoarse aşteptând.

El ezită o clipă, nesigur de ceea ce dorea să-i spună. Şi acesta era un sentiment nou pentru el.

Necăjit pe el însuşi, nu avu răbdare şi renunţă la fineţe şi subtilităţi.

— Ţi-am promis că n-o să te părăsesc niciodată decât dacă tu ai să mă îndepărtezi. Ţi-am promis acest lucru pentru că voiam să ştii că poţi avea încredere în mine.

Ea continuă să aştepte deşi bănuia ce anume dorea el din partea ei. Văzu întipărită pe chipul lui o parte din confuzia pe care ea o simţise atâta timp. Mai văzu de asemenea şi hotărârea lui de a accepta provocarea a ceea ce ea stârnise între ei. Considerase probabil că e un lucru simplu sau poate că nici nu se gândise prea mult la aceasta. Kit îi cercetă privirea.

— Pot să am încredere în tine?

— Tu ce crezi?

El nu ezită.

— Ştiu că pot.

Ea l-ar fi putut întreba de ce i-a pus atunci această întrebare, dar n-o făcu. În loc de asta oftă, îndepărtând puţin din tensiunea pe care o simţise până în clipa aceea.

— Nici eu n-am să te părăsesc. Atâta timp cât n-ai să mă alungi.

— Nu se va întâmpla niciodată aşa ceva.

Ea îl cercetă curioasă. Glasul îi suna foarte sigur dar privirea din ochi nu-i spunea acelaşi lucru. Se întreba dacă el îşi dădea seama.

— Pentru că sunt aşa de deosebită? îl întrebă ea pe un ton

blând.

Nu o putea minţi şi nici nu mai voia să folosească fraze stereotipe pentru a descrie relaţia lor.

— Nu ştiu cum eşti. Nu încă.

O trase lângă el cuprinzând-o cu braţele.

— Vreau să am şansa să aflu.

De data asta ea nu ezită deloc.

— O ai.

Îşi asumase un risc şi nu era sigură dacă nu cumva îşi scotea inima la mezat procedând astfel.

Deocamdată însă mai avea timp. El îi zâmbi simţindu-se uşurat. Crezuse că atinsese maximum de încordare când o văzuse atârnând în hău de frânghia subţire aflată în mâinile lui. Acum însă când o văzuse cum pleacă descoperise că încordarea poate avea mai multe variante chiar şi atunci când era amestecată cu teamă.

— Mulţumesc, zise el aplecându-se să o sărute, dar ea îl întâmpină la jumătatea drumului oferindu-i la fel de mult ca şi el. Sărutul era plin de amintiri, de promisiuni şi de întrebări la care trebuiau găsite încă multe răspunsuri. Simţea fiecare nivel de comunicare în parte, aşa cum nu i se mai întâmplase niciodată până acuma. Fusese onorat că o învăţase pe Noelle să-şi folosească propria senzualitate dar şi ea îl învăţa la rândul ei lucruri importante, poate chiar mai utile decât cele pe care o învăţase el. Această revelaţie îl zgudui, făcându-l să-şi privească priorităţile dintr-o altă perspectivă. Se retrase speriat, simţindu-se brusc nesigur pe sine.

— Cred că ar fi bine să plecăm.

Ridică ochii spre cerul care nu mai era chiar atât de senin ca dimineaţă.

— S-ar putea să se stârnească din nou furtuna.

Noelle îl lăsă să schimbe subiectul discuţiei.

Simţea şi ea aceeaşi nevoie ca şi el. Privind în sus îl întrebă:

— În cât timp?

El ridică din umeri dându-i drumul şi făcând un pas înapoi.

— În câteva ceasuri dacă avem noroc.

— Putem să reuşim?

— Dacă nu mai întâlnim şi alte obstacole ar trebui să ajungem undeva. Astăzi ne-am deplasat binişor.

El porni în faţă.

Noelle păşi în urma lui, obişnuită deja cu ritmul pe care-l impunea el. Niciunul nu vorbi în timp ce traversau pădurea. Cerul părea să coboare din ce în ce mai mult de parcă ar fi dorit să-i strivească de pământ. Vântul se înteţi biciuindu-le faţa. Noelle se scutură înfrigurată băgându-şi capul între umeri şi mâinile adânc în buzunare. Începuse să respire cu grijă, ştiind că riscul acum era mai mare de a obosi şi de a trage aer prea rece în plămâni. Continuă să înainteze sistematic oprindu-se doar când Kit îi făcea semn.

Ninsoarea se porni în mai puţin de o oră de parcă ar fi simţit că e pe punctul de a-şi pierde definitiv cele două victime. Vântul viscolea zăpada, reducându-le vizibilitatea. Kit aruncă o privire peste umăr. Ea privi la chipul lui încruntat şi-şi dădu seama cât era de îngrijorat

— Agaţă-te de centura mea şi stai exact în spatele meu. În felul ăsta viscolul n-o să-ţi mai bată direct în faţă, îi strigă el pentru a acoperi vuietul vântului.

— Acum n-o să mai putem vedea focul, îi zise ea.

— Cărarea asta trebuie să ducă undeva. N-am s-o pierd din ochi.

Se întoarse cu spatele, continuându-şi drumul fără a mai

aştepta vreun răspuns din partea ei.

Noelle îl înşfăcă zdravăn de haină ţinându-se după el în timp ce Kit înainta prin lumea albă care le-ar fi răpit vieţile fără să clipească dacă ar fi putut s-o facă. Timpul părea să se fi oprit în loc pe când fiecare pas pe care-l făceau îi apropia mai mult de locul unde puteau găsi ajutor, dar îi îngropa şi mai adânc în zăpada care dorea cu tot dinadinsul să-i facă prizonieri. Noelle simţea pe propria-i piele rafalele puternice de vânt deşi se afla în spatele lat al lui Kit care încerca astfel s-o protejeze. Ochii îi lăcrimară până când nu mai putu vedea nimic dar continuă să se ţină zdravăn de el. Kit o să-i scoată la liman, îşi repeta ea în gând în timp ce începea să-şi simtă picioarele ca de plumb. Dar nu avea de gând să se oprească sau să-l ţină pe loc. Trebuia să păşească în acelaşi ritm cu el, asta era datoria ei. Brusc, fără vreun avertisment, el se opri. Ea se lovi de el în mers clătinându-se pe picioare. El o cuprinse imediat echilibrând-o şi lipind-o de corpul lui, cu nasul îngropat în haina lui plină de zăpadă.

— Am reuşit, prinţesă! vorbi el răguşit în urechea ei. Încă câţiva paşi şi am scăpat.

Noelle ridică fruntea. Îi trebuiră câteva secunde bune până să desluşească în movila din faţa ei o cabană, de dimensiuni rezonabile chiar. La ferestre se zăreau strălucind blând luminiţe, urându-le bun venit chiar dacă proprietarul ştia sau nu acest lucru.

Kit o împinse înainte.

— Hai!

Noelle păşi odată cu el. Furtuna urla deasupra capetelor lor furioasă că ei câştigaseră bătălia. Ei nu-i păsa. Kit reuşise şi ea la fel. Uşurarea pe care o simţea îi dădea o stare de euforie. Înaintară cu greu până pe verandă în vântul care viscolea zăpada cu furie, ştergându-le urmele lăsate pe cărare. Kit bătu cu pumnul în uşă,

iar zgomotul abia se făcu auzit în furia furtunii de afară. Apoi uşa se deschise şi fu împinsă cu putere de vânt şi de zăpadă.

— Ei, fir-aş al naibii, izbucni un glas puternic, după care o mână mare o înşfăcă pe Noelle trăgând-o înăuntru către căldură şi lumină. Mi-am tocit pingelele căutându-vă iar voi apăreţi în pragul casei mele pe o asemenea vreme. Puteam foarte bine să fi stat liniştit la căldurică până acum că tot aia era.

O sprijini pe Noelle de perete şi se întoarse către bărbatul aflat în spatele ei.

Kit îl urmă folosindu-şi umărul împreună cu forţa gazdei lor pentru a putea închide uşa la loc. Privi la bărbatul din faţa lui circumspect. Nu toţi oamenii erau prietenoşi iar el trebuia să ţină cont de Noelle. Se trezi privind la un bărbat care arăta ca un taur. Avea gâtul gros, corpul solid iar braţele şi picioarele semănau cu nişte trunchiuri de copac. Avea însă mâini fine, cu degete lungi ca de pianist. Avea faţa acoperită de o barbă deasă şi roşie care însă nu-i ascundea ochii albaştri şi vicleni ce trebuie să fi pus mulţi oameni la respect doar cu o singură privire. Bărbatul nu spunea nimic în timp ce Kit îl studia. Nici nu se uită măcar la Noelle. Aştepta pur şi simplu, fără a fi încordat sau relaxat, doar în alertă gata să facă faţă oricărei atitudini pe care ar fi adoptat-o Kit. Această atitudine nedisimulată înclină balanţa în favoarea lui. Kit îşi scoase căciula din cap şi zâmbi obosit.

— Ai fost afară căutându-ne?

Uriaşul îşi mângâie barba, apoi râse încet.

— Cu siguranţă că n-am ieşit ca să-mi îmbunătăţesc starea de sănătate. Urăsc frigul.

Făcu semn către focul ce ardea vesel în livingul din spatele lor.

— Intraţi înăuntru să vă încălziţi iar eu o să vă aduc ceva cald

de băut şi nişte mâncare. Trebuie să dau şi telefon. N-are rost ca şi alţi nebuni să caute doi inşi care au avut destul cap să se descurce şi singuri.

Aruncă o privire scurtă către Noelle.

— Nu-mi prea plac femeile. Aşa că nu am nimic ce să-ţi ofer ca haine de schimb dar poţi să cauţi în dormitor şi să iei dacă ţi se potriveşte ceva. Bărbatul dumitale poate să stea de pază. Pe aici sunt mulţi nebuni.

Porni prin hol fără a mai spune ceva.

Noelle privi lung după el, uimită de calmul cu care îi întâmpinase, ca şi de îndrăzneala cu care le vorbea. Până să apuce să spună ceva, Kit îşi scoase mănuşile şi începu să-i descheie haina.

Ea îşi scoase mănuşile ca să-l ajute. După ce-şi scoaseră amândoi hainele, se îndreptară către focul din living.

Kit o conduse către scaunul aflat în apropierea căminului.

Se aşeză în genunchi în faţa ei şi-i scoase căciula privind-o atent.

— Te simţi bine?

— Mă simt de parcă aş fi păşit într-o poveste cu zâne, murmură ea întinzând mâinile către foc. Nici măcar nu-ne-a zis cum îl cheamă.

Kit râse încet.

— Aşa e.

Privi în jur văzând ţevile unui calorifer din colţ.

— Nu glumea când zicea că nu-i place frigul. E aproape zăpuşeală aici.

— Ştiu. E minunat.

Noelle se sprijini de spătarul scaunului lăsând căldura să-i pătrundă în oase. Închise ochii savurând senzaţia de pace ce o cuprinse după ce trăise furtuna de afară. Avusese încredere în Kit

că îi va scăpa de pericol şi nu se înşelase. Aflase şi în privinţa ei că este mult mai puternică decât credea. Dându-şi seama de aceste două lucruri, se simţi cuprinsă de o senzaţie de linişte plăcută ce nu putea fi descrisă. Nu mai conta faptul că o dureau toţi muşchii, că nu avea haine curate sau că avea nevoie de odihnă. Deschise ochii privindu-l pe Kit. El o învăţase să aibă încredere. Totul fusese atât de simplu şi totuşi nimeni nu reuşise până acum s-o facă să uite acele lecţii aspre primite în trecut. Indiferent de ce se va întâmpla cu ei în viitor, ea va avea întotdeauna aceste clipe pe care le va putea retrăi când va simţi nevoia şi va şti că exista măcar o singură persoană în lumea asta în care putea avea încredere că se va ţine întotdeauna de cuvânt.

Kit se uită la ea uimit de flacăra din adâncul ochilor ei violeţi mai caldă decât focul din spatele lui.

— Pot să-şi spun acum cât de curjoasă ai fost? o întrebă el blând. Cât de mult te admir pentru ceea ce ai făcut şi cât de bine te-ai descurcat?

Ea clătină din cap, iar şuviţele de abanos ale părului atinseră uşor spătarul scaunului.

— Nu puteam să-ţi fiu o povară. Nu-i nimic de admirat în asta.

El zâmbi uşor, înţelegând ceea ce se îndoia că Noelle va pricepe vreodată. Noelle se schimbase dar, indiferent ce va deveni, odată ce-şi va da seama de propria-i capacitate, niciodată nu va fi o femeie care să-şi înţeleagă pe deplin forţa de care era în stare. Îşi considera puterea ca pe o alternativă simplă de care putea profita. Curajul făcea parte din însăşi fiinţa ei, dar el se îndoia de asemenea că ea va putea vedea acest lucru din acelaşi motiv.

Noelle simţea privirea lui Kit aţintită asupra ei pătrunzându-i până în adâncul sufletului, căutând să-i afle toate secretele şi înţelegându-i toate misterele pe care ea abia acum începea să le

descopere. Simţindu-se vulnerabilă, de parcă s-ar fi aflat în cumpănă pe vârful unei săbii ascuţite, vorbi iute pentru a rupe tăcerea ce se instalase între ei.

— Trebuie să dăm telefon familiilor noastre şi să-i anunţăm pe toţi că suntem teferi. Sper că la asta s-a referit, gazda noastră când a zis că trebuie să ia legătura cu cineva. Înseamnă că are telefon. Familia mea n-o să se liniştească decât dacă vorbesc direct cu mine.

Kit îi atinse obrazul mângâindu-i uşor roşeaţa apărută din cauza frigului. Oţel şi catifea. Putere şi fragilitate. Aceasta era Noelle, o femeie plină de contraste, capabilă să-l pună mereu pe un bărbat în postura de a ghici, legându-l pentru totdeauna de ea prin multiplele faţete pe care i le oferea pe rând şi intrigându-l astfel mereu.

Se ridică încet în picioare. Acum nu era timpul lor. Ceilalţi aşteptaseră cu sufletul la gură ca nişte condamnaţi până acum, numărând secundele până când vor afla vestea morţii sau a faptului că se aflau încă în viaţă.

— Mă duc să văd.

Noelle îl privi cum iese din încăpere, cu ochii pe jumătate închişi din cauza căldurii care-i pătrundea prin haine şi a uşurării pe care o simţea că în sfârşit se aflau în siguranţă. Pe măsură ce secundele se transformau în minute, starea de relaxare i se accentua şi aţipi.

Când se întoarse împreună cu gazda lor, Kit o găsi dormind pe scaun în poziţia în care o lăsase. Dacă ar fi fost singur, ar fi atins-o. În loc de asta se mulţumi să o privească aşezându-se jos, pe podea, lângă scaunul ei, în timp ce celălalt bărbat puse o tavă pe o măsuţă din apropierea lui Noelle.

— Nu prea pare genul care să fie în stare să meargă pe munţi,

murumură el cuprinzând cu o privire înţelegătoare trupul delicat al lui Noelle. Dar de fapt, nici sălciile nu par mai puternice decât alţi copaci şi cu toate astea se descurcă mai bine decât un stejar pe vreme de furtună.

El se lăsă pe scaunul uriaş aflat de cealaltă parte a căminului.

— Serveşte-te, băiete, îi făcu semn lui Kit către tava încărcată de pe măsuţă. Apropo, numele meu este Ham.

— Kit. Noelle.

El ridică în sus cana grea pentru a turna cafea în două ceşti.

— Ştiu băiete. Crede-mă că ştiu. Familia ta şi-a ei au prieteni puternici. Jumătate dintre locuitorii acestui stat s-au aflat pe dealuri, căutându-vă. Restul probabil că se rugau.

— Indiferent ce-au făcut, a mers, răspunse Kit.

El sorbi din cafea lăsând-o pe a lui Noelle să se mai răcească. Dorea ca ea să aibă parte de fiecare clipă de odihnă.

— Aş fi vrut să fi putut lua legătura cu ai mei sau cu cineva din familia lui Noelle.

— Nu-ţi face griji. Coordonatorul va continua să încerce. Dacă nu se va putea în niciun chip, atunci vor trimite pe cineva să-i anunţe personal.

Ham se ridică.

Kit aşteptă până când celălalt bărbat plecă şi apoi se ridică în genunchi atingându-i uşor obrazul lui Noelle. Pielea îi era caldă de la foc şi rumenă, iar buzele întredeschise seducător. Se aplecă mai mult şi-i sărută întâi un colţ al buzelor şi apoi şi pe celălalt.

Ea începu să zâmbească. Kit urmări curba lor blândă, umezită uşor de sărutările lui.

— Trezeşte-te, prinţesă, şopti el, sărutându-i de astă dată pleoapele care-i ascundeau ochii aceia extraordinari de culoare ametistului.

Genele ei fluturară ca două evantaie în miniatură răcorindu-i obrajii rumeni. El îi înlătură şuviţele de păr de pe frunte neştiind că pe chipul lui exista cea mai tandră expresie ce putea apărea pe faţa unui bărbat.

Noelle deschise ochii văzând acea privire din ochii lui care îi era adresată doar ei. Surâse larg, acceptând ceea ce el îi oferea şi dându-i în schimb tot ceea ce simţea în clipa de faţă.

— Eşti frumoasă.

Pentru prima dată în viaţa ei acesta era un compliment adevărat care-i aducea bucurie şi nu o durere dulce-amăruie.

— Mulţumesc.

— Ţi-e foame?

Ea privi la gura lui dorindu-şi din toată inima să-i simtă atingerea delicată a buzelor. Viaţa recâştigată merita să fie sărbătorită, iar ea nu se putea gândi la un mod mai plăcut de a o celebra decât aflându-se în braţele lui, alături de inima lui pe care s-o simtă bătându-i alături.

Kit îi citi dorinţa arzătoare din ochi.

— Dacă te mai uiţi mult aşa la mine s-ar putea să te pun într-o situaţie jenantă, zise el cu glas răguşit cuprinzându-i obrajii în palme şi conturându-i buzele cu vârful degetelor.

— Te vreau singură.

Ea îi cuprinse încheietura mâinii acolo unde pulsul i se zbătea năvalnic.

— Când?

— Curând. Peste o clipă. Peste o zi. Curând.

Îi întoarse capul într-o parte ca s-o poată săruta. Ea închise ochii.

— Deschide ochii. Lasă-mă să văd ce simţi. Aşteptă şi apoi simţi cum i se opreşte respiraţia când văzu emoţia din ochii lui.

Prinţesa îi deschisese într-adevăr larg porţile castelului ei. Acum castelul îi aparţinea lui pentru că aşa hotărâse ea. Sărutul ei pecetlui această proclamaţie.

Noelle îşi oferi trupul îmbrăţişării lui savurând de această dată mai mult decât de obicei. Amândoi reuşiseră să scape teferi şi nevătămaţi din săbăticia ce-i înconjurase. Singuri îşi salvaseră propriile vieţi. Câştigaseră bătălia cu natura dezlănţuită.

După câteva clipe când Kit îşi ridică fruntea şi privi în ochii ei, Noelle îi mărturisi:

— N-o să mai fim niciodată la fel, nu-i aşa?

El clătină din cap.

— Nu, şi mie unul nu-mi pare rău.

El nu-i puse întrebarea dar ea îi răspunse totuşi:

— Nici mie.

Pentru o fracţiune de secundă fu tentată să-i spună că-l iubeşte.

Cuvintele îi stăteau pe buze aşteptând doar să fie rostite. Dar el era un bărbat de onoare care-i putea descoperi secretul dacă dorea, iar dacă nu, ar fi fost nevoit să poarte această povară mereu de acum încolo. El îi oferise mult prea mult pentru ca ea să-i rezerve o asemenea soartă. Aşa că îşi desprinse privirea din ochii aceia verzi ca smaraldul care începuseră deja să vadă prea multe şi se uită la tava de pe măsuţă.

— Ceea ce văd eu acolo e mâncare?

Kit privi peste umăr ştiind că ea se retrăgea la loc în cochilia ei, dar de astă dată fără a se fereca înăuntru. De această dată el se afla împreună cu ea pentru că aşa doreau amândoi.

— Şi cafea, adăugă el zâmbind întinzându-se şi luând o ceaşcă de pe masă pentru ea. Bănuiesc că ţi-e foame.

— De lup.

Luă o sorbitură savurând lichidul fierbinte şi parfumat.

— Două sandvişuri, te rog…

Se opri zâmbindu-i.

— Pentru început.

Kit râse alături de Noelle. În clipa aceea intră Ham.

— Ei da, frumoasă doamnă, aşa mai zic şi eu. Nu prea mulţi ar fi în stare să râdă acum.

Privi scurt către tavă.

— Nu eram prea sigur ce vă place, aşa că am pus mai multe. Trebuie să vă placă măcar ceva din toate astea.

Se aşeză pe un scaun mai departe de foc sprijinindu-şi picioarele încălţate în ciorapi roşii ca de Moş Crăciun pe un scăunel mic şi uzat, după care luă o ceaşcă de cafea, şi o duse la gură. Luă o înghiţitură zdravănă, apoi îşi fixă ochii albaştri asupra lui Kit.

— Am vorbit din nou cu coordonatorul echipei de salvare. Mi-a zis că salvamontiştii care găsiseră avionul v-au pierdut urma în munţi. Zicea ceva despre faptul că dumneata şi micuţa doamnă semănaţi cu nişte capre sălbatice. I-am zis că nu cred dar că am să vă întreb. A reuşit de asemenea să ia legătura şi cu familiile voastre, zise el privind către Noelle. Le-a spus că sunteţi teferi şi că o să-i mai sune în curând. Noelle puse cafeaua jos şi dădu să se ridice.

Gazda lor o privi lung.

— Nu-i nevoie să te ridici. Nu-i nicio grabă cel puţin în clipa de faţă. Telefonul meu s-a întrerupt chiar la sfârşitul conversaţiei. Am încercat cu celularul dar din cauza vremii nu funcţionează nici el. Aşa că, pentru moment, rudele voastre vor trebui să se mulţumească doar cu această veste oficială.

Noelle se uită la Kit.

El îi puse mâna pe genunchi.

— În cât timp se remediază defecţiunea de obicei? întrebă Kit încet.

— Depinde. Pe o astfel de vreme de obicei se întrerup toate legăturile dar în general nu pentru mult timp. Ridică din umeri şi întinse palmele. N-am ce face, băiete. Aş vrea să vă ajut pentru că ştiu cum trebuie să vă simţiţi dar n-am cum. Măcar am reuşit să le transmitem vestea bună.

Noelle reflectă asupra celor spuse de el apoi se aşeză la loc pe scaun şi-şi luă ceaşca de cafea. Nu-i plăcea situaţia creată dar, după cum spusese şi Ham, făcuseră tot ceea ce putuseră. Ham se uită la Kit.

— Când a vorbit cu ai tăi, a avut o mică problemă, băiete. Legătura era foarte proastă. Zicea că probabil au înţeles despre ce e vorba, dar nu era sigur. O să sune la biroul şerifului ca să roage pe cineva să meargă până la ai tăi acasă.

Ea sorbi din cafea savurându-i mai mult căldura decât cofeina. Flăcările vesele din cămin deveniseră hipnotice, iar glasul bărbaţilor se auzea undeva departe. Era în siguranţă iar familia ei ştia că este salvată. Se simţea mai norocoasă decât sperase vreodată că va fi.

Kit observă figura somnoroasă a lui Noelle. Ceaşca ei era aproape goală. Lui nu-i trebuise decât o înghiţitură, ca să-şi dea seama că Ham turnase o măsură bună de coniac în fiecare cană.

— Încet, prinţesă. Cafeaua a fost botezată.

Noelle îi zâmbi ameţită dându-şi seama în cele din urmă de adevăr.

— Atâta timp cât nimeni nu mă goneşte din faţa focului, nu-mi pasă.

Uriaşul râse din toată inima.

— Femeia asta e dată naibii. N-am ştiut pentru că nu mi-a zis nimeni. Şi eu care credeam că umblu după un aventurier şi o fandosită.

Noelle nu dădu importantă conversaţiei dintre cei doi bărbaţi, chinuindu-se să mănânce ceva pentru că ştia că trebuie, în ciuda faptului că simţea cum îi pică fruntea în piept de somn. Stomacul ei simţea din plin efortul marşului prelungit iar corpul îşi cerea cu înverşunare binecuvântata odihnă.

Auzea ca prin vis glasul lui Kit şi al lui Ham iar după ce termină de mâncat se sprijini cu capul de spătarul scaunului. Coniacul îi relaxase muşchii încordaţi din cauza oboselii şi a frigului făcând-o să se simtă de parcă ar fi plutit într-o mare călduţă. Kit se aşeză la picioarele ei. Fără a-şi da seama, degetele ei se împletiră în părul lui de la ceafă. Din glasurile lor realiză că amândoi bărbaţii observară intimitatea gestului. Clipi somnoroasă în timp ce privea flăcările jucăuşe ale focului.

Kit avea dreptate: încăperea era călduroasă, chiar foarte călduroasă şi crea un sentiment puternic de siguranţă. Închise ochii. O să mai stea un minut aşa şi după aceea se va ridica.

Capitolul 13

Noelle se simţea de parcă ar fi plutit. Îşi frecă uşor nasul de norul surprinzător de dur care o înconjura, murmurând mulţumită în somn. Geamătul mut care părea să emane de undeva de sub urechea ei o făcu să se încrunte.

— Dormi liniştită, Noelle, o îndemnă Kit cu tandreţe în timp ce o aşeza pe patul pe care i-l arătase Ham.

Patul, la fel ca şi restul mobilierului din casă, era uriaş. Noelle arăta parcă şi mai mică decât de obicei aşa cum stătea acolo

cuibărită sub pături.

Ham îl condusese pe Kit în dormitor, dăduse cuvertura deoparte, după care plecase, trăgând hotărât uşa după el.

Kit studie trupul fragil din faţa lui, întrebându-se de unde avusese ea atâta putere, ca să nu mai pomenim de curaj, ca să reziste unui drum atât de obositor.

Clătinând din cap nedumerit, îi scoase încet hainele acoperindu-i cu grijă fiecare părticică de piele catifelată descoperită ca să nu cumva s-o cuprindă frigul. Avea prea multă nevoie de odihnă acum pentru ca el să poată lua ceea ce dorea de la ea, atingerea şi gustul ei care să-i amintească faptul că aceste ultime câteva zile nu fuseseră un vis din care să rămână doar momentul deşteptării.

Noelle se arcui către mâinile pe care le recunoştea chiar şi în somn.

— Kit, îi şopti ea numele cu toată dragostea ce se afla strânsă de atâta vreme în inima ei.

Kit se aplecă simţind cum sunetul glasului ei îi pătrunde în suflet şi o văzu mişcându-se încet sub greutatea lui. Tentaţia de a se aşeza lângă ea era foarte mare. Durerea din trupul lui cerea mai mult decât nişte atingeri nevinovate.

— Noelle.

Ea deschise ochii auzindu-i glasul. Se trezi încet zâmbindu-i.

— Am ajuns acasă?

El îi îndepărtă părul de pe frunte. Adâncul ameţitor al ochilor ei violeţi îi şoptea o invitaţie pe care el era hotărât să o ignore în ciuda dorinţei ce ameninţa să-l copleşească.

— Încă nu. Dar vom ajunge curând.

Ea se cuibări lângă el înlănţuindu-se în jurul trupului lui aşa cum făcuse din prima clipă când el o învăţase ce însemna pasiunea

şi frumuseţea dragostei.

— N-am vrut să adorm.

— Ai nevoie de somn.

Ea îşi simţea picioarele ca de plumb, dar era un sentiment plăcut nu ameninţător. Îi venea greu să se concentreze asupra a ceea ce-i spunea Kit. Numai îngrijorarea din subconştient reuşi s-o facă să vorbească.

— Trebuie să-i sun pe ai mei.

— Telefonul tot nu funcţionează încă. El îi sărută pleoapele. Dormi liniştită. O să-i sun eu imediat ce defecţiunea se va remedia. Îţi promit.

Ea zâmbi.

— Mereu îmi promiţi câte ceva. Cuprinzându-l cu o mână de mijloc, îşi lipi obrazul de coapsa lui.

— E… e aşa de… bine… lângă tine… Eu… înainte de a-şi încheia fraza, adormi din nou.

Kit rămase privind capul întunecat lipit de piciorul lui şi în clipa aceea îşi dădu seama că o iubeşte. Nu se aşteptase să încerce această emoţie vreodată şi cu atât mai puţin fată de acest gen de femeie.

Se aşteptase să se îndrăgostească de cineva care semăna cu el, adică de o femeie mai dură, mai sportivă, căreia să-i placă riscul. Îşi trecu degetele prin părul ei negru ca abanosul simţindu-i atingerea mătăsoasă. Ştia că o putea avea alături de el pe Noelle doar dacă o lăsa să creadă că e liberă. Era ciudat. Ei îi era teamă de singurătate dar nu avea suficientă încredere pentru a accepta o obligaţie nici faţă de el, nici faţă de familia ei.

Chiar în clipa când îi trecu prin cap acest gând se întrebă dacă nu cumva se minţea pe el însuşi. El nu încercase să-şi creeze vreo obligaţie. Şi nici ea cu siguranţă nu îmbrăţişase această idee.

Dar un instinct anume, care de-a lungul timpului îi salvase viaţa de atâtea ori, îl avertiza că acum nu era momentul potrivit ca să-i spună exact ceea ce simţea el.

Ea mai avea încă multe de învăţat. Ar fi ajutat-o el, dar ea avea mai multă nevoie de încredere în propriile forţe decât el. Trebuia să-şi recunoască propria putere şi să ajungă să aibă încredere în ea pentru a face faţă realităţii aşa cum făcuse faţă pericolelor de până acum. Şi dacă reuşea să descopere cât de puternică era oare atunci îl va mai dori, va mai avea nevoie oare de el? Durerea acestei întrebări îi sfâşie sufletul cu o forţă nebănuită de parcă o sabie ascuţită i-ar fi atins brusc un organ vital. El ar fi ajutat-o fără să clipească în lunga ei bătălie cu realitatea, dar oare el putea lupta ca s-o păstreze?

Punându-i capul pe pernă, o acoperi cu păturile şi se ridică privind-o. Nu putea s-o piardă tocmai acum când o găsise după atâta vreme.

— Nu vreau să-ţi fac vreun rău ca să te păstrez, dar cum să trăiesc dacă tu ajungi la concluzia că nu mă vrei? şopti el cu disperare în glas şi în priviri.

Se întoarse cu spatele la silueta din pat care rămase tăcută în continuare. N-avea altă şansă decât să aştepte, să spere şi să se roage. Nu se prea pricepea în niciuna din aceste variante dar de dragul ei era dispus să înveţe, îşi zise el în timp ce ieşea din dormitor, închizând uşa în urma lui.

Ham era în bucătărie, spălând vasele când apăru Kit. Uriaşul îi aruncă o privire scurtă peste umăr, după care reveni la îndeletnicirea sa.

— Se simte bine?

Kit îşi umplu ceaşca din nou cu cafea dar fără coniac de data asta.

— Doarme. Drumul n-a fost deloc uşor pentru ea.

— E tare delicată, i-a trebuit curaj, nu glumă să se angajeze la aşa ceva. Oricât de voinic eşti dumneata, chiar dacă ai fi vrut s-o cari, nu cred că ai fi reuşit mare lucru pe o asemenea vreme.

Făcu un semn cu mâna către fereastra prin care se vedea zăpada ce cădea abundent în rafale viscolite de vânt.

— Nu vă pot duce în oraş până mâine dimineaţă, dar te invit să te simţi ca acasă.

Aruncă o privire încruntată către telefonul care nu funcţiona.

— Şi dacă afurisitul ăla de aparat o să-şi revină ne vom simţi cu toţii mai bine.

Kit verifică receptorul constatând că e mut aşa cum era de când se defectase.

— Noelle are o soră însărcinată în ultima lună.

— O chestie ca asta poate declanşa o naştere dacă femeia devine prea tensionată, murmură el în timp ce termina de spălat şi ultima farfurie pe care o puse la uscat. Se întoarse şi se sprijini de chiuvetă. Mai ai nevoie de ceva?

Kit clătină din cap.

— Nu. Şi aşa ai făcut destule.

Ham zâmbi.

— Nu, n-am făcut, dar dacă vrei să crezi asta n-ai decât. Se îndreptă către uşă. Am ceva de lucru. Dacă ai nevoie de mine mă găseşti în camera din spata. E aproape de dormitorul unde se odihneşte femeia dar nu am să intru acolo. Poţi să încui uşa dacă vrei. N-am să mă simt jignit.

— Nu te aştepţi să am încredere în dumneata, nu?

— N-ai de ce să ai. Iar ea e o femeie frumoasă. Un bărbat ca mine ar putea-o ţine indiferent cât s-ar zbate.

Ochii lui Kit se îngustară. Ham îl privi aşteptând.

— Cine eşti?

Ham zâmbi.

— Ţi-a trebuit cam mult timp.

— Răspunde la întrebare.

— Ei bine, băiete, sunt un om care a văzut prea multe din ceea ce un om civilizat poate face celor mai slabi ca el. Am fost poliţist. Întâi la moravuri şi apoi la criminalistică. Chestii urâte: violuri, crime, copii bătuţi, oameni tăiaţi bucăţi ca nişte animale. Asta m-a făcut să-mi deschidă pofta pentru singurătate, într-o zi pur şi simplu m-am ridicat şi am plecat. A fost mai uşor decât credeam. De atunci sunt aici. Acum îi caut pe netoţii care rătăcesc prin zonă. Numai tu şi cu ea n-aţi făcut parte din această categorie. Întotdeauna mi-a plăcut curajul atât la bărbaţi cât şi la femei. N-aş vrea ca vreunul dintre voi să mai treacă prin ceea ce aţi trecut în ultimele zile. Ridică din umerii lui masivi, apoi făcu semn cu mâna către telefon. Îţi urez succes cu trăsnaia asta. Am să mai încerc încă o dată celularul ca să am conştiinţa împăcată. Până la urmă unul din ele trebuie să ne ajute să luăm legătura cu lumea civilizată.

După cele zise, se întoarse şi dispăru.

Kit rămase privind lung după el. În mod ciudat credea ceea ce îi povestise despre trecutul lui. E adevărat că se uitase la Noelle dar nu într-un mod ameninţător.

Kit îşi frecă ceafa obosit dându-şi seama că Ham mai avea dreptate într-o privinţă. Era momentul să se relaxeze un pic. Ce era mai greu trecuse, exact lucrul de care încercă să convingă şi familia lui Noelle, după zece minute când în sfârşit veni tonul la telefon şi reuşi să-i sune pe cei de acasă.

Legătura era bună dar ştia că la fel se întâmplase şi mai devreme când convorbirea se întrerupsese. Nu îndrăzni să piardă

secunde preţioase încercând să o trezească pe Noelle pentru ca nu cumva legătura să se întrerupă iar.

— Cum adică a mers pe jos cu tine? îl întrebă Geoffrey. Eşti sigur că vorbeşti despre fiica mea?

Kit se încordă simţind neîncrederea din tonul interlocutorului său. Nu implica numai faptul că Noelle nu era capabilă să supravieţuiască unor asemenea condiţii ci că era absolut convins că acesta era adevărul.

— Păi are părul negru, ochi de culoarea panseluţelor şi e înaltă cam de un metru şaizeci.

— Şi trăieşte într-o lume a ei, adăugă Geoffrey cu emoţie în glas, continuând după aceea pe un ton mai normal. Unde e acum?

— Doarme. A trebuit să-l sunăm mai întâi pe şeful echipei de salvare dar când să sunăm acasă la ea sau la mine, telefonul s-a întreuerpt. Abia acum a început să funcţioneze din nou.

Geoffrey oftă adânc, simţindu-se prea uşurat ca să-i mai pese acum de un telefon care nu funcţionează.

— Înţeleg. Nici nu vreau să-mi imaginez prin ce-aţi trecut amândoi. Ştiu că trebuie să-ţi mulţumim că ai adus-o pe Noelle teafără şi nevătămată până acolo. Se simte bine?

Kit ridică din umeri jenat de laudele pe care simţea că nu le merită în totalitate. Nu putea uita femeia care-l târâse departe de ceea ce considerase că putea fi o explozie şi care revenise totuşi de mai multe ori în acel loc periculos ca să aducă atât de necesarele provizii.

— E obosită. Dar în rest e bine. Necazul e că suntem înzăpeziţi aici. N-o să putem pleca până mâine dimineaţă, cel puţin. Pe urmă ne îndreptăm direct către Denver, spuse el la sfârşit.

— Poţi aranja pentru ea să ajungă la aeroport? O să trimit

avionul corporaţiei s-o aştepte acolo ca s-o aducă acasă.

— Nu ştiu ce are de gând Noelle, sublinie Kit uimit de cât de repede tatăl ei hotăra în locul ei ce avea de făcut.

Nici măcar nu întrebase dacă Noelle voia sau nu să vină acasă sau cum se va simţi când va fi nevoită să zboare din nou.

— Nu sunt sigur cum se va simţi din nou într-un avion.

Geoffrey bombăni o înjurătură.

— Nu m-am gândit la asta, recunoscu el obosit. Mama ei nu e în apele ei. Are nevoie de Noelle. N-ai de unde să ştii dar una din fetele noastre e însărcinată şi azi-dimineaţă a început să aibă contracţii false speriindu-ne pe toţi. Asta împreună cu ce i s-a întâmplat lui Noelle i-au pus capac soţiei mele. Oftă din nou adânc. Vrei, te rog, să-i spui să ne sune când se trezeşte?

— Nu va fi nevoie să-i amintesc eu, zise el abia reuşind să-şi stăpânească furia în faţa aluziilor că Noelle n-avea destulă judecată pentru a şti ce are de făcut.

— Poate că nu în legătură cu asta, recunoscu Geoffrey. Nu prea cred că am reuşit să mă fac prea bine înţeles. Acceptă totuşi mulţumirile noastre pentru că ne-ai adus fata teafără şi nevătămată înapoi. Dacă te pot ajuta cu ceva…

El lăsă special fraza neterminată.

— Mulţumesc pentru gândurile frumoase, dar Noelle are şi ea un merit la fel de mare ca şi mine pentru că am reuşit să ajungem sănătoşi aici.

Degetele lui Kit se încleştară pe receptor în timp ce spatele îi era rigid din cauza efortului de a-şi păstra calmul.

— Dacă telefonul funcţionează o să vă sune peste câteva ore, adăugă el! apoi închise.

Rămase cu mâna pe receptor, respirând adânc ca să se calmeze. Nici măcar nu bănuise că se putea înfuria atât de tare.

Ridică mâinile observându-le cum îi tremură uşor. În viaţa lui nu simţise atât de acut nevoia să lovească pe cineva. La naiba, Noelle începuse să joace teatru când era mult prea mică pentru a fi în stare să procedeze altfel. Oare de ce ceilalţi oameni apropiaţi de ea nu observaseră ceea ce pentru el era atât de limpede? Nici măcar nu-şi putea imagina ce însemnaseră toţi aceştia pentru ea când trebuise în permanenţă să fie făptura blândă şi distrată cu care se obişnuiseră ei.

Problema devenea mult mai complexă. Nu ştia care era cel mai potrivit lucru de făcut într-o asemenea situaţie, dar ştia cu siguranţă că el n-o va părăsi şi că va face tot ce-i va sta în putinţă ca nici Noelle să nu renunţe tocmai acum la noua identitate descoperită. Cu gândul acesta în minte, ridică receptorul formând numărul de acasă al părinţilor lui.

După un minut, furia încercată mai devreme datorită situaţiei lui Noelle dispăru ca prin farmec când descoperi că familia lui credea că el murise în accidentul de avion.

— Cum se poate aşa ceva? Credeam că echipa de salvare v-a anunţat când a găsit epava avionului, întrebă el mânios.

— Au sunat într-adevăr, fiule, răspunse mama lui printre lacrimi. Dar legătura era foarte proastă. Tot ce-am înţeles a fost că nu te-au putut scoate dinăuntru, că avionul se prăbuşise şi apoi ceva în legătură cu faptul că nu mai rămăsese nimic.

Ea suspină de câteva ori folosindu-şi batista ca să-şi şteargă ochii.

— Al doilea telefon n-a fost nici el de ajutor. Am înţeles cu chiu cu vai că ai fi plecat de acolo dar nu mai eram sigură. Apoi legătura s-a întrerupt. Tatăl şi sora ta s-au dus la poliţie ca să vadă dacă pot găsi pe cineva care să verifice care este realitatea.

— Fir-ar să fie, mamă! Nici nu ştiu ce să mai spun. Kit îşi

trecu nervos degetele prin păr.

Prăbuşirea avionului îl făcuse să se simtă neajutorat de mai multe ori decât dorea să-şi amintească.

— Cel care a sunat a doua oară nu te-a lăsat să-i pui întrebări?

— N-a fost timp, mărturisi ea disperată.

— Nu plânge. Sunt bine. Zău. N-am decât o zgârietură mică la cap şi un umăr scrântit care aproape că nu mă mai doare deloc.

— Eşti sigur?

El zâmbi chiar dacă ea nu-l putea vedea.

— Categoric. M-am lovit la cap când ne-am prăbuşit, dar Noelle m-a scos afară din avion şi pe urmă a scos şi proviziile.

— Zău? râse mama lui, ceea ce făcu ca vocea să-i sune neaşteptat de tânără. Dar în fotografiile din ziar arată aşa de micuţă. E bogată, ştiai?

— E micuţă şi bogată, da.

— Îţi place, zise ea cu glas blând.

Vocea lui se înduioşa de asemenea.

— Da. Chiar mai mult de atât.

— Ea ştie?

El râse.

— Nu încă. Mai am de pus nişte lucruri la punct mai întâi.

— Sper că n-ai să-ţi asumi iar vreun risc din acela nebunesc de-al tău, nu? întrebă ea suspicioasă.

— Probabil. Dar cred că ţie şi întregii familii o să vă placă de ea.

Brusc auzi un zgomot şi se întoarse către uşa de la bucătărie crezând că s-a întors Ham. Dar nu era Ham. Era Noelle, somnoroasă şi rumenă în obraji de pe urma somnului. El ridică braţul. Ea se apropie în tăcere lipindu-se de el. Kit se aplecă depunând o sărutare pe părul ei întunecat şi mătăsos.

— Trebuie să închid acum, mamă. Noelle are nevoie şi ea de telefon.

— Când vii acasă? întrebă ea grăbită.

— Lasă-mă o zi să trec pe la birou şi pe urmă vin cu avionul acasă să mă vezi că sunt încă întreg.

— Nici măcar să nu glumeşti pe tema asta, protestă ea cu spaimă în glas, aducându-şi aminte că-l crezuse mort.

El redeveni imediat serios.

— Sunt bine, mamă, zău.

— Te iubesc, dragul meu, şopti ea înainte de a închide.

Kit puse receptorul în furcă şi o trase pe Noelle în faţa lui.

— N-ai dormit prea mult, murmură el, zicându-şi în gând că totuşi somnul oricât de scurt fusese îi prinsese foarte bine.

Încă i se mai citea oboseala pe chip dar mult mai puţin ca înainte.

Ea se sprijini de el.

— Cred că m-am obişnuit să te simt aproape, răspunse ea încet.

Cuvintele erau prea sărace pentru a explica senzaţia de pustietate pe care o simţise când se trezise într-un pat necunoscut. La început se speriase, dar după aceea îşi amintise că el fusese cel care o dusese acolo.

Kit îi ridică bărbia zâmbindu-i când îi văzu sinceritatea ce reprezenta mult mai mult decât i-ar fi oferit oricare altă femeie fără a-i cere ceva în schimb.

— Şi mie mi-ai lipsit. Şi eu m-am obişnuit să te am în preajmă.

O sărută cu blândeţe, conştient că momentele lor de singurătate şi intimitate se sfârşiseră odată cu prezenta lui Ham în casă.

Noelle luă foc când îi simţi buzele. Părea că trecuse o

eternitate de când n-o mai sărutase şi n-o mai ţinuse în braţe fără să-i vadă cineva.

Îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui, trăgându-l în jos şi lipindu-se de el. Acasă. Acesta era cuvântul. În braţe la el se simţea acasă.

Kit îşi ridică fruntea în cele din urmă, respirând cu greutate cu ochii licărind de dorinţă.

— Prinţesă eşti o adevărată vrăjitoare. Nu mă mai satur de tine.

Îi pipăi trupul cu mâinile, acesta fiind singurul mod de apropiere pe care şi-l putea permite în clipa de faţă.

— Spune-mi că ai să rămâi cu mine, o îndemnă el cu o şoaptă răguşită încălcând pentru prima dată în viaţa lui o promisiune pe care şi-o făcuse. Când ne întoarcem vino să stai împreună cu mine.

Noelle îi citi dorinţa din ochi şi hotărârea de a o convinge să-i accepte propunerea.

Kit îi văzu îndoiala de pe chip şi-şi blestemĂ în gând propria prostie. Dorise să aştepte ca să-i dea timp să se obişnuiască cu ideea. Şi în loc de asta făcuse o gafă de proporţii acum. Când ea deschise gura să-i răspundă el îi acoperi buzele cu palma.

— Nu. Nu-mi răspunde acum. N-ar fi trebuit să te grăbesc. Am promis că n-am s-o fac. Am vrut să te las să mă vezi şi în altă lumină decât cea a pericolului şi a nevoii care ne-a obligat să fim împreună. N-am vrut să profit de tine sau de această situaţie.

Propriul dezgust faţă de cele spuse mai devreme o duru pe Noelle la fel de tare ca şi absenţa iubirii din oferta lui. Sperase. Preţ de o secundă avusese această speranţă nebunească că şi el o iubea la fel de mult cât îl iubea ea. Sentimentele ei erau atât de puternice încât i se părea imposibil ca ale lui să fie altfel.

Dar în ochii lui nu se citea decât dezgustul faţă de propria-i

gafă. În plus exista pasiunea care trezise în ea un foc lăuntric pe care nu crezuse că va ajunge să-l cunoască vreodată sau să-i supravieţuiască după ce-i cunoscuse căldura arzătoare.

Atât de mult şi totuşi atât de puţin. Era tentată să accepte. Ispita era atât de mare. Dar dorinţa fără a fi susţinută de dragoste va dispărea în timp. Şi apoi el va pleca. Abandonul. Cea mai mare spaimă a ei apăruse din nou şi trebuia ori să-l accepte ori să-l piardă pe Kit împreună cu tot ceea ce el i-ar putea oferi.

Îi atinse mâna cuprinzându-l de încheietură pentru a-şi elibera buzele.

— Vreau să spun da, şopti ea privindu-l.

Uşurarea ce se citea în ochii lui aproape că o făcu să uite partea a doua a răspunsului ei.

— Dar nu pot.

Uşurarea fu brusc înlocuită de valul uriaş al dezamăgirii. Se simţi vinovată dar îi era imposibil să-şi retragă cuvintele.

— Nu vrei, şopti el răguşit, închizând ochii în faţa adevărului rostit de ea. Crezi că am să te părăsesc.

— Ştiu foarte bine că nu-mi poţi promite că n-ai s-o faci. Nimeni nu poate promite aşa ceva.

El deschise ochii privind-o încruntat.

— Deci pentru că nu există nicio garanţie în afară de cuvântul meu, nici măcar nu vrei să încerci, nu?

— Ba vreau să încerc. Nu înţelegi cât mă costă să recunosc sau măcar să mă gândesc la aşa ceva? Vreau să încerc, Kit. Îmi doresc asta din tot sufletul. Nu ajunge atât deocamdată?

Pulsul ce se zbătea sub palma ei îi marca bătăile inimii. Fără să-şi dea seama, inima ei bătea la unison cu a lui. Chiar şi în această mică privinţă se simţeau legaţi împreună.

— Şi cum ai să încerci?

— Am să te văd. Am să stau cu tine uneori, încercă să ridice din umeri într-un gest care nu avea nimic de a face cu indiferenta.

— Adică totul redus la jumătate.

Şopti înciudat un blestem succint şi grafic.

— Şi pe urmă?

— Nu ştiu. Tu ştii? îi replică ea.

Folosindu-şi mâna liberă, îi cuprinse obrazul.

— Am trăit mult timp cu temerile mele, păzită de apărarea pe care mi-am construit-o ca să mă pot trezi în fiecare dimineaţă fără să urlu şi fără să-mi doresc ceea ce nu puteam avea. Mi-am creat lumea mea de basm pentru că realitatea era prea crudă.

Zâmbi tristă dar în mod ciudat adevărul nu durea chiar atât de mult.

— Apoi ai apărut tu şi mi-ai arătat cum ar putea fi. Dar asta s-a întâmplat într-o lume care nu era nici cea reală, nici cea de basm. Trebuie să fiu sigură că te pot aduce pe tine şi mă pot aduce, şi pe mine ca să fim împreună în lumea reală de care întotdeauna mi-a fost teamă.

Îşi desprinse o clipă privirea din ochii lui cercetători şi se uită în lături.

— Ştii că nimeni nu m-a întrebat niciodată nimic despre poveştile şi fanteziile mele? Dacă cu eram cu adevărat într-o altă dimensiune sau cine eram eu cu adevărat?

Kit se încruntă, pe moment nedumerit de schimbarea subiectului de discuţie.

— Cine eşti?

— O variantă feminină a vrăjitorului Merlin. Ţes tot felul de farmece şi visez visuri de glorie şi de onoare precum şi tot felul de lucruri ce se pot rezolva pe cele mai bune căi.

Îşi întoarse ochii către el cu toate fanteziile ei prezente în

privire, însă iluminate acum de flacăra inteligentei care fusese dintotdeauna prezentă în mintea ei. De data aceasta zâmbetul ei conţinea o autoironie care era dureros de privit din afară.

Kit ar fi vrut în clipa aceea s-o smulgă din visare promiţându-i că lumea ei va fi mereu aceea pe care şi-o va dori. Însă nu putea. Viaţa fusese creată în prea multe forme şi variante ca să poată fi strânsă într-o unică chintesenţă, indiferent cât de perfect gândită.

— Deci te-ai modelat după tiparul celui mai mare vrăjitor al tuturor timpurilor, zise el îndepărtându-şi orice urmă de dorinţă din voce. Pentru o femeie care se îndoieşte de propria-i putere, aceasta e o alegere interesantă.

Ea clipi nedumerită şi surprinsă de replică.

— Nu m-am gândit niciodată la asta, murmură ea după câteva clipe. Eu am considerat doar că, fiind cea mai puternică, atunci nu mi se putea întâmpla nimic din ceea ce n-aş fi dorit.

— Şi aşa a şi fost.

Ea încuviinţă tăcută, întrebându-se de ce oare avea senzaţia că se trădase pe ea însăşi. Îl privi atentă pe Kit dar pe chipul lui nu se citea aceeaşi concluzie.

— Şi acum ce facem? îl întrebă ea încet.

— Te doresc prea mult ca să te părăsesc. Şi ţi-am promis că n-o voi face niciodată. Timpul pe care mi-l ceri tu nu-mi aparţine dar este al tău dacă-l doreşti.

Îi atinse buzele, conturându-i-le cu vârful degetelor, privindu-le cum se întredeschid şi simţindu-le căldura.

— Întotdeauna am considerat că singurul motiv pentru care Mertin nu şi-a putut îndeplini dorinţele a fost faptul că a fost trădat. Eu n-am să te trădez. Privi în violetul adânc al ochilor ei, cercetându-i sufletul.

Noelle nu se gândise vreodată că va găsi pe cineva care s-o

înţeleagă atât de bine. Kit făcea mai mult decât să încerce. Îi oferea, împărtăşindu-i propria poveste.

Kit îşi retrase mâna şi ridică receptorul.

— Sună-i pe părinţii tăi.

Îi puse telefonul în mână.

Noelle privi în jos către această legătură dintre momentul prezent, trecutul şi viitorul ei. Când ridică ochii din nou, el încă aştepta cu aceeaşi răbdare cu care o făcuse de la bun început.

— Rămâi cu mine, şopti ea.

El zâmbi simţind cuvintele cum se strecoară încercând să vindece măcar o parte din rana sufletească. Era totuşi un început care reprezenta mai mult decât sperase şi mai puţin decât se rugase să primească.

Capitolul 14

— Mi se pare ciudat că i-am luat patul lui Ham, şopti Noelle în întuneric.

Kit stătea pe spate ţinând pe umăr capul ei.

— N-aveam de ales. Nu există decât un dormitor cu un singur pat. Măcar canapeaua pe care va dormi e destul de mare pentru că altfel m-aş fi simţit tare prost.

Ea râse încet savurând intimitatea nopţii tăcute şi a încăperii cu uşa zăvorâtă.

— Mă bucur că am câştigat disputa legată de locul de pe podea unde voiai să dormi, murmură ea întinzându-se leneşă lângă el.

Făcuseră dragoste încet, atenţi să nu se dea de gol faţă de gazda lor, deşi lui Ham oricum nu i-ar fi păsat de ceea ce făceau ei. Ei ar fi trebuit să-i fie somn, dar nu-şi dorea nimic altceva decât să

stea în braţele lui Kit, savurându-i apropierea.

El o apropie şi mai mult de el.

— Poate că te-am lăsat intenţionat să câştigi, răspunse el zâmbind.

Noelle îşi ridică fruntea încercând să-l zărească prin întuneric.

— Aşa ai făcut? întrebă ea.

— N-am să-ţi spun niciodată.

Trecându-şi degetele peste pieptul lui îl trase uşor de părul scurt şi mătăsos. El îi acoperi mâna ducând-o apoi la buze.

— Stai cuminte.

— Şi dacă nu vreau?

Fără vreun avertisment, Kit se răsuci prinzând-o pe Noelle sub el.

— Atunci s-o pedepsesc pe domniţa asta rea, şopti el sărutându-i obrazul şi gâtul. Pielea asta a ta este o tentaţie delicioasă, adăugă el răguşit lipindu-şi buzele de locul unde îi simţea pulsul bătând în ritmul pe care îl învăţase el. Trupul ei se mişca împreună cu al lui de parcă nu şi-ar mai fi dorit în veci un alt iubit şi n-ar mai fi avut niciodată nevoie de atingerea altcuiva. O ţinu strâns la piept sperând din tot sufletul că viitorul îi va dovedi că are dreptate în această privinţă. Preţ de o clipă fu tentat să ceară ceea ce nu i se cuvenea. Ar fi vrut să poată distruge toate ceasurile din lume pentru ca această clipă să nu poată fi măsurată, iar momentul de faţă să rămână pe veci acelaşi, astfel încât ziua de mâine să n-o poată întina pe cea de azi.

Noelle îi simţi brusca încordare a trupului. Îl ţinu aproape absorbindu-i durerea al cărei izvor era ea. Dacă ar fi putut să-şi şteargă trecutul ar fi făcut-o din tot sufletul de dragul lui.

— Am să fac în aşa fel încât să fie bine, şopti ea. Nu ştiu cum,

dar am să încerc.

Kit ridică fruntea ca s-o privească. Noaptea îi ascundea trăsăturile, dar glasul ei era o adevărată rază de lumină.

— Asta-i o promisiune, Noelle?

— Da. O promisiune din partea mea pentru tine. Îi atinse uşor faţa cu vârfurile degetelor simţindu-i zâmbetul care-i destindea trăsăturile.

— Fă dragoste cu mine.

Kit se rostogoli pe spate luând-o cu el.

— Am o idee mai bună. Fă tu dragoste cu mine.

Noelle se încorda o clipă auzind provocarea şi rugămintea bărbatului care o învăţase ce înseamnă pasiunea. Ar fi putut constitui o hotărâre foarte dificilă. Dar până la urmă se dovedi ceva la fel de uşor ca un sărut pentru că nu trebui să facă altceva decât să-i mângâie trupul oferindu-i plăcerea pe care o primise şi ea. Iar când somnul veni să pecetluiască restul nopţii, zâmbetul ei exprima mai mult decât pasiune. Exista o imensă satisfacţie dublată de puterea femeii în care se transformase între timp datorită lui Kit care se dovedise destul bărbat pentru a o ajuta să-şi atingă acest ţel.

— Se pare că am reuşit, murmură Ham, intrând cu camioneta în parcarea din aeroportul de la Denver. Şi am ajuns şi cu o oră mai devreme. Sunteţi siguri că nu vreţi să rămân împreună cu voi până când nu soseşte avionul acela?

Noelle îl lăsă pe Kit să-i răspundă la întrebare în timp ce ea privea în jur căutând din ochi avionul tatălui ei. În ciuda vizibilităţii reduse, nu-i trebui mult până când zări silueta argintie cu negru a avionului pe care se putea citi sigla corporaţiei *St. James.*

— Nu va trebui să aşteptăm. Avionul se află deja aici, îi

murmură ea lui Kit arătându-i aparatul aflat de pistă.

Kit simţi cum îl cuprinde încordarea. Nu-şi dăduse seama cât de greu va fi s-o lase să plece.

Chiar dacă îşi repeta întruna că va fi doar pentru o scurtă perioadă efectul nu era cel scontat.

— Eşti sigură?

Ea încuviinţă, în timp ce Ham înainta cu maşina cât mai aproape de intrarea în terminal.

Îngrămădită cum stătea între Kit şi Ham, având pe după umeri braţul lui Kit, îi trebui ceva timp până să coboare din camionetă. Se întoarse ca să-i mulţumească lui Ham, dar el făcu un semn de dispreţ din mână.

— Plecaţi mai repede din frigul ăsta. Ne-am spus tot ce aveam să ne spunem. E destul.

Trase uşa şi plecă fără a-şi mai lua rămas bun. Kit o luă de braţ conducând-o înăuntru la căldură.

— Are dreptate.

— Dar e un tip ciudat, adăugă ea, mergând repede ca să ţină pasul cu el.

El zâmbi uşor:

— Mie îmi plac ciudăţeniile.

Noelle râse întorcând capul pentru a-i împărtăşi amuzamentul. Înainte de a apuca să-i mai spună ceva, îşi auzi numele strigat de un glas vesel.

Se răsuci iute, iar ochii i se luminară văzând-o pe tânăra roşcată şi sexy care alerga către ea.

— Silke! strigă ea, desprinzându-se de Kit şi înaintând pentru a-şi întâmpina sora.

Silke o îmbrăţişa strâns pe Noelle în timp ce o potopea cu întrebări. Killian ajunse alături de cele două femei îmbrăţişate

aproape odată cu Kit. Îi întinse mâna bărbatului care o redase pe Noelle teafără şi nevătămată familiei.

— Tu trebuie să fii Kit Banyon, murmură el.

Kit îi strâns mâna studiindu-l pe bărbatul care-l privea atât de intens.

— Iar tu eşti…

— Killian Carpenter. Sunt soţul lui Silke, una dintre surorile St. James.

El făcu semn către soţia lui care nu le dădea nicio atenţie deocamdată celor doi bărbaţi.

— Şi cumnatul lui Noelle.

Se uită la Kit.

— Întreaga familie m-a însărcinat să-ţi spun că de mult apreciem ceea ce ai făcut.

Kit se încruntă.

— I-am spus şi lui Geoffrey că a fost un efort comun. E foarte adevărat ceea ce spun.

Killian nu zise nimic câteva clipe sesizând mânia abia ascunsă din glasul lui Kit. Până când pomenise despre mulţumiri Kit fusese prietenos.

Înainte de a apuca să facă vreun comentariu, Silke îi dădu drumul lui Noelle şi se întoarse către Kit repetând aproape cuvânt cu cuvânt cele spuse mai devreme de Killian.

Kit îi acceptă mulţumirile blestemând în gând privirea din ochii lui Noelle. Aproape că o vedea cum intră pe nesimţite la loc în pielea personajului al cărui rol îl jucase atâta vreme faţă de familia ei. Niciunul dintre cei doi nu-şi dădea seama că ea nu e făptura distrată pe care o întâlnise el prima dată, femeia pe care continuau să o descrie prin comentariile lor legate de prăbuşirea avionului. Mânia faţă de familia lui Noelle se răsfrânse şi asupra ei înseşi

când o văzu că nu încearcă deloc să le explice ceea ce făcuse chiar şi atunci când Silke o întrebă direct. Kit o făcu el în cele din urmă, dar îşi dădu seama că Silke nu-l credea.

Killian era puţin mai greu de citit.

La un moment dat crezu că desluşeşte în privirea lui o licărire speculativă, dar nu putea fi sigur.

— Acum trebuie să plecăm, interveni Killian când Silke reuşi în cele din urmă să primească răspunsuri la aproape toate întrebările pe care le pusese. Vremea se va înrăutăţi curând. Mama ta e cu nervii la pământ, Caprice e pe punctul de a naşte, aşa că trebuie să ne grăbim.

Killian o luă de braţ pe Silke conducând-o către uşa ce dădea spre locul unde se afla avionul.

— Trebuie să ne îmbarcăm, Noelle.

Silke se încruntă la ideea de a o lăsa singură pe Noelle în zona terminalului oricât de puţin circulată era. Noelle, ştiau cu toţii că era în stare să se rătăcească şi într-o parcare.

— N-ar trebui să… vru să spună ea dar soţul ei o înşfacă de braţ luând-o aproape pe sus.

Noelle oftă adânc privind în urma perechii care se îndepărta văzând-o pe Silke care continua să obiecteze.

— Mă întreb ce variantă ai să alegi, prinţesă, murmură Kit uitându-se la ea cum îi urmărea cu privirea.

Noelle îşi întoarse ochii spre el cu sprâncenele ridicate.

— Ce vrei să spui?

— N-ai decât s-o faci pe distrata cu ei, dar nu şi cu mine. Mie mi-ai arătat mult prea multe ca să mai cred aşa ceva.

Privi către uşa prin care dispăruseră cei doi, apoi îşi întoarse ochii la femeia pe care o iubea. Ar fi vrut s-o scuture. Ar fi vrut s-o ia în braţe şi să-i spună că nu dădea doi bani pe părerea familiei ei

despre ea sau cum de ajunseseră să aibă o părere atât de greşită faţă de personalitatea ei. Ar fi vrut s-o ascundă pe Noelle undeva astfel încât niciunul dintre ei să nu trebuiască să facă faţă unei situaţii care dura de ani de zile. Dar nu putea face nimic din toate astea. Acesta era războiul ei şi numai ea era în măsură să-l câştige sau să-l piardă.

Noelle îi cercetă chipul pe care descoperi pentru prima dată teama. Îi atinse braţul şi-i simţi încordarea de oţel a muşchilor.

— Ce s-a întâmplat?

— I-ai lăsat să te trateze exact ca înainte. Văd cum eşti pe punctul de a-ţi închide din nou porţile. Poate că aş fi acceptat acest lucru dacă ar fi fost vorba despre un alt bărbat, dar asta e familia ta.

Noelle oftă, adânc ştiind că el are dreptate, dar dându-şi seama că şi ea avea.

— Şi ce vrei să fac? Să urlu că m-am schimbat? În primul rând ce ar dovedi asta? Şi în al doilea, cred că familia mea are destule pe cap în momentul ăsta ca să mai vin şi eu pe deasupra cu un ştiu ce criză catastrofală de personalitate.

— Deci ai de gând să joci în continuare acest joc deşi acum ştii foarte bine care sunt riscurile?

— Şi care sunt alea, Kit? se întoarse ea brusc către el, ţinându-şi în continuare mâna pe braţul lui.

Privirea lui o ardea.

— Eu mă întorc la familia mea, iar tu te întorci la afacerile şi la familia ta.

— Ţi-am zis doar că am să vin la Philadelphia de îndată ce îi liniştesc pe toţi că sunt teafăr.

— Pentru ce?

El se încruntă neputând să creadă că ea nu înţelegea.

— Pentru tine, bineînţeles. Te-am rugat să vii să stai cu mine. N-ai să scapi prefăcându-te că ai uitat.

— Nici nu încerc să fac asta.

Kit o cuprinse de umeri.

— Atunci ce faci? Refuzi?

Ea clătină din cap, iar părul îi acoperi chipul ca o perdea neagră de catifea.

— Nu. Eu vreau să fiu împreună cu tine.

— Şi eu vreau să fiu cu tine.

O luă în braţe, strângând-o la piept pentru a-şi alunga teama de viitorul la care nu se aşteptase şi cu care nu era sigur că poate lupta.

— Dar vreau să am lângă mine o femeie întreagă, femeia care a avut curajul şi prezenta de spirit să scoată un bărbat rănit dintr-un avion prăbuşit, care a fost în stare să străbată un ţinut sălbatic fără nimic altceva decât încrederea în propriile-i forţe şi în mine, femeia care a înfruntat toate obstacolele fără a se plânge nici măcar o dată şi femeia care arde ca o torţă vie în braţele mele. Nu vreau să stau alături de o femeie care le oferă doar rămăşiţe celor care o iubesc. Vreau totul, Noelle. Vreau să fii a mea cu trup şi suflet, aşa cum voi fi şi eu pentru tine.

O scutură de umeri ca să fie sigur că l-a înţeles.

— Te iubesc. Şi cred că şi tu mă iubeşti. Nu cred că mi te-ai fi dăruit dacă n-ai fi fost îndrăgostită de mine. Spune-mi că mă înşel.

Nu intenţionase să facă o confruntare acum. Voise s-o lase să plece acasă ca să-şi revină de pe urma pericolului care-i ţinuse prizonieri atâta timp. Crezuse că dispune de suficient autocontrol ca s-o lase să plece fără a-i cere aşa ceva. Se înşelase însă în toate privinţele.

Noelle rămase nemişcată în braţele lui, uluită de vorbele lui şi

de emoţia ce încălzise atmosfera din jurul lor până la incandescenţă.

— Mă iubeşti? şopti ea cercetându-i chipul pentru afla adevărul, speriată cumplit când zări întipărită pe faţa lui intensitatea sentimentului ce ieşise la iveală.

— Da.

El aşteptă, simţind cum îi îngheaţă sângele în vene când îşi dădu seama că ea nu-i va mai spune nimic. Îşi simţea inima ca un sloi de gheaţă zărindu-i inteligenţa ce se îndepărta, făcând loc aerului vag din priviri pe care ajunsese să-l urască atât de mult.

— Să nu cumva să îndrăzneşti! strigă el furios, simţind cum îi fuge pământul de sub picioare.

Noelle aproape că nici nu-l auzi. Când i se oferise de dragul pasiunii fusese conştientă că exista un anumit grad de siguranţă. O aventură nu putea avea o garanţie permanentă. Ştiuse ce înseamnă asta şi acceptase situaţia. Chiar şi când descoperise că-l iubeşte mai avea încă libertatea de a şti că nu trebuia să depindă de obligaţia ca şi el s-o iubeacsă la rândul lui. Îi fusese suficientă emoţia proprie pe care o trăia. Într-o aventură nu exista abandon ci doar un sfârşit natural al unei relaţii efemere. Dar dragoste! Asta însemna obligaţie. Şi încă una permanentă. Fără niciun fel de garanţie. Când cineva te iubea asta nu însemna şi că va rămâne alături de tine pentru totdeauna. Când te iubea cineva trebuia să oferi la rândul tău dragoste până când durerea sosea ca un spectru făcând să dispară plăcerea şi pacea din suflet. Când te iubea cineva trebuia să-i deschizi porţile sufletului aşteptând apoi să vezi dacă el va alege să rămână sau să plece.

— Uită-te în ochii mei, Noelle.

Kit o scutură cu putere, blestemând în gând când o văzu cum priveşte prin el, nemaiaflându-se în preajma lui.

— Uită-te în ochii mei! Abia reuşi să-şi menţină scăzut glasul ca să nu se uite toată lumea la ei.

Ea îl părăsea chiar acum, iar el nu putea face nimic ca s-o oprească. Nu o putea reţine prin cuvinte. Atingerea lui nu o chema înapoi din trecutul care o învăţase că în dragoste nu poţi avea niciodată încredere. În clipa aceea îi blestemă pe toţi cei care-i demonstraseră că iubirea nu e veşnică.

Noelle clipi. Furia n-o atinse, dar durerea da. Ridică mâna către obrazul lui pe care începuse să-i crească barba. Îi oferise atât demult. Nu era vina lui că ea nu putea uita.

— Te rog. N-am vrut să te rănesc. Te iubesc şi eu. Din nevoia de a-l mângâia îi mărturisise adevărul. Kit îi simţi declaraţia din creştet până în tălpi.

Dacă ar fi fost o altă femeie ar fi simţit că a câştigat bătălia, dar pe ea o cunoştea deja mult prea bine ca să se lase înşelat de glasul ei blând şi tandru ca o mângâiere.

— Dar?

O clipă Noelle închise ochii din pricina a ceea ce trebuia să facă.

— Nu pot.

Kit nu se lăsă. Ajunsese mult prea aproape acum ca să mai poată da înapoi. Indiferent de ce va urma, nu avea de gând să se lase învins de fantomele trecutul.

— Ce nu poţi?

Noelle deschise ochii. Datorită acestui bărbat reuşise să ajungă atât de departe, dar nu era suficient.

— Nu pot trăi alături de tine dacă mă iubeşti.

El învăţase să nu se aştepte la lucruri obişnuite din partea lui Noelle, dar afirmaţia ei îl lăsă perplex.

— De ce? o întrebă el direct şi fără menajamente.

Ea clătină din cap eu ochii umbriţi de triste amintiri.

Pentru o clipă el simţi că se îneacă de furie. Apoi nevoia de a afla adevărul îl împinse să-i vorbească cu toată sinceritatea de care era capabil.

— Pentru că am să-ţi cer prea mult? Pentru că n-am să te las să-mi oferi doar ce vrei tu?

El o cunoştea bine, chiar încă prea bine.

— Poate, răspunse ea vag, retrăgându-se când simţi prima senzaţie de durere.

Trupul i se încordă, neobişnuit cu un asemenea asalt chinuitor.

Kit îi simţi rigiditatea şi o trase către el acoperindu-i gura cu un sărut mistuitor în care se afla adunată întreaga emoţie pe care ea refuza să o împartă cu el. Kit nu-şi reţinu nimic: nici furia, nici pasiunea. Mâinile o lipiră de trupul lui parcă dorind să-şi imprime forma asupra ei, iar când îşi ridică fruntea şi-i văzu ochii blânzi şi goi simţi din plin lovitura ca o lamă de cuţit ce-i străpungea inima. Nu mai avu nici timpul şi nici dorinţa de a se feri din calea ei. Continuă s-o tină îmbrăţişată, acceptând rana mortală care-i nimici voinţa, energia şi furia lăsând în urma ei doar un întuneric rece. Mâinile îi căzură, neputincioase pe lângă corp, eliberând-o şi acceptând iadul pe care nu-l văzuse arzând.

— Du-te, prinţesă. Întoarce-te în regatul tău de basm şi de fantasme.

Făcu un pas, depărtându-se de ea, cu speranţa încă în suflet cu toate că ştia că totul e în van. Când o văzu că rămâne pe loc ştiu ce are de făcut. Ea întotdeauna crezuse că el o va părăsi. Chiar îşi planificase acest lucru plecând într-o aventură în care doar pasiunea îi ţinuse legaţi unul de altul. Şi aceasta era trădarea ei. Îi acceptase promisiunea, dar credea în continuare o minciună.

Kit o mai privi o dată lung întipărindu-şi-o în minte aşa cum o văzuse prima dată, puţin rătăcită în lumea reală, frumoasă şi totuşi neatinsă de necazurile vieţii.

Pentru un timp foarte scrut el reuşise să-i cunoască adevăratul potenţial ce arsese la flacăra pasiunii ei, şoptindu-şi dragostea şi dăruindu-se aşa cum nu i se mai dăruise niciodată vreunei alte femei. Nu va putea uita niciodată acest lucru, dar va trebui să trăiască de-acum încolo cu regretul că nu fusese îndeajuns de bărbat ca s-o ţină alături de el în lumea lui.

Încet, simţindu-se mai bătrân ca munţii, se întoarse cu spatele fără a se opri când îi auzi exclamaţia de durere şi plecă. Strigătul ei uşor îl urmări până în gerul de afară, blestemându-şi visurile şi speranţele împreună cu tot ceea ce ar fi putut fi.

Noelle îl privi pe Kit plecând ca prin ceată, copleşită de durere. Atârnase de o frânghie între cer şi pământ când descoperise că-l iubeşte. Crezuse că asta era suficient. Nu se gândise nicio clipă, nu-şi permisese să se gândească la faptul că avea nevoie de mai mult. Fusese atât de sigură că nu mai putea iubi pe nimeni altcineva cu acostă intensitate pe care o descoperise când el practic îi ţinuse viaţa în mâinile lui. Crezuse că e destul. Crezuse că el îi oferă doar pasiune şi încredere şi din prostie nu mai văzuse nimic altceva. Iar acum Kit plătea preţul trecutului ei. Privi uşa închizându-se în urma lui şi simţi pustietatea propriului viitor cum o învăluie ca un linţoliu, cenuşiu.

Se întoarse şi porni către avionul care aştepta s-o conducă la familia care o iubea, departe de bărbatul care o învăţase cât îl poate costa dragostea faţă de ea. Aproape că nici nu-şi dădu seama când urcă în avion şi se aşeză vizavi de Silke sau când Killian încuie uşa în spatele ei, dând ordin pilotului să decoleze.

— Noelle, ce s-a întâmplat? o întrebă Silke luându-i mâna rece

ca gheaţa între palmele ei.

Silke îi atinse lacrimile de pe obaz, readucând-o pe Noelle la realitate şi făcând-o să-şi dea seama că plângea încet.

Noelle privi către sora ei pe care n-o lăsase niciodată să se apropie prea mult de ea ca s-o cunoască. Ochii lui Silke erau plini de îngrijorare, mânie şi sute de întrebări. Atingerea ei era blândă şi iubitoare.

— Ţi-a zis Kit ceva? Te-a supărat cumva? o întrebă Silke pe un ton de îngrijorare amestecat cu furie.

Ridică ochii către Killian când acesta reveni în cabină.

— Killian, Kit i-a făcut ceva lui Noelle şi ea nu poate să-mi spună ce.

Noelle clătină din cap.

— Nu, şopti ea reuşind în sfârşit să rostească vorbele ce-şi croiau drum cu greu acum când îşi dădea seama că pierduse datorită nevoii ei de a se apăra împotriva celor pe care-i iubea de teamă de a nu fi părăsită.

Silke o privi încruntându-se.

— Cum adică nu? La naiba, văd că plângi. Ce ţi-a zis omul ăla? Nu-mi pasă dacă te-a salvat, nu are dreptul să te facă să suferi.

Noelle strânse mâinile lui Silke pentru a prinde curaj ca să spună ceea ce trebuia.

— Kit nu m-a supărat sau cel puţin nu în felul la care te gândeşti tu. Eu m-am supărat pe mine şi în felul ăsta l-am rănit şi pe el.

Silke vru să spună ceva, dar mâna lui Killian de pe umărul ei o făcu să tacă. Noelle privi în ochii cumnatului ei şi găsi acolo puterea ce se aflase în permanenţă pentru sora ei, o putere pe care ea intenţionat nu o văzuse până acum decât la modul superficial. Încă o persoană din viaţa ei pe care o ţinuse la distanţă. Dar nu era

prea târziu, îşi reaminti ea.

— Vă iubesc. Pe amândoi, zise ea cu glas blând folosind doar pentru a doua oară în viaţa ei de adult aceleaşi cuvinte de a-şi exprima dragostea. În clipa când rosti aceste vorbe aproape că putu simţi fizic cum temerile trecutului îşi pierd puterea asupra ei. Lacrimile începură să-i curgă pe obraz şi mai repede, dar nu-i păsa.

Silke o privi cu gura căscată.

— Tu ne iubeşti? Pe noi?

Simţi şi ea lacrimi în ochi. De-atâta timp îşi dorea să se apropie de această soră mai mică ce era în stare să picteze atâta frumuseţe. Dar Noelle nu o lăsase niciodată. Silke îi înţelesese nevoia de a se proteja pentru a nu ajunge să simtă prea mult faţă de ceilalţi. Dar ea îşi dorise foarte mult ca lucrurile să stea altfel în privinţa lor.

Trăgând aer adânc în piept, Noelle se aplecă şi o sărută pe Silke pe obraz.

— Foarte mult.

Se retrase puţin, zâmbind uşor când o văzu pe Silke cum îşi atinge obrazul cu degete tremurânde.

— Şi să-ţi mai spun ceva. N-am crezut niciodată poveştile alea publicate despre tine în ziare. Nu ştiu ce-ai făcut în ultimii ani când ai fost cu grupul ăla de tineri aiuriţi, dar în niciun caz nu putea fi adevărat ceea ce părea la prima vedere.

Şocul ce se putea citi pe faţa lui Silke meritase din plin efortul lui Noelle de a face ea primul pas.

— Ce ţi s-a întâmâmplat în accidentul ăsta? o întrebă Silke neajutorată.

Lacrimile lui Noelle se uscară încet.

— Am căzut din cer. Nu mai era nimeni cu noi. Kit era inconştient. Avionul pierdea combustibil, iar afară era un ger de

crăpau pietrele. Nu-l puteam lăsa să moară şi nici eu nu voiam să mor. Aşa că am luat măsuri.

— Deci el a spus adevărul în legătură cu ce-ai făcut tu?

Uluirea lui Silke se simţea în fiecare cuvânt rostit. Noelle râse încet, simţind cum îşi recăpăta puterile pe măsură ce împărtăşea cele trăite cu oamenii pe care-i iubea. Fusese o proastă că se temuse de acest cuvânt care însemna iubire.

— Oh, da. Kit nu minte nici măcar ca să mă apere.

— Îl iubeşti.

Glasul adânc al lui Killian le luă prin surprindere pe cele două femei, dar numai Noelle îi răspunse.

— Mai mult decât în viaţa mea, dar frica a fost mai puternică.

— El ştie că-l iubeşti? întrebă Killian.

— I-am zis, dar am spus mai multe.

Clătină din cap.

— Asta ne-a necăjit pe amândoi. Mai întâi trebuie să mă întorc. Trebuie la început să rezolv ceea ce am de rezolvat acasă şi abia după aceea pot merge la el sau să-l las pe el să vină la mine.

— Nu crezi că are şi el dreptul să cunoască amănuntele astea?

Noelle se încruntă mirată de această idee. Oare făcea din nou aceeaşi greşeală îndepărtându-i pe cei pe care-i iubea? Ea se gândise doar din punctul ei de vedere la ceea ce trebuia să facă pentru a-şi rezolva problemele din trecut ca să se poată apoi duce la Kit eliberată de toţi demonii ce o hăituiseră până acum.

— Nu ştiu, murmură ea.

— E greu să înveţi să ai încredere în ceilalţi, spuse încet Silke. Nu-mi plăcea deloc să-mi expun gândurile în faţa celorlalţi. Şi încă îmi mai este greu şi acum.

Noelle îi întâlni privirea apreciindu-i sinceritatea şi încercarea

de a se apropia de ea.

— L-am rănit, repetă ea cu glas răguşit amintindu-şi cu teamă de momentul neplăcut pe care-l trăise cu puţin timp în urmă.

— Iar el s-ar putea să nu te lase să te apropii de el acum.

Silke îi acoperi cu palma mâna lui Killian ce se odihnea pe umărul ei.

— Merită riscul, zise ea privind către bărbatul pe care-l iubea.

Noelle privi şi ea către Killian. Kit era la fel de puternic ca şi Killian având acelaşi amestec de duritate şi blândeţe.

Silke avusese curajul să încerce. Crezuse în ea şi în dragostea ei faţă de acest bărbat. Noelle trase aer adânc în piept şi se hotărî. Îl iubea pe Kit. Nu va renunţa la el doar pentru că-i era teamă de ceea ce o aştepta în viitor. Adevărata încredere, cea care urma să dureze o viaţă întreagă, trebuia să înceapă de undeva.

— Cum putem întoarce avionul ăsta înapoi? întrebă ea uitându-se către Killian.

El ridică din sprâncene.

— Acum?

— Noelle! exclamă Silke simţind pentru prima dată în viaţa ei că nu-şi mai găseşte cuvintele.

Noelle aruncă o privire către sora ei dorind să se facă înţeleasă.

— Trebuie să mă întorc. Îl iubesc, iar el crede că nu-l iubesc suficient ca să risc să rămân cu el.

Nu avea de gând să implore. Încheiase pentru totdeauna capitolul din viaţa ei în care nu se manifestase la adevărata ei valoare. Dacă va trebui să se târască înapoi până la Philadelphia o va face fără să clipească pentru ea şi pentru Kit.

Killian începu să zâmbească văzându-le pe cele două femei cum se priveau.

— Renunţă, draga mea Silke. Se va întoarce la el oricum, fie că o vom ajuta sau nu.

Silke se încruntă la el

— N-am spus că n-ar trebui s-o facă. Încerc doar să mă obişnuiesc cu această nouă persoană în care s-a transformat sora mea.

Ochii ei şireţi zâmbeau către el.

— Abia aştept să văd ce figură vor face mama şi tata când îşi vor da seama cine şi ce a reuşit să străbată sălbăticia aceea alături de Kit. Am senzaţia că familia noastră nu va mai fi niciodată la fel.

Privi din nou către Noelle.

— Te ducem înapoi, nicio grijă.

Noelle se sprijini cu spatele de spătarul scaunului.

— Iar eu mă voi ocupa de rest, zise ea cu fermitate, voi doar duceţi-mă înapoi la Denver.

Noelle privi lung la clădirea elegantă din faţa ei. După hârtiuţa pe care o avea în mână şi pe care Kit scrisese adresele şi numerele de telefon de acasă, de la serviciu şi de la părinţii lui, biroul lui se afla la etajul al treilea. Băgă hârtiuţa de care nu mai avea nevoie în buzunar şi se apropie de uşă. Holul de la intrare era la fel de elegant ca şi exteriorul clădirii, dar ea aproape că nici nu observă. Privea fix la liftul care o va duce atât de aproape de Kit. Pe uşa care dădea în birourile lui era scris cu litere aurite numele lui. Apăsă clanţa şi intră. O femeie tânără ridică fruntea privind-o întrebător.

— Cu ce vă pot fi de folos?

— Aş vrea să-l văd pe Kit, vă rog, zise ea încet privind către uşa închisă în spatele căreia se afla probabil biroul principal.

Nici măcar nu-i auzea vocea, dar ştia că se află acolo. Nu ştia

cum, dar îi putea simţi pur şi simplu prezenta. Zâmbi uşor în sinea ei. Aproape că fusese în stare din cauza prostiei să renunţe la acest sentiment minunat pe care-l încerca ştiind că de-acum încolo nu va mai fi singură.

— Îmi pare rău; dar nu este disponibil dacă nu aveţi o întâlnire programată, murmură secretara politicoasă.

Noelle se uită la ea.

— Pe mine mă va primi, zise ea hotărâtă.

Femeia o privi uimită de răspuns.

— Nu pot să…

Noelle o întrerupse blând, dar cu fermitate.

— Spuneţi-i că Noelle e aici.

Secretara o privi lung, apoi se ridică îndreptându-se către uşă. Privi încă o dată peste umăr, evident intrigată pentru că nu-şi dădea seama de ce o ascultă.

Noelle îi susţinu privirea. Ştia ce, voia şi nu avea intenţia să plece fără a-l vedea pe Kit. Aşteptă răbdătoare fără a număra secundele ce treceau după ce secretara intrase în biroul lui. Apoi femeia apăru din nou cu o expresie de surprindere şi curiozitate întipărită pe chip.

— Puteţi intra, murmură ea, ţinând uşa deschisă pentru Noelle.

Noelle îi atinse braţul.

— Vă mulţumesc.

Femeia zâmbi nedumerită.

— Cu plăcere.

Noelle râse încet şi păşi pragul biroului lui Kit. Încă zâmbea când se apropie de el. În ochii lui nu se putea citi nimic din ceea ce gândea.

Se ridică atunci când ea intră; dar în afară de acest gest pe

chipul lui nu exista nicio emoţie.

Noelle nu se opri continuând să se apropie de el.

— Am nevoie de tine, zise ea când ajunse în faţa lui. În viaţă, în pat, în inimă şi-n gândurile mele. Te-am lăsat să pleci o dată de lângă mine. Mai rău decât atât, eu te-am alungat. Dar îţi promit că asta nu se va mai întâmpla niciodată.

Kit o privea fix savurând cu o plăcere enormă, lumina hotărâtă din adâncul ochilor ei violeţi. Niciodată nu o văzuse arătând atât de frumoasă şi de sigură pe ea. Deci nu urcase în avionul acela. Acest lucru îi crea o neaşteptată stare de euforie de care însă nu îndrăznea să se bucure pe deplin.

— Am fost sigur că ai să pleci.

— Am plecat! Dar l-am convins pe Killian să întoarcă avionul şi să mă aducă înapoi. Silke încă n-a reuşit să-şi revină din şoc.

El ridică dintr-o sprânceană.

— L-ai convins pe cumnatul tău să întoarcă avionul? E drept, nu-l cunoştea prea bine pe Killian, dar oricum nu-i făcuse impresia unui om care să accepte prea uşor ordinele altora.

Ea râse şi ocoli biroul.

— Da.

Îşi încolăci braţele în jurul taliei lui simţind nevoia căldurii şi puterii emanate de trupul lui. El era o parte din ea acum şi nu avea de gând să renunţe la el niciodată.

— Pari la fel de uimit ca şi Silke deşi dintre toţi care mă cunosc tu ar trebui să ştii mai bine care este adevărul. Doar eu te-am târât afară din epava aia, nu?

Kit o trase şi mai aproape. Călătorise din iad în paradis pe parcursul unei singure dimineţi. Era o călătorie lungă şi imposibil de străbătut fără dificultăţi, pentru un bărbat, dar el era dispus s-o parcurgă de încă o sută de ori doar pentru a trăi această clipă

sublimă.

— Ai făcut mai mult decât atât, prinţesă. Mi-ai furat inima.

Ea zâmbi deloc tulburată de glasul lui adânc şi masculin.

— Mi se pare un schimb cinstit. Şi tu mi-ai furat-o pe a mea.

— Şi am de gând s-o păstrez.

Ea îşi ridică buzele pentru sărutul lui.

— Aşa să faci. N-am de gând să te mai las să pleci vreodată. Am vorbit serios mai devreme. Dacă mă accepţi acum să ştii că este pentru totdeauna. N-am nevoie de un petec de hârtie, dar am nevoie de tine.

— O să ai şi hârtia semnată, parafată şi sigilată. Se aplecă şi o sărută lungr bucuros că în sfârşit prinţesa lui deschisese poarta castelului ei fermecat invitându-l înăuntru pentru totdeauna să rămână alături, să se încălzească la flacăra pasiunii ei şi să lupte împotriva demonilor care o stăpâniseră atâta timp.

— Te iubesc, şopti ridicând fruntea şi scăldându-se în frumuseţea ochilor ei de ametist.

Noelle zâmbi atingându-i uşor buzele şi privindu-l cu toată dragostea de care era în stare.

— Şi eu te iubesc. Cât de repede poţi să termini ceea ce ai de făcut aici?

— De ce?

— Trebuie să mergem acasă la tine ca să te vadă toată lumea că eşti întreg, să le-o prezinţi pe viitoarea ta soţie şi apoi să ajungem repede la Philadelphia înainte de a naşte sora mea.

Ochii lui Kit îi jucau veseli în cap plini de o ciudată satisfacţie. În cele din urmă femeia pe care o iubea devenise propriul ei stăpân. Nu mai exista nimic vag în comportamentul lui Noelle.

— Aşa trebuie să facem, nu?

Ea îl sărută veselă cu ochii strălucind de bucurie şi încântare

simţindu-se în largul ei.

— Obligatoriu, viitorule soţ.

Kit o ridică în braţe sărutând-o pătimaş, după care o aşeză pe colţul biroului.

— Presupun că ţi-ai făcut şi planul de deplasare după care ne vom învârti prin ţară.

Chiar în timp ce vorbea cu ea, apăsă tastele telefonului pentru a face cea de-a treia convorbire de pe listă înainte de a fi liber să plece.

— Avionul ne aşteaptă. Am vobit cu Caprice şi i-am zis să nu nască până când nu ajung şi eu lângă ea, iar pe Killian şi pe Silke i-am trimis acasă la mine să-mi ia nişte haine. M-am săturat de astea.

Se uită încruntată către pantalonii cu care era îmbrăcată.

— Şi cu mine cum rămâne?

— Nu pot lua singură chiar toate hotărârile.

— Nu înţeleg de ce nu. Din câte văd te descurci foarte bine.

Noelle nu mai apucă să-i răspundă pentru că el începu să vorbească la telefon. Încruntată, Noelle evalua situaţia. Brusc începu să râdă. Se aplecă şi-i băgă lui Kit mâna în buzunar, ignorându-i tresărirea şi nedumerirea cu care o privea şi-i luă cheile. Alese una pe care o consideră ca fiind de la apartamentul lui şi-l văzu făcându-i semn că nu s-a înşelat în timp ce continua să vobească la telefon. Ea îi zâmbi, se dădu jos de pe birou şi se îndreptă către uşă. Nu-şi imaginase că putea fi atât de distractiv să iei hotărâri. Secretara rămase la fel de uimită ca şi Kit când primi, lista de instrucţiuni. Noelle se întoarse în biroul lui Kit chiar în clipa când el îşi încheie convorbirea.

— De fapt, spune-mi şi mie, ce faci?

— Am trimis pe cineva acasă la tine să-ţi împacheteze câteva

lucruri.

Se aşeză în braţe la el şi-l luă de gât.

— Sper că nu pe secretara mea, zise el speriat. Am şi eu limitele mele şi nu permit altor femei, în afară de tine, să-mi umble prin lenjeria intimă.

Ea râse.

— Nu, e vorba despre directorul magazinului tău sportiv. Secretara ta mi-a zis că sunteţi prieteni, aşa că că-i va trimite lui cheia întrucât e la doar câteva blocuri distanţă de tine ca să putem pleca imediat ce-ţi termini treburile aici.

Kit clătină din cap încă şocat de schimbarea ce intervenise în comportamentul ei.

— Cred că ţi-am pus o poreclă greşită. Ar fi trebuit să-ţi spun „generalul", murmură el după care o îmbrăţişă strâns, sprijinindu-i capul pe umăr. Stai cuminte câteva clipe şi lasă-mă să mă obişnuiesc cu acesta nouă persoană care ai devenit.

Îi trecu degetele prin păr şi-i ridică faţa pentru a o săruta.

Noelle oftă înfiorată. Trecutul dispăruse. Acum era liberă să iubească şi să fie iubită. Kit o învăţase că e destul de puternică pentru a putea fi ceea ce dorea să fie.

Epilog

Vântul lunii decembrie mângâia ramurile copacilor cu degete mai blânde decât de obicei. Zăpada acoperea pământul ca un covor alb de catifea pentru a întâmpina cum se cuvine sărbătoarea Crăciunului. Ţurţurii de gheaţă ce atârnau la streşinile caselor semănau cu nişte ghirlande de cristal ce se potriveau de minune cu luminiţele colorate ale bradului aflat în faţa ferestrelor imense. Soarele strălucea trimiţându-şi razele într-un mănunchi de lumină chiar deasupra casei de parcă însuşi cerul dorea să-i binecuvânteze pe toţi cei aflaţi înăuntru.

Brusc zgomotul pneurilor de maşină întrerupseră scena idilică. Uşa de culoare verde închis a casei se deschise în aceeaşi clipă în care maşina opri pe aleea din faţă. Mai mulţi oameni ieşiră din maşină şi din casă. Se auziră râsete, glasuri vesele, urări de sărbătoare, iar cei prezenţi se îmbrăţişară.

— Ah, nu se poate iarăşi, gemu Caprice, privind la abdomenul uşor rotunjit al lui Noelle.

Chiar în clipa când rostea cuvintele, ochii îi sclipiră şireţi. Se întoarse către sora ei mai mică, Leora, femeia şatenă de lângă ea care de asemenea era însărcinată.

— Vă rog, niciuna dintre voi să nu cumva să se atingă de mine. Dare m-a ameninţat cu moartea dacă-i mai fac vreun copil. Încă nu şi-a revenit după cei doi din ultimii doi ani.

Noelle îi zâmbi lui Caprice după care o luă de mijloc pe Leora. Toate trei se întoarseră către Silke care se legăna venind spre ele, clătinând din cap de parcă n-ar fi avut intenţia să abordeze acest subiect, însă licărirea şireată din ochi o dădu de gol în timp ce-şi lovea uşor cu palma abdomenul proeminent.

— Măcar eu şi cu Killian ne planificăm familia cu mai puţină viteză, sublinie ea hotărâtă.

Privi peste umăr spre locul unde soţul ei se afla împreună cu ceilalţi cumnaţi discutând. Râdeau şi glumeau veseli împreună.

— Lui Kit nu prea pare să-i pese că va fi din nou tată în mai puţin de doi ani.

Privi la Noelle, apoi la Leora.

— Şi Max văd că s-a obişnuit şi el cu ideea destul de bine.

Leora izbucni în râs, atrăgându-i atenţia soţului ei care i e alătură repede ca să vadă despre ce e vorbă.

— Parcă mi-am auzit numele.

Fără a aştepte vreun răspuns, se aplecă şi-şi sărută soţia.

Leora se înroşi la faţă. Max zâmbi.

— Văd că încă nu şi-a pierdut timiditatea. Probabil că e ceva la mijloc la care eu nu mă prea pricep.

Celelalte trei femei începură să râdă în timp ce soţii lor se apropiară şi ei.

— Credeam că Geoffrey şi Lorraine sunt cu voi. Şi acum dacă mă gândesc bine, unde sunt copiii? întrebă Kit, trăgând-o pe Noelle la pieptul lui şi cuprinzându-i mijlocul. Când îi atinse abdomenul simţi prin haină mişcarea copilului.

O clipă pe chipul lui se putură citi clar sentimentele pe care le avea faţă de femeia pe care o iubea. Dar nimeni din cei prezenţi nu-l tachina pentru că fiecare dintre ei simţea acelaşi lucru faţă de perechea sa.

— Unde în altă parte dacă nu împreună cu bunicii lor, murmură Dare.

— Trebuiau să treacă prin oraş ca să ia ceva, adăugă Killian înconjurând cu dragoste unerii soţiei lui însărcinate.

Noelle ridică din sprâncene.

— Ce anume?

Caprice ridică din umeri.

— Nu ştiu. Amândoi păreau foarte misterioşi.

Aruncă o privire către Leora.

— Mama întotdeauna îţi spune mai multe ţie, tu ştii?

Leora clătină din cap, apoi privi către soţul ei.

— Nici eu nu ştiu.

Restul grupului se întoarse către Dare care nu zicea nimic stând în spatele lui Caprice ca o gardă de corp.

— Ei? întrebă Kit văzând că nici celălalt nu avea de gând să spună nimic.

— Nu e secretul meu.

Caprice se răsuci iute către soţul ei.

— Tu ştii! îl acuză ea.

El râse, apoi o luă în braţe şi porni către casă.

— Nu ştiu cum vă simţiţi voi, dar mie nu mi-ar strica un foc zdravăn. Iarna nu se numără printre preferinţele mele.

Bărbaţii rămaşi pe loc schimbară o privire. Femeile încercară să se desprindă de lângă ei, dar niciuna nu reuşi să se mişte îndeajuns de repede. Imediat soţii îşi ridicară soţiile în braţe îndreptându-se cu toţii către casă printre ţipete şi râsete.

Dare se afla în sufragerie când intrară şi celelalte cupluri, ţinându-şi soţia roşie la faţă pe genunchi, în timp ce ea îi făcea observaţie.

Noelle îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui Kit sprijinindu-se de trupul lui cald în timp ce el se aşeză cu ea în braţe pe canapea. Privi în jur şi văzu toată casa plină de oameni pe care-i iubea. Acesta era cel de-al treilea Crăciun pe care-l petrecea împreună cu Kit şi în fiecare an se simţise şi mai bine decât în cel precedent pentru că numărul celor pe care-i iubea creştea an de an direct proporţional cu numărul nepoţilor şi nepoatelor pe care-i avea din partea surorilor ei. Dare şi Caprice aveau doi copii de doi ani şi respectiv de un an. Silke şi Killian urmau în curând să-l aibă pe primul, la fel ca Max şi Leora. Zâmbi uşor în sinea ei. Ea şi cu Kit le-o luaseră înainte la toţi. Aveau un băieţel şi în curând vor avea două fetiţe.

— Să ştii că te-am văzut, îi şopti Kit strângând-o uşor la piept.

Ea îşi lăsă capul pe umărul lui.

— Sunt fericită. Tu m-ai făcut mai fericită decât mi-am închipuit vreodată că aş putea fi.

Îşi lipi buzele de pieptul lui şi-şi dădu seama că niciunul dintre cei prezenţi nu se dezbrăcase de haine. Toţi începură să râdă când

ea privi în jur.

Killian care tocmai îşi săruta soţia, ridică fruntea.

— Ce tot faci acolo, Kit? Ar fi trebuit până acum să ştii cum s-o faci să tacă.

Kit îi ridică bărbia lui Noelle.

— N-am încotro, prinţesă.

Ea îl trase de haină cu ochii plini de şiretenie.

— Nici măcar unul dintre voi nu s-a gândit mai întâi că trebuie să ne scoatem paltoanele. Cel puţin eu ştiu că luna de miere încă nu s-a terminat.

În spatele ei le auzi pe surorile ei râzând în hohote printre bombănenile bărbaţilor şi fâşâitul hainelor scoase. Din cauza gălăgiei nimeni nu auzi sosirea vehiculului şi şoaptele de emoţie ale copiilor şi ale bunicilor sau clinchetul clopoţeilor argintii de la sanie. Dar toţi îl auziră pe Moş Crăciun strigând:

— Ho! Ho! Ho!

Se făcu brusc linişte.

— Este ceea ce cred eu? întrebă Noelle alunecând din braţele lui Kit şi grăbindu-se către fereastră. Reuşi să ajungă înainte celorlalţi doar pentru că se afla mai departe.

În zăpadă se afla o sanie roşie strălucitoare cu opt reni. Hamurile erau roşii şi argintii, iar pe ele se aflau agăţaţi clopoţei ce sunau la cea mai mică mişcare a renilor. Coarnele lor frumoase erau îndreptate spre cer, în timp ce alături de ei se afla un bărbat voinic cu barbă albă, îmbrăcat în Moş Crăciun. Din nou îşi dădu capul pe spate scoţând acel strigăt tradiţional, în timp ce Lorraine în haina ei de blană şi Geoffrey cu paltonul lui elegant ţineau uşor fiecare în braţe câte un copil. Amândoi băteau uşor din palme în timp ce nepoţii priveau uimiţi cu ochi mari la minunea din faţa lor. Geoffrey le făcu semn cu mâna să iasă din casă.

— Nu-mi vine să cred, murmură Caprice în timp ca Dare o ajuta să-şi pună haina la loc.

Ochii lui Noelle străluceau de o nerăbdare copilărească.

— Ar trebui să încăpem cu-toţii într-o sanie aşa de mare, zise ea cu emoţie în glas.

Fără a se uita cum îşi încheie haina, după ce termină repede, dădu să plece. Kit se îmbrăcă şi el, apoi o opri pe Noelle ca s-o încheie cum trebuie. Prinţesa lui se schimbase mult în cei trei ani de când erau căsătoriţi, dar în această privinţă rămăsese la fel. Dacă nu era el atent, ea ar fi arătat la fel de parcă s-ar fi îmbrăcat pe întuneric. Aşteptă până Kit o încheie ca lumea, apoi fugi către uşă.

— Mă duc să-l aduc pe Ryan. Mă întorc imediat. Să nu îndrăznească cineva să urce în sania aceea până nu vin şi eu.

— Te simţi bine, Silke? o întrebă Killian pe soţia lui privind-o atent.

Dintre toţi, ea era singura care nu le împărtăşea entuziasmul şi asta era ceva anormal la ea.

Silke se sili să-i zâmbească.

— Da. Numai că bebeluşul nostru e mai neastâmpărat ca de obicei. Probabil că e grăbit să cunoască grupul ăsta de nebunatici.

Îi atinse uşor obrazul.

— Mereu îmi fac griji.

— Ştiu, dar de data asta n-ai motive.

— Eu o aştept pe Noelle, zise Kit în timp ce ei se îndreptau către uşă.

Abia termină de rostit cuvintele că Noelle apăru coborând grăbită scările cu fiul lor în braţe învelit cu o pătură care să-l apere de frig. Merseră împreună să li se alăture celorlalţi şi în câteva minute urcară cu toţii în sanie, acoperindu-şi picioarele cu o cergă

miţoasă. Ochii copiilor străluceau de încântare, la fel ca şi cei ai celor mari când renii se opintiră trăgând sania încet pornind la drum prin zăpadă.

— Ce te-a făcut să te gândeşti la asta, mamă? o întrebă încet Leora cuibărindu-se la pieptul lui Max.

— Ţi-aduci aminte de povestea pe care ne-a spus-o Noelle anul trecut de Crăciun?

Noelle se strânse lângă Kit în timp ce toţi ceilalţi încuviinţară privind către ea.

— Kit mi-a spus după aceea că va încerca să facă rost pentru Noelle de o sanie cu reni pentru Crăciun. Geoffrey şi cu mine ne-am gândit să-i dăm o mână de ajutor.

Zâmbi cu dragoste către fetele ei şi către soţii lor pe care-i iubea ca pe copiii ei şi apoi se întoarse către soţul ei recunoscătoare pentru ceea ce reuşiseră să le ofere împreună copiilor lor.

Noelle îşi privi soţul emoţionată.

— Tu ai făcut asta?

— Împreună, o corectă el blând.

Ochii lui Noelle se umplură de lacrimi privind către părinţii ei care continuaseră să o iubească la fel, indiferent de schimbările prin care trecuse ea pe parcurs. Întinse mâinile către ei ca să le mulţumească, dar în clipa aceea Silke scoase un geamăt puternic de durere.

Strigătul lui Killian făcu aerul din jur să vibreze

— Cred că bebeluşul vrea să se nască mai devreme, şopti Silke cu chipul palid.

— Opreşte sania şi întoarce, strigă Noelle înainte ca altcineva să apuce să se gândească la asta. Toţi bărbaţii jos, ca să-i facem mai mult loc lui Silke.

Se uită la Kit.

— Cât de departe suntem de casă?

— Cam la trei mile, murmură ei în timp ce cobora din sanie în zăpadă împreună cu ceilalţi bărbaţi.

— E bine cel puţin că nu sunt aproape cincizeci, bombăni Noelle, acoperind-o pe Silke cu pătura pe care o împărţise până atunci cu Kit.

Îl căută din ochi pe Dare.

— Oh, perfect, tocmai voiam să te rog să-i anunţi pe cei de-acasă că venim.

El îi zâmbi vesel în timp ce-şi folosea celularul pe care-l purta în permanenţă asupra lui.

— Cobor şi eu, zise Caprice. Killian, urcă în locul meu.

Nimeni nu mai avut timp să obiecteze pentru că Silke avu din nou o contracţie, de data asta mai puternică decât prima. Silke îl strânse de mână pe Killian, în timp ce cu cealaltă îi cuprinse palma lui Noelle.

— Ar trebui să ne grăbim, Kill. Nu cred că mai avem prea mult timp la dispoziţie, murmură Noelle.

Două naşteri o lămuriseră destul de bine cât de repede se putea petrece totul.

— O să trimitem sania înapoi după voi, zise ea privind către Kit de care n-ar fi vrut să se despartă în aceste momente.

Lumina din ochii lui exprima admiraţie şi înţelegere. Zâmbi atingându-i obrazul cu vârful degetelor.

— Prinţesa mea, generalul, şopti el, după care sania plecă, lăsându-l pe loc cu ochii aţintiţi asupra ei exprimând din priviri toată dragostea pe care o simţea faţă de ea.

— Încă un copil care se naşte în decembrie, murmură Lorraine urmărindu-şi fiica ce urma să dea naştere unei alte vieţi.

Aruncă o privire către cer şi divinitatea de acolo ce făcea posibil un asemenea miracol aici pe pământ. Oriunde există viaţă există întotdeauna şi posibilitatea de a fi dragoste, speranţă şi bucurie. Ea fusese binecuvântată cu toate aceste trei daruri, iar acum le vedea răspândite în jurul ei şi la cei pe care-i iubea. Viaţa era bună, frumoasă şi încărcată de iubire, la fel ca şi steaua din vârful bradului de Crăciun.

SFÂRŞIT